AL TREILEA VOLUM DIN SERIA AL 5LEA VAL

ULTIMA STEA

RICK YANCEY

youngart

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 15 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

Rick Yancey

ULTIMA STEA

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Pomagă

youngart

Redactor: Roxana Coțovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YANCEY, RICK
Ultima stea / Rick Yancey; trad. De Iulia Pomagă. — București: Youngart, 2017
ISBN 978-606-8811-16-1
I. Pomagă, Iulia (trad.)
821.111-31 = 135.1

RICK YANCEY
The Last Star

Pentru Sandy

„Lumea se sfârșește.
Lumea o ia iarăși de la capăt.”

Nimeni să nu dispere
Chiar dacă-n cea mai neagră bezn-a nopții
Ultima stea a speranței stă să se stingă.

Christoph Martin Wieland

Fetița care putea să zboare

Cu mult timp în urmă, când avea zece ani, tatăl ei a ajuns într-o zi la planetariu cu un autobuz mare și galben.

Acolo, tavanul parcă a explodat deasupra lui, într-un milion de cioburi de lumină. A rămas cu gura căscată de uimire. Și-a încleștat degețelele de banca de lemn pe care stătea. Deasupra capului său se învârteau punctulețe de foc alb, la fel de pure ca ziua în care Pământul s-a ivit ca un bolovan negru și plin de semne, o planetă obișnuită orbitând o stea obișnuită într-o galaxie obișnuită într-un univers infinit.

Carul Mare. Orion. Ursa Mare. Bâzâitul monoton al vocii astronomului. Chipurile copiilor uitându-se în sus, cu gurile căscate, fără să clipească măcar. Și băiețelul care se simțea infinitezimal de mic sub imensitatea cerului artificial.

Nu avea să uite niciodată ziua aceea.

Peste ani, când fiica lui era foarte micuță, obișnuia să alerge spre el clătinându-se pe piciorușele ei durdulii, cu brațele ridicate și ochii sclipindu-i de veselie și de bucuria a ceea ce știa că urmează, strigând „Tați, tati, ridică-mă!”, și desfăcând larg degețelele grăsuțe, se întindea către el, se întindea către cer.

Și sărea, un salt neînfricat în gol, pentru că el nu era doar tatăl ei – el era *Tati.* O să o prindă, nu o s-o lase să cadă.

Striga: „Zbor, tati, zbor!”

Și se avânta în sus, zburând spre imensitatea nemărginită a cerului, cu brațele deschise pentru a

îmbrățișa infinitul, cu capul pe spate, năpustindu-se către acel loc unde se întâlneau groaza și minunăția, exclamațiile ei exprimând bucuria de a fi liberă și ușoară ca o pană, de a se simți în siguranță în brațele lui, de a fi vie.

Cassiopeia.

Din acea zi la planetariu, la cincisprezece ani distanță de ziua în care ea urma să vină pe lume, el a știut cu siguranță care va fi numele pe care urma să-l dea fiicei sale.

1
„Voi sta cu tine”

Acesta este trupul meu.

*Î*n cea mai de jos sală a peșterii, preotul ridică ultima bucată de azimă pentru împărtășanie – i s-au terminat proviziile – spre formațiunile care-i amintesc de botul unui dragon încremenit în mijlocul unui urlet, excrescențe asemenea unor dinți, strălucind roșii și verzi în lumina lămpii.

Cataclismul sacrificiului divin în mâinile lui.

Luați și mâncați...

Apoi potirul cu ultimele picături de vin.

Beți dintru acesta toți...

Miezul nopții, sfârșit de noiembrie. În grotele subterane, micul grup de supraviețuitori va sta la căldură, ascuns, cu suficiente provizii cât să le ajungă până în primăvară. În ultimele luni nu a mai murit nimeni de molimă. Se pare că ce a fost mai rău a trecut. Sunt în siguranță aici, în deplină siguranță.

Cu credință in dragostea și în mila Ta, mănânc Trupul Tău și beau Sângele Tău...

Șoaptele lui răsună în peșteră. Se agață de pereții netezi, alunecă de-a lungul trecătorii înguste spre sălile de mai sus, unde semenii lui refugiați s-au cufundat într-un somn agitat.

Să nu-mi fie spre osândă, ci întru curățirea minții și a trupului.

Nu mai e pâine, nu mai e vin. E ultima lui împărtășanie.

Fie ca Trupul lui Cristos să-mi aducă viață veșnică.
Bucățica veche de pâine care i se înmoaie pe limbă.
Fie ca Sângele lui Cristos să-mi aducă viață veșnică.
Picăturile de vin acru care-i ard gâtul.
Dumnezeu în gura lui. Dumnezeu în stomacul lui gol.
Preotul lăcrimează.

Toarnă câteva picături de apă în potir. Îi tremură mâna. Bea din prețiosul sânge amestecat cu apă, și apoi șterge potirul cu purificatorul.

S-a terminat. Sacrificiul veșnic s-a săvârșit. Își șterge fața cu aceeași pânză pe care a folosit-o să curețe potirul. Lacrimile omului și sângele Domnului sunt de nedespărțit. Nimic nou.

Șterge și discul cu pânza, apoi pune purificatorul în potir și-l așază deoparte. Își ia stola verde de la gât, o împăturește cu grijă, o sărută. I-a plăcut pe deplin să fie preot. Oficierea Mesei i-a plăcut cel mai mult.

Gulerul preoțesc e umed de sudoare și lacrimi și-i stă larg în jurul gâtului: a slăbit șapte kilograme de când a lovit molima și de când și-a abandonat parohia pentru a călători mai bine de 150 de kilometri, îndreptându-se spre peșterile de la nord de Urbana. Pe parcursul drumului a adunat mulți adepți – peste cincizeci, deși treizeci și doi dintre ei au murit înainte să ajungă într-un loc sigur. În clipa morții, a rostit pentru fiecare cuvintele ritualului, catolici, protestanți sau evrei, nu conta: *Domnul să te ajute în dragostea și mila lui…* Apoi le-a trasat pe frunte o cruce cu degetul. *Domnul care te dezleagă de păcate să te mântuiască…*

Sângele care le curgea din ochi amestecat cu uleiul cu care le unsese el pleoapele. Fumul se ridica în șuvoaie deasupra câmpiilor și se strecura în păduri și plana deasupra drumurilor ca gheața peste râurile leneșe în miez de iarnă. Incendii în Columbus. Incendii în Springfield și Dayton. În Huber Heights și London și

Fairborn. În Franklin și Middletown și Xenia. Seara, luminile a o mie de focuri dădeau fumului o nuanță de portocaliu închis, iar cerul părea să coboare la doar trei centimetri deasupra capetelor. Preotul rătăcea prin ținuturile care ardeau mocnit cu o mână întinsă în față, în timp ce cu cealaltă își ținea o cârpă la nas și la gură, lacrimi de ciudă șiroindu-i pe față. Cruste de sânge sub unghiile rupte, sânge încleiat în liniile palmei și pe tălpile pantofilor. „Nu mai e mult”, îi încuraja pe cei care-l însoțeau. „Mergeți mai departe.” La un moment dat, cineva l-a poreclit Părintele Moise, pentru că îi conducea din negura fumului și a focului către Pământul Făgăduit al „Celor Mai Pitorești Peșteri din Ohio!”.

Când au sosit, au fost întâmpinați de oameni care erau deja acolo. Preotul se aștepta la asta. O peșteră nu arde. Ploaia și zăpada nu pătrund înăuntru. Și cel mai bun lucru – este ușor de apărat. După bazele militare și clădirile guvernamentale, peșterile erau cele mai căutate destinații după Sosire.

S-au strâns provizii, apă și bunuri neperisabile, pături și pansamente, medicamente. Și, bineînțeles, arme, puști și pistoale și arme automate și multe cuțite. Cei bolnavi au fost puși în carantină în centrul de primire de la suprafață. Zăceau în paturi de campanie așezate printre rafturile magazinului de suveniruri, iar preotul îi vizita în fiecare zi, stătea de vorbă cu ei, se ruga alături de ei, le asculta confesiunile, îi împărtășea, le șoptea lucrurile pe care voiau să le audă: *„Per sacrosancta humanae reparationis mysteria…* Prin sfintele taine ale mântuirii omului…”

Urmau să mai piară sute înainte ca moartea să ia sfârșit. Au săpat o groapă de trei metri lățime și nouă metri adâncime la sud de centrul de primire ca să-i ardă. Focul mocnea zi și noapte, iar mirosul de carne arsă devenise atât de obișnuit, încât nici nu-l mai luau în

seamă.

Acum e noiembrie, și în cea mai de jos sală a peșterii preotul se ridică în picioare. Nu e înalt, totuși, trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan sau de dinții de piatră care răsar din cerul gurii dragonului.

„Mesa s-a sfârșit, mergi în pace.”

Lasă în urmă potirul și purificatorul, discul și stola. Sunt relicve acum, artefacte dintr-o epocă ce se transformă în trecut cu viteza luminii. „La început am fost locuitori ai peșterilor”, se gândește preotul în vreme ce urcă spre suprafață, „iar acum ne-am întors în peșteri”.

Chiar și cea mai lungă călătorie e un cerc, iar istoria se întoarce mereu în locul de unde a început. După cum scrie în Carte: „Căci pământ ești, și în pământ te vei întoarce.”

Iar preotul iese la suprafață asemenea unui scufundător care se înalță spre bolta cerească ce strălucește deasupra apei.

De-a lungul pasajului îngust care se clatină ușor între pereții umezi de piatră, podeaua e la fel de netedă ca un culoar de popice. Cu doar câteva luni în urmă, copiii veniți în excursii cu școala traversau pe aici mergând unul în spatele celuilalt, trecându-și degetele peste stânci, uitându-se în dreapta și-n stânga după monștri ascunși în crevasele întunecoase. Încă mai erau destul de mici cât să creadă în monștri.

Ca un leviatan, preotul se ridică din bezna adâncurilor.

Calea spre suprafață trece pe lângă Bârlogul Omului Peșterii și pe lângă Cristalul Regelui, ajunge apoi în Încăperea cea Mare, principala zonă de locuit a refugiaților, și, în cele din urmă, în Palatul Zeilor, partea lui preferată din peșteră, unde formațiunile cristaline strălucesc asemenea unor raze înghețate de lună, iar

tavanul pare că se ondulează ca valurile care se rostogolesc spre țărm. Aici, aproape de suprafață, aerul se rarefiază, devine mai uscat, și se simte izul de fum de la focurile care încă mai ard în lumea pe care au lăsat-o în urmă.

„Doamne, binecuvântează cenușa prin care arătăm că suntem țărână.”

Frânturi de rugăciune îi trec prin minte. Fragmente de cântece. Litanii și binecuvântări și cuvinte de iertare: „Fie ca Domnul să-ți dăruiască iertare și pace, iar eu te dezleg de păcatele tale...” Și din Biblie: „Am coborât până la temeliile munților; zăvoarele pământului s-au închis în urma mea.”[1]

Tămâie arzând în cădelniță. Razele calde ale soarelui de primăvară trecând prin sticla pătată. Scârțâitul stranelor duminica, asemenea carenei unui vas de demult navigând în largul mării. Trecerea măreață a anotimpurilor, calendarul după care își ghida viața încă din copilărie, Advent, Crăciun, Post, Paște. Știe că a iubit lucrurile pe care nu se cuvenea să le iubească, ritualurile și tradițiile, fastul și afectarea pentru care profanii acuzau Biserica. El adora forma, nu substanța, pâinea, nu trupul.

Asta nu-l făcea un preot rău. Era tăcut și umil și credincios chemării sale. Îi făcea plăcere să-i ajute pe oameni. Aceste săptămâni petrecute în peșteri au fost printre cele mai pline de mulțumire din viața lui. Suferința îl aduce pe Dumnezeu în căminul său natural, ieslea de groază și confuzie, durere și pierdere, unde s-a născut. „Pornește valul suferinței”, se gândește preotul, „și o să-I vezi chipul”.

Chiar în deschiderea de deasupra Palatului Zeilor stă o santinelă, silueta voinică i se profilează pe fundalul stelelor din spatele lui. Văzduhul a fost împrospătat de

---

[1] Iona 2:6, Biblia catolică.

un vânt rece din nord ce vestește apropierea iernii. Bărbatul poartă o șapcă de baseball lăsată în jos pe frunte și o geacă de piele uzată. Are un binoclu. Ține o pușcă pe genunchi.

Îl salută pe preot dând din cap.

— Unde ți-e haina, părinte? E o noapte rece.

— Mă tem că i-am împrumutat-o Agathei, zâmbește preotul stins.

Omul mormăie în semn că a înțeles. Agatha e cârcotașa grupului. Mereu i-e frig. Mereu i-e foame. Mereu are *ceva.* Pune binoclul la ochi și cercetează cerul.

— Ai mai văzut vreunul? întreabă preotul.

Au zărit primele obiecte argintii-cenușiu, în formă de trabuc acum o săptămână, plutind nemișcate deasupra peșterilor timp de câteva minute, înainte să țâșnească în sus brusc, fără niciun fel de zgomot, pierzându-se pe cer până când au ajuns la dimensiunea unui vârf de ac. Alt obiect – sau poate același – a apărut două zile mai târziu, alunecând silențios pe deasupra lor până ce s-a pierdut la orizont. Nu existau dubii în privința originii acestor grozăvii bizare – locuitorii peșterilor știau că nu erau pământene –, dar îi înspăimânta misterul menirii lor.

Bărbatul lasă binoclul jos și se freacă la ochi.

— Ce s-a întâmplat, părinte? Nu poți să dormi?

— Oh, n-am prea dormit zilele astea, spune preotul. Atât de multe de făcut, adaugă, pentru că nu vrea ca omul să creadă că se plânge.

— Niciun ateu în tranșee.

Clișeul plutește în aer ca un miros rânced.

— Sau în peșteri, spune preotul.

De când s-au cunoscut, s-a străduit să-l cunoască mai bine pe omul acesta, dar e ca o încăpere ferecată, cu ușa încuiată strașnic de mânie și suferință și de groaza

deznădăjduită a condamnaților care trăiesc puținul timp ce li se mai îngăduie. Timp de luni întregi nu au avut cum să se ferească sau să se ascundă. Pentru unii, moartea este moașa sorții. Pentru alții, este călăul sorții.

Bărbatul scoate un pachet de gumă din buzunarul de la piept, desface una cu grijă și o bagă în gură. Numără câte lame i-au mai rămas înainte să strecoare pachetul la loc în buzunar. Nu-i oferă și preotului.

— Ultimul pachet, explică el, mutându-și greutatea de pe o parte pe alta pe piatra rece.

— Înțeleg, spune preotul.

— Da? întreabă bărbatul în timp ce fălcile i se mișcă într-un ritm hipnotic când mestecă. Chiar înțelegi?

Pâinea uscată, vinul acru: gustul îi mai stăruie pe limbă. Pâinea putea fi frântă, vinul putea fi împărțit. Nu trebuia să celebreze Mesa singur.

— Cred că da, răspunde preotul cel mărunțel.

— Eu nu cred, zice bărbatul rar și apăsat. Nu cred în niciun afurisit de lucru.

Preotul roșește. Râsul lui moale, rușinat e ca lipăitul unor tălpi de copil pe o scară lungă. Își atinge gulerul emoționat.

— Când s-a luat curentul, am crezut că o să revină, spune bărbatul cu pușca. Toată lumea așa a crezut. Se ia curentul, apoi vine iar. Asta-i credință, nu?

Mestecă guma, în stânga, în dreapta, împingând cu limba înainte și înapoi cocoloșul verde.

— Apoi au început să se infiltreze știri dinspre coastă cum că nu mai există nicio coastă. Acum Reno a ajuns pe malul oceanului. Mare lucru, și ce? Au mai fost cutremure și înainte. Au mai fost tsunamiuri. Cine are nevoie de New York? Ce-i așa special la California? O să ne revenim. Întotdeauna ne revenim. Am crezut asta.

Santinela clatină din cap, uitându-se fix la cerul întunecat, la stelele reci și strălucitoare. Privirea

ridicată, vocea joasă.

— Apoi oamenii au început să se îmbolnăvească. Antibiotice. Carantină. Dezinfectanți. Ne-am pus măști și ne-am spălat pe mâini până ni s-a luat pielea. Cei mai mulți dintre noi au murit oricum.

Bărbatul cu pușca privește stelele de parcă s-ar aștepta să-și dea frâu liber de pe boltă și să se rostogolească pe Pământ. De ce n-ar face-o?

— Vecinii. Prietenii mei. Soția și copiii mei. Am știut că n-o să moară *cu toții.* Cum se putea să moară *cu toții*? Unii oameni o să se îmbolnăvească, dar majoritatea nu, și ceilalți se vor însănătoși, nu? Asta-i credința. Asta am crezut cu toții.

Bărbatul scoate din cizmă un cuțit mare și începe să-și curețe cu vârful lui mizeria de sub unghii.

— Asta-i credința: crești, te duci la școală. Îți găsești un serviciu. Te căsătorești. Întemeiezi o familie.

Termină de curățat unghiile de la o mână, câte o unghie pentru fiecare rit de trecere, apoi o ia de la capăt cu cealaltă.

— Copiii tăi cresc. Merg la școală. Își găsesc serviciu. Se căsătoresc. Întemeiază o familie.

Hârști. Hârști. Hârști. Hârști. Hârști. Își împinge șapca pe spate cu mâna în care ține cuțitul.

— N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi o persoană religioasă. N-am mai văzut o biserică pe dinăuntru de douăzeci de ani. Dar știu ce e credința, părinte. Știu cum e să crezi în ceva. Luminile se sting, apoi se aprind. Apele inundă, apoi se retrag. Oamenii se îmbolnăvesc, apoi se fac bine. Viața merge mai departe. Asta e credința autentică, nu? Dacă arunci de-o parte toată bălmăjelile tale despre rai și iad, păcat și mântuire, rămâi cu asta. Chiar și cel mai afurisit ateu crede în asta. Viața merge mai departe.

— Da, spune preotul. Viața merge mai departe.

Santinela își dezvelește dinții într-un rânjet. Ațintește cuțitul spre pieptul preotului și mârâie:

— N-ai auzit niciun afurisit de cuvânt din ce ți-am spus. Vezi, de asta nu suport tagma ta. Aprindeți candelele și șopâcăiți vrăjelile voastre în latină și vă rugați unui Dumnezeu care nu se arată, căruia nu-i pasă, sau e pur și simplu țicnit sau crud sau amândouă. Lumea arde și voi vă rugați la dobitocul care i-a dat foc sau care o lasă să ardă.

Preotul cel mărunțel și-a ridicat mâinile, mâinile care au sfințit pâinea și vinul, ca pentru a-i arăta omului că nu are nimic la el, că nu vrea să-i facă rău.

— Nu pretind că știu ce gândește Dumnezeu, spune preotul, lăsând mâinile jos.

Cu ochii la cuțit, citează din cartea lui Iov:

— „Da, am vorbit fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep." [2]

Bărbatul îl țintuiește cu privirea timp de câteva clipe foarte lungi și stânjenitoare, perfect încremenit, cu excepția fălcilor care încă mai mestecă la cocoloșul de gumă deja rămas fără niciun gust.

— O să fiu cinstit cu tine, părinte, spune el pe șleau. Îmi vine să te omor în momentul ăsta.

Preotul încuviințează posomorât din cap.

— Mă tem că asta se poate întâmpla. Când adevărul va ieși la iveală.

Ia cuțitul din mâna tremurătoare a bărbatului. Îi pune mâna pe umăr. Bărbatul tresare, dar nu se retrage.

— Ce e adevărul? șoptește bărbatul.

— Asta, spune preotul cel mărunțel și-i împlântă cuțitul adânc în piept.

Lama e foarte ascuțită – trece cu ușurință prin cămașa bărbatului, alunecând printre coaste, înainte să se afunde șapte centimetri în inimă.

---

[2] Iov 42:3.

Preotul îl trage pe bărbat spre el și-l sărută pe creștetul capului. „Domnul să-ți dăruiască iertare și pace.”

Se termină repede. Guma cade dintre buzele destinse ale bărbatului, iar preotul o ia și o aruncă în gura peșterii.

Îl lasă pe bărbat pe piatra rece de pe jos și se ridică în picioare. Cuțitul ud îi strălucește în mână. „Sângele legământului celui nou...”[3]

Preotul se uită la fața omului mort și inima îi arde de furie și repulsie. Fața omului e hidoasă, insuportabil de grotescă. Acum nu mai trebuie să-și ascundă dezgustul.

Preotul mărunțel se întoarce în Încăperea Mare, urmând o cărare bătută de multe ori către încăperea principală, unde ceilalți se zvârcolesc și se răsucesc într-un somn agitat. Cu toții, în afară de Agatha, care stă sprijinită cu spatele de peretele din fund al încăperii; o femeie slăbuță, pierdută în haina căptușită cu blană pe care i-a împrumutat-o preotul mărunțel, cu părul ciufulit nespălat – un vârtej brunet cu fire cărunte. În ridurile de pe chipul ei trecut s-a cuibărit mizeria în jurul gurii demult rămase fără niciun dinte. Ochii îi sunt înfundați în orbite, iar pielea îi e lăsată.

„Aceasta este umanitatea”, se gândește preotul. „Așa arată.”

— Părinte, tu ești?

Vocea ei abia se aude, un chițăit de șoarece, un țipăt ascuțit de șobolan.

„Și aceasta e vocea umanității.”

— Da, Agatha. Eu sunt.

Femeia se uită cu ochii mijiți la masca pe care el o poartă din copilărie, ascunsă acum în întuneric.

— Nu pot să dorm, părinte. Vrei să stai puțin cu mine?

— Da, Agatha. Voi sta cu tine.

---

[3] Marcu 14:24.

2

Cară două câte două la suprafață rămășițele victimelor sale și le aruncă în groapă fără niciun ceremonial, după care coboară după o altă încărcătură. După Agatha, pe ceilalți i-a ucis în somn. Nu s-a trezit nimeni. Preotul a acționat în liniște, rapid, cu mâini ferme și sigure, singurul zgomot fiind cel al hainelor sfâșiate în clipa în care cuțitul intra în ei pătrunzându-le în piept, până când singura inimă care mai bătea a rămas a lui.

În zori începe să ningă. Rămâne o vreme afară, cu capul ridicat spre cerul gol și cenușiu. Zăpada i se așterne pe obrajii palizi. Ultima lui iarnă pentru foarte mult timp de aici încolo: la echinox o să coboare capsula care o să-l ducă la nava-mamă, unde va aștepta exterminarea finală a infestării umane înfăptuită de cei pe care i-au antrenat special pentru asta. Odată ajuns la bordul navei, va privi de acolo, din pacea vidului, cum bombele lansate vor rade de pe suprafața Pământului toate orașele, curățând perfect orice vestigiu al civilizației umane. Apocalipsa așteptată de omenire încă din zorii conștiinței sale va sosi, în sfârșit – nu adusă de un Dumnezeu mâniat, ci cu indiferență și răceală, la fel cum preotul mărunțel și-a împlântat cuțitul în inimile victimelor sale.

Fulgii se topesc pe chipul lui ridicat. Mai sunt patru luni până la sfârșitul iernii. O sută douăzeci de zile până la căderea bombelor, apoi urmează dezlănțuirea celui de-Al Cincilea Val, pionii umani pe care i-au dresat să-și ucidă propriii semeni. Până atunci, preotul va măcelări

supraviețuitorii care-i cutreieră teritoriul.

Aproape gata. Aproape s-a terminat.

Preotul mărunțel coboară în Palatul Zeilor și mănâncă, încheindu-și postul.

3
Ringer

Lângă mine, Razor îmi șoptește:

— Fugi.

Brațul pare că-i explodează. Ținta lui a fost cel mai mărunt lucru care era suma tuturor lucrurilor, glonțul lui a fost sabia care a retezat lanțul care mă lega de ea.

Teacup.

*Î*nainte să moară, Razor și-a ridicat spre mine ochii lui blânzi și buni și mi-a șoptit:

— Ești liberă. *Fugi.*

Am fugit.

4

Mă arunc pe fereastra turnului de pază, spre pământul dornic să mă întâlnească.

Când o să aterizez pe asfalt, n-o să-mi rup nici măcar un oscior. N-o să simt niciun fior de durere. Am fost perfecționată de inamic să pot rezista la căderi mai periculoase decât asta. Ultima dată când am căzut de undeva, a fost de la o mie cinci sute de metri. Acum e nimic.

Aterizez, mă ridic în picioare și o iau la fugă în jurul turnului, și-apoi pe pistă în jos, spre bariera de ciment și gardul cu sârmă ghimpată deasupra. Vântul îmi șuieră în urechi. Sunt mai rapidă decât cel mai rapid animal de pe Pământ. Pe lângă mine, ghepardul e o broască țestoasă.

Probabil că santinelele din perimetru mă văd, și la fel și bărbatul din turn, dar nu se trage niciun glonț, nu se dă niciun ordin să fiu doborâtă. Străbat pista în goană, cu viteza unui glonț pornit pe țeava unei puști.

„Nu te pot prinde. Cum ar putea să te prindă?”

Procesorul pe care-l am încorporat în creier a calculat totul înainte să fi atins pământul și a transmis deja toate informațiile miilor de drone microscopice desemnate sistemului muscular; nu trebuie să mă gândesc la viteză, la sincronizare sau la momentul atacului. Procesorul face asta pentru mine.

Capătul pistei: sar. Aterizez pentru o clipă cu vârful piciorului pe bariera de ciment, apoi îmi iau elan și mă avânt spre gard. Sârma ghimpată îmi atinge fața în treacăt. Îmi strecor degetele prin spațiul de cinci

centimetri dintre ochiurile de sârmă și gard și execut o răsucire pe spate peste gard. Zbor pe deasupra lui cu picioarele înainte, spatele arcuit și brațele întinse.

Aterizez și pornesc din nou cu toată viteza, străbătând cei o sută de metri de spațiu deschis până la marginea pădurii în mai puțin de patru secunde. Nimeni nu trage în urma mea. Niciun elicopter nu se trezește să mă urmărească. Copacii mă acoperă ca o draperie bine trasă, iar eu îmi păstrez bine echilibrul pe pământul alunecos, plin de denivelări. Ajung la râul învolburat și tulbure. Îl traversez abia atingându-l cu picioarele.

Pe malul celălalt, pădurea lasă loc tundrei, întinzându-se kilometri întregi spre nord, o sălbăticie nețărmurită în care o să mă pierd, fără să fiu descoperită sau deranjată.

Liberă.

Alerg ore în șir. Al 12-lea sistem mă ajută să rezist. Îmi fortifică încheieturile și oasele. Îmi întărește mușchii, îmi conferă forță, anduranță, îmi anulează durerea. Tot ce trebuie să fac e să mă las în voia lui. Tot ce trebuie să fac este să am încredere și o să răzbesc.

VQP. La lumina a o sută de trupuri care ardeau, Razor și-a scrijelit pe braț cele trei litere. VQE învingător este cel ce îndură.

„Unele lucruri”, mi-a spus el în noaptea dinainte să moară, „chiar unele dintre cele mai mărunte lucruri valorează cât suma tuturor lucrurilor”.

Razor a înțeles că nu puteam evada lăsând-o pe Teacup să sufere. Ar fi trebuit să-mi dau seama că urma să mă salveze trădându-mă: așa a procedat chiar de la început. A omorât-o pe Teacup pentru ca eu să trăiesc.

Peisajul fără nicio formă mai înaltă de relief se întinde în toate direcțiile. Soarele se profilează pe cerul senin.

Vântul rece îmi izbește fața și îmi îngheață lacrimile care-mi șiroiesc. Al 12-lea sistem te poate proteja

împotriva durerii care-ți afectează trupul, dar e neajutorat în fața durerii care-ți zdrobește sufletul.

Câteva ore mai târziu, sub ultimele raze de lumină, când stelele încep deja să răsară, încă mai alerg. Și iată nava-mamă plutind amenințătoare la orizont, ca un ochi verde lipsit de pleoape ce se holbează în jos. Nu pot fugi de ea. Nu mă pot ascunde. Este de neatins, invulnerabilă. La mult timp după ce ultima ființă umană se va fi transformat în praf și pulbere, va fi tot acolo, implacabilă, impenetrabilă, de nepătruns; Dumnezeu a fost detronat.

Și alerg mai departe. Printr-un peisaj virgin neatins de niciun lucru omenesc, lumea așa cum era înainte ca încrederea și cooperarea să dezlănțuie bestia progresului. Lumea se întoarce acum în cerc la ceea ce era înainte ca noi s-o cunoaștem. Paradisul pierdut. Paradisul regăsit. Îmi amintesc zâmbetul trist și amar al lui Vosch. „Un salvator. Asta sunt eu?”

Alerg către nimic, alerg departe de nimic, străbat alergând pustiul de un alb orbitor, sub imensitatea cerului indiferent și îmi dau seama. Cred că înțeleg.

Dacă reduci populația la un număr sustenabil, atunci zdrobești umanitatea din ea, de vreme ce încrederea și cooperarea sunt adevăratele amenințări la adresa delicatei balanțe a naturii, păcatul de neconceput care a dus lumea pe marginea prăpastiei. Ceilalți au ajuns la concluzia că singurul mod de a salva lumea era anihilarea civilizației. Nu dinafară, ci dinăuntru. Singura cale de a anihila civilizația umană era de a schimba natura umană.

5

Am alergat mai departe în sălbăticie. În continuare nu aveam niciun țel. Pe măsură ce treceau zilele îmi făceam tot mai puține griji ca nu cumva să se năpustească elicoptere și să se parașuteze trupe de asalt, și tot mai multe despre cum să-mi mențin temperatura corpului ridicată și să găsesc apă proaspătă și proteine pentru a întări gazda fragilă a celui de-al 12-lea sistem. Am săpat gropi ca să mă ascund în ele, mi-am meșterit adăposturi în care să dorm. Mi-am făcut sulițe din ramuri pe care le-am ascuțit și am vânat iepuri și elani și am mâncat carne crudă. N-am îndrăznit să aprind focul, chiar dacă știam cum – învățasem de la inamic în Tabăra Haven. Inamicul mă învățase tot ce aveam nevoie să știu despre supraviețuirea în sălbăticie, apoi mi-a oferit tehnologie extraterestră care mi-a ajutat corpul să se adapteze. M-a învățat să ucid și să mă feresc să nu fiu ucisă. M-a învățat ceea ce ființele umane uitaseră, după zece secole de cooperare și încredere. M-a învățat ce e teama.

Viața e un cerc mărginit de frică. Frica prădătorului. Frica prăzii. Fără frică, nu ar mai exista viață. Am încercat să-i explic asta lui Zombi odată, dar nu cred că a înțeles.

Am rezistat patruzeci de zile în pustie. Și nu, nu mi-a scăpat simbolistica.

Aș fi putut rezista mai mult. Al 12-lea sistem m-ar fi susținut mai bine de o sută de ani. Regina Marika, vânătorul antic singuratic, o pleavă lipsită de suflet rozând oasele uscate ale unor animale moarte, suverana de necontestat a unui domeniu fără rost, până când

sistemul ar fi cedat în cele din urmă și trupul i-ar fi putrezit sau ar fi fost devorat de saprofagi, iar oasele i s-ar fi împrăștiat asemenea unor rune nedescifrate în ținutul abandonat.

M-am întors. Îmi dădusem seama de ce nu veneau.

Vosch era cu două mișcări înaintea mea, întotdeauna a fost. Teacup murise, dar eu încă eram legată de o promisiune pe care n-o făcusem niciodată unei persoane care probabil că murise la rândul ei. Dar probabilitatea nu mai avea niciun sens.

Știa că nu-l puteam părăsi pe Zombi, nu și dacă exista o șansă să-l pot salva.

Și era o singură cale de a-l salva. Vosch știa asta.

Trebuia să-l omor pe Evan Walker.

I
Prima zi

6
Cassie

O să-l omor pe Evan Walker.

Ticălosul ăla uneltitor, misterios, închis în el, secretos.

O să-i curm suferința bietului său suflet hibrid uman-extraterestru torturat. „Tu ești efemerida. Ești lucrul pentru care merită să mor. M-am trezit când m-am văzut în tine.” Oh, îmi vine să vomit.

Aseară i-am făcut baie lui Sam – prima baie în trei săptămâni – și aproape că mi-a rupt nasul, sau ar trebui să spun aproape că mi-am rupt iar nasul, de vreme ce fosta prietenă a lui Evan (sau prietenă cu beneficii sau ce-o fi fost) mi l-a rupt prima dată, când m-a pocnit cu fața de o ușă îndărătul căreia se afla frățiorul meu, rahatul ăsta mic pe care încercam să-l salvez, același rahat mic care era să mi-l rupă acum iar. Vedeți ironia? Probabil e și ceva simbolic aici, dar e târziu și n-am mai dormit de vreo trei zile, așa că s-o lăsăm baltă.

Înapoi la Evan și la motivul pentru care o să-l omor. În principiu, totul se reduce la alfabet.

După ce Sam mi-a tras una în nas, am dat buzna afară din baie, udă leoarcă, și m-am ciocnit de Ben Parish. Ben pândea pe hol, de parcă fiecare chestie legată de Sam e responsabilitatea lui, și rahatul ăla mic mai sus menționat urla numai obscenități în spatele meu, singura parte a corpului care-mi rămăsese uscată după ce încercasem să-l spăl; iar Ben Parish, amintirea vie a zicalei preferate a tatălui meu, cum că e mai bine să fii

norocos decât deștept, s-a uitat la mine cu privirea aia a lui ridicolă, gen „care-i treaba?”, atât de prostește de drăguț, încât am fost tentată să-i sparg și lui nasul, ca să nu mai arate atât de afurisit de simpatic.

— Ar fi trebuit să fii mort, i-am spus.

Știu că tocmai am spus că o să-l omor pe Evan, dar trebuie să înțelegeți – oh, la dracu’. N-o să citească nimeni niciodată chestia asta. Când o să mor eu, n-o să mai existe nimeni care să poată citi. Deci nici măcar nu scriu asta pentru tine, viitorule cititor care nu o să exiști. E pentru mine.

— Probabil, a zis Ben.

— Care erau șansele ca cineva pe care l-am cunoscut dinainte să mai fie aici acum?

S-a gândit o clipă. Sau s-a prefăcut că se gândește – e băiat.

— Cam șapte miliarde la unu?

— Cred că ar fi șapte miliarde la doi, Ben, i-am spus. Sau 3,5 miliarde la unu.

— Uau. Așa mult? Care-i treaba cu Nugget? a întrebat apoi făcând semn cu capul spre ușa de la baie.

— Sam. Îl cheamă Sam. Dacă-i mai zici „Nugget” o dată, te pocnesc eu pe tine în *nugget.*

A zâmbit. Apoi, fie s-a prins o secundă mai târziu de ce-i spusesem, fie a înțeles imediat, dar oricum, zâmbetul i s-a transformat într-un rictus de mândrie rănită.

— Sunt ceva mai mari decât niște *nuggets.* Ceva.

Și-apoi *clic!* zâmbetul a răsărit iar.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

I-am spus că mă doare-n cur de ce face, aveam lucruri mai importante de făcut. Să-l omor pe Evan Walker, de exemplu.

M-am năpustit pe hol spre living, dar încă eram destul de aproape, sau nu suficient de departe, cât să-l aud pe

Sam țipând: „Nu-mi pasă, Zombi. Nu-mi pasă, nu-mi pasă. O urăsc.” Am trecut pe lângă Dumbo și Megan care stăteau pe canapea și rezolvau un puzzle găsit în camera copiilor, o scenă dintr-un desen Disney sau ceva de felul ăsta. S-au uitat la mine când am traversat în viteză de parcă mi-ar fi spus: „Nu-ți face griji în privința noastră, n-o să te oprim, ești în regulă, n-a văzut nimeni nimic.”

Pe verandă e frig ca dracu’ pentru că primăvara nu mai vrea să vină. Primăvara nu mai vine niciodată pentru că au scos-o din sărite exterminările. Sau poate Ceilalți au proiectat o nouă Eră glaciară doar pentru că pot, pentru că de ce să colonizezi oameni condamnați, când poți să colonizezi oameni condamnați înghețați, flămânzi și nenorociți? E mult mai satisfăcător.

Stătea sprijinit de balustradă, ca să nu-și lase greutatea pe glezna rănită, cu pușca sub braț, îmbrăcat ca de obicei într-o cămașă în carouri șifonată și blugi strâmți. A ridicat capul când m-a auzit trântind ușa din față. M-a sorbit cu privirea. O, era atât de tipic pentru el – felul în care îmi soarbe prezența de fiecare dată, ca un tip care dă peste o oază în deșert.

L-am pălmuit.

— De ce dai în mine? m-a întrebat, dând cu piciorul la zece mii de ani de înțelepciune extraterestră.

— Știi de ce sunt udă? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— De ce ești udă?

— I-am făcut baie frățiorului meu. De ce i-am făcut baie?

— Pentru că era murdar?

— Din același motiv pentru care am pierdut o săptămână făcând curățenie în groapa asta de gunoi după ce ne-am mutat aici.

Poate că era un hibrid extraterestru-uman

superdezvoltat și supertehnologizat, care arăta ca o prințesă norvegiană a ghețurilor cu o inimă pe măsură, dar Grace fusese o gospodină îngrozitoare. Prin toate cotloanele erau munți de praf, mucegaiul făcuse mucegai, iar bucătăria ar fi făcut un adunător de gunoaie să se rușineze.

— Pentru că asta fac ființele umane, Evan. Nu trăim în mizerie. Facem baie. Ne spălăm pe cap și pe dinți și ne radem părul nedorit…

— Sam trebuie să se radă? a încercat el să glumească.

N-a fost o idee bună.

— Gura! Eu vorbesc. Când vorbesc eu, tu taci. Când vorbești tu, tac eu. E încă un lucru pe care-l fac oamenii. Se poartă respectuos unii cu alții. Respect, Evan.

— Respect, a repetat, dând posomorât din cap, ceea ce m-a enervat și mai tare – mă manipula.

— E vorba de respect. E vorba de respect să fii curat și să nu puți ca un porc.

— Porcii nu put.

— Taci. Din. Gură.

— Am crescut la o fermă, asta-i tot.

— Oh, nu, nu-i tot, i-am spus clătinând din cap. E jumătate doar. Partea din tine pe care am pălmuit-o n-a crescut la nicio afurisită de fermă.

A lăsat pușca sprijinită de balustradă și s-a îndreptat șchiopătând spre balansoar. S-a așezat, privind în depărtare.

— Nu e vina mea că Sam are nevoie de-o baie.

— Sigur că e vina ta. Tu ești de vină pentru toate astea.

S-a uitat la mine și apoi mi-a vorbit calm.

— Cassie, cred că ar trebui să intri în casă acum.

— De ce, să intru înainte să-ți pierzi cumpătul? Te rog, dă-i drumul. Abia aștept să văd cum reacționezi.

— Ți-e frig.

— Nu, nu mi-e frig.

Și atunci mi-am dat seama cât de rău tremuram, stând in fața lui, în hainele mele ude. Apa rece ca gheața mi se scurgea pe ceafă în jos pe șira spinării. Mi-am strâns brațele la piept și le-am ordonat dinților (abia periați, foarte curați) să nu mai clănțăne.

— Sam și-a uitat alfabetul, l-am informat.

S-a uitat fix la mine mai bine de patru secunde.

— Scuză-mă, poftim?

— Alfabetul. Știi, alfabetul, păstor intergalactic de porci ce ești.

— Bine.

Privirea i s-a desprins de chipul meu și s-a ațintit dincolo de curtea pustie spre drumul pustiu care se întindea până departe către orizontul pustiu dincolo de care se află și mai multe drumuri și păduri și câmpuri și orașe pustii; lumea devenită un uriaș tâlv gol, o găleată de gunoi a pustiului. Golit de ceea ce era, orice-o fi fost înainte de a se insera într-un corp uman, ca mâna unui păpușar într-o marionetă.

S-a aplecat în față și și-a dat jos geaca, aceeași geacă stupidă de bowling pe care o purtase și la vechiul hotel (Urbana Pinheads), și mi-a întins-o.

— Te rog.

Poate că n-ar fi trebuit s-o iau. Adică lucrurile se tot repetă: mi-e frig, el mă încălzește. Sunt rănită, el mă vindecă. Mi-e foame, îmi dă de mâncare. Sunt la pământ, el mă ridică. Sunt ca o groapă pe plajă care continuă să se umple cu apă.

Sunt destul de firavă; aproape m-am pierdut în haina lui. Și în căldura trupului său. M-a liniștit – nu neapărat faptul că era căldura trupului său, ci pentru că era cald pur și simplu.

— Un alt lucru pe care-l fac oamenii e să învețe alfabetul, i-am spus. Ca să poată citi. Ca să învețe

lucruri. Cum ar fi matematică și istorie și științe și practic orice altceva la care te-ai putea gândi, inclusiv chestiunile cu adevărat importante, cum sunt artele și cultura și credința și de ce se întâmplă unele lucruri și altele nu și de ce există toate astea, de fapt.

Mi s-a frânt glasul. Nechemată, a răsărit iar imaginea aceea cu tata care trăgea după el un cărucior roșu plin cu cărți. Și prelegerea lui despre prezervarea cunoștințelor și reconstruirea civilizației după ce problema asta sâcâitoare a extratereștrilor o să dispară. Doamne, cât de trist, cât de jalnic: un bărbat cu început de chelie, adus de umeri, rătăcind pe străzi trăgând după el un cărucior plin de cărți adunate de la bibliotecă. În vreme ce alții devalizau bunuri și arme și materiale ca să-și păzească locuințele de jefuitori, tata ajunsese la concluzia că cel mai înțelept lucru era să adune tone de cărți.

— Poate să învețe iar, a încercat Evan. Poți să-l înveți tu.

A trebuit să-mi adun toată stăpânirea de sine ca să nu-l plesnesc iar. La un moment dat am crezut că sunt singurul om de pe Pământ rămas în viață, ceea ce însemna că reprezentam umanitatea. Evan nu e singurul care datorează ceva imposibil de plătit. Eu sunt umanitatea, el e Ceilalți, și după tot ce ne-au făcut, umanitatea ar trebui să-i rupă fiecare oscior.

— Nu asta-i ideea, i-am spus. Ideea e că nu înțeleg de ce ați procedat așa. Ați fi putut să ne omorâți pe toți fără să fiți atât de cruzi. Știi ce-am aflat în seara asta, în afară de faptul că frățiorul meu mă urăște de moarte? Nu e vorba doar că a uitat alfabetul. Nu-și mai aduce aminte nici cum arăta mama. Nu-și amintește chipul propriei mame.

Atunci am cedat. Mi-am strâns în jurul meu geaca aia stupidă cu Pinheads și am început să plâng, pentru că

nu mi-a mai păsat dacă Evan mă vedea cedând, pentru că dacă cineva trebuia să mă vadă, atunci el era acela, lunetistul care ucidea de la distanță, cel care stătea confortabil la ferma lui în timp ce la trei sute de kilometri deasupra capului său nava-mamă dezlănțuia trei Valuri de devastări. Cinci sute de mii la primul atac, milioane la al doilea, miliarde la al treilea. Și în timp ce lumea ardea, Evan Walker afuma fleici de căprioară, se plimba prin pădure și stătea liniștit lângă foc, pilindu-și unghiile perfecte.

Trebuie să vadă de aproape cum arată suferința umană. A stat prea mult asemenea navei-mamă, planând departe de oroare, izolat și intangibil; trebuie să o vadă, să o atingă, să o apropie de nasul lui perfect, întreg, care n-a fost rupt niciodată și să o miroasă.

Așa cum a făcut Sammy. Îmi venea să fug înăuntru și să-l trag afară din cadă și să-l târăsc dezbrăcat pe verandă, unde Evan Walker să-i poată număra coastele ieșite în afară, să-i poată pipăi încheieturile subțiri, să vadă tâmplele adâncite și cicatricele și rănile băiețelului pe care l-a torturat, copilului a cărui minte a golit-o de amintiri și a cărui inimă a umplut-o de ură și deznădejde și furie inutilă.

Evan a dat să se ridice – să mă tragă în brațele lui, fără îndoială, ca să-mi mângâie părul și să-mi usuce lacrimile și să-mi murmure că totul va fi bine, pentru că ăsta e *modus operandi* al lui –, dar apoi s-a răzgândit. S-a așezat la loc.

— Ți-am zis, Cassie, mi-a spus cu blândețe. N-am vrut să se întâmple așa. M-am opus.

— Până când te-ai împăcat cu ideea.

Încă mă străduiam să mă liniștesc. Am rostit *ideea* ca pe un cuvânt lung de șase silabe.

— Și cum adică n-ai vrut „să se întâmple așa”?

S-a foit mutându-și greutatea. Balansoarul a scârțâit.

Și-a ațintit iar privirea asupra drumului pustiu.

— Am fi putut trăi printre voi pe termen nelimitat. Ascunși, fără să ne descopere nimeni. Ne-am fi putut infiltra în poziții de conducere în societatea voastră. V-am fi putut împărtăși cunoștințele noastre, dezvoltându-vă exponențial potențialul, grăbindu-vă evoluția. Am fi putut chiar să vă oferim singurul lucru pe care vi l-ați dorit dintotdeauna și nu l-ați avut niciodată.

— Care?

Mi-am tras mucii, n-aveam un șervețel și nu-mi păsa că era scârbos. Sosirea transformase total definiția cuvântului „scârbos”.

— Pace.

— Ați fi putut. Ați fi putut.

— Când alternativa aceea a fost respinsă, a zis el dând din cap, eu am fost de părere să folosim ceva mai… rapid.

— Mai rapid?

— Un asteroid. N-aveați tehnologia necesară să-l opriți, sau chiar dacă ați fi avut-o, n-ați fi avut timp. Era o soluție simplă, dar nu era prea curată. Lumea n-ar mai fi fost locuibilă o mie de ani.

— Și ce importanță avea? Voi sunteți conștiință pură, nemuritori ca zeii. Ce înseamnă o mie de ani pentru voi?

Se pare că răspunsul la întrebarea aceea era foarte complicat. Sau nu voia să mi-l împărtășească.

În cele din urmă a spus:

— Timp de zece mii de ani noi am avut lucrul la care voi doar ați visat timp de zece mii de ani.

A pufnit într-un hohot scurt de râs, fără pic de amuzament în el.

— O existență fără durere, fără foamete, fără niciun fel de nevoie fizică. Dar nemurirea are un preț. Fără trupuri, am pierdut și lucrurile pe care acestea le implicau. Cum ar fi autonomia și bunăvoința.

Compasiunea.

Și-a deschis palmele, ca pentru a-mi arăta că erau goale.

— Sam nu e singurul care a uitat alfabetul.

— Te urăsc, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Nu, nu mă urăști.

— Vreau să te urăsc.

— Sper să nu reușești.

— Nu te minți singur, Evan Walker. Nu mă iubești pe mine, iubești ideea pe care o reprezint. Ai încurcat totul în capul tău. Iubești ceea ce reprezint.

Și-a ridicat capul, iar ochii lui căprui străluceau mai puternic decât stelele.

— Ce reprezinți, Cassie?

— Ceea ce crezi că ai pierdut. Ceea ce credeai că nu vei putea avea niciodată. Nu sunt așa ceva, sunt doar eu.

— Și ce ești tu?

Știam ce vrea să spună. Și, desigur, în același timp, n-aveam nici cea mai vagă idee ce voia să spună. Asta era, lucrul care stătea între noi, lucrul pe care niciunul dintre noi nu-l putea înțelege, legătura indestructibilă dintre dragoste și teamă. Evan e dragostea. Eu sunt teama.

7

Ben aștepta să se năpustească la mine în clipa în care am intrat. Știu că aștepta să se năpustească, pentru că în clipa în care am intrat, a și făcut-o.

— Totul e în regulă? m-a întrebat.

Mi-am șters lacrimile de pe obraji și-am început să râd.

„Sigur, Parish, în afară de toată povestea aista enervantă cu apocalipsa extraterestră, totul e minunat.”

— Cu cât îmi explică mai mult, cu atât înțeleg mai puțin, am zis.

— Ți-am zis că e ceva ciudat cu tipu ăsta, a zis Ben, foarte atent să nu zică „Ți-am zis eu”.

Bine, de fapt nu chiar. Practic, chiar a zis-o.

— Ce-ai face dacă timp de zece mii de ani n-ai avea trup și apoi, dintr-odată, ai avea iar? l-am întrebat.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a străduit să nu zâmbească.

— Probabil m-aș duce la baie.

Dumbo și Megan plecaseră. Eram singuri. Ben stătea lângă șemineu, iar lumina aurie îi juca pe fața care i se mai rotunjise în cele șase săptămâni de când ne ascundeam în casa lui Grace. Odihnă din belșug, mâncare, apă proaspătă și antibiotice, iar Ben aproape că era iar el însuși, cel dinainte de invazie. N-o să-și revină niciodată complet. Încă mai are o expresie bântuită în ochi, o îngrijorare ce planează asupra lui, ca un iepure pe o pajiște survolată de ulii.

Nu e singurul. După ce am ajuns aici, am avut nevoie de două săptămâni să prind curaj să mă uit în oglindă.

Senzația a fost ca atunci când dai de cineva pe care nu l-ai mai întâlnit din generală, îl recunoști, dar ceea ce îți sare în ochi e cât de mult s-a schimbat. Nu se potrivește cu amintirea ta despre cum ar trebui să arate persoana respectivă și pentru o clipă ești buimăcit, pentru că amintirea ta despre ea este de fapt ea. Așa că atunci când m-am uitat în oglindă am văzut un sine care nu se potrivea cu imaginea pe care o aveam despre mine, mai ales nasul, care acum vira ușor spre dreapta, din cauza lui Grace, dar am trecut peste asta, nu mai am resentimente. Poate că am eu nasul strâmb, dar al ei s-a evaporat de-a dreptul, împreună cu tot corpul.

— Ce face Sam? l-am întrebat.

Ben a făcut semn cu capul spre cealaltă jumătate a casei.

— Stă cu Megan și Dumbo. E bine.

— Mă urăște de moarte.

— Nu te urăște de moarte.

— Mi-a spus că mă urăște de moarte.

— Copiii spun mereu lucruri pe care nu vor de fapt să le zică.

— Nu doar copiii.

A dat din cap și s-a uitat peste umărul meu spre ușa din față.

— Ringer avea dreptate, Cassie. Toate astea nu prea au sens. Răpește corpul unui om pentru a putea ucide toți oamenii care n-au fost răpiți. Apoi se hotărăște într-o zi că mai degrabă i-ar omorî pe ai lui decât să-i omoare pe oamenii nerăpiți. Și nu doar să omoare unul sau doi de-ai lui. *Ci pe toți.* Vrea să distrugă o întreagă civilizație, și pentru ce? Pentru o fată. O fată!

Proastă replică. Și-a dat și el seama. Dar în caz că avea vreo îndoială, i-am spus foarte răspicat:

— Știi, Parish, s-ar putea să fie puțin mai complicat de-atât. Are și o parte umană.

„Isuse, Cassie, ce se-ntâmplă cu tine? Acum ești furioasă pe el și în clipa următoare îl aperi."

Expresia lui Ben s-a înăsprit.

— Nu partea lui umană mă îngrijorează. Știu că nu ți-a plăcut prea mult de ea, dar Ringer e al naibii de deșteaptă și a subliniat o chestie foarte importantă: dacă nu au nevoie de corpuri, nu au nevoie de o planetă. Și dacă nu au nevoie de-o planetă, de ce au venit să o ia pe a noastră?

— Nu știu, m-am răstit. De ce n-o întrebi pe Ringer, dacă tot e așa de a naibii de deșteaptă?

A tras adânc aer în piept și apoi a zis:

— O s-o întreb.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce voia să spună. Apoi încă una să-mi dau seama că vorbea serios. O a treia clipă să fac ceva în privința primelor două, adică să mă așez.

— M-am gândit mult la asta, a început el, apoi s-a oprit.

De parcă ar fi trebuit să-și aleagă cuvintele, cu mine, dintre toți oamenii! De parcă mi-ar sări țandăra ușor sau ceva!

— Și cred că știu ce vrei să spui, dar înainte de asta, trebuie să asculți ce am de zis. Doar ascultă-mă, bine? Dacă Walker spune adevărul, atunci avem patru zile până sosește capsula și pleacă în treaba lui. Am timp mai mult decât suficient să mă duc până acolo și să mă întorc.

— Să te duci și să te întorci de unde, Ben?

— Nu mă duc singur. Îl iau pe Dumbo cu mine.

— Biiiiiine. Îl iei *unde?*

Apoi m-am prins.

— La peșteri.

A dat repede din cap, ușurat că înțelesesem.

— Mă termină, Cassie. Nu pot să nu mă gândesc la

asta. Poate Cup s-a întâlnit cu Ringer și… sau poate, mă rog, nu s-au întâlnit. Poate a murit. Poate a murit Ringer. La dracu', poate au murit amândouă sau poate n-au murit. Poate au ajuns la peșteri și Ringer s-a întors la hotel să ne ia, numai că noi nu mai eram acolo pentru că nu mai exista niciun acolo. Oricum ar fi, vii sau moarte, sunt undeva acolo. Și dacă sunt în viață, habar n-au ce urmează să se întâmple. O să moară dacă nu se duce cineva după ele.

A tras adânc aer în piept, cu sete, pentru prima dată după ce izbucnise în șuvoiul de cuvinte.

— Du-te după ele, i-am spus. Cum te-ai dus și după Ham. Cum nu te-ai dus după…

— Da. Nu. Rahat.

Se înroșise la față și nu din cauză că stătea prea aproape de foc. Știa ce voiam să spun.

— Asta n-are nimic de-a face cu sora mea…

— Ai fugit și de atunci tot încerci să te întorci.

A venit spre mine. Departe de foc, fața i s-a cufundat în întuneric.

— Nu știi nimic. Știu că asta te scoate din sărite, fiindcă Cassie Sullivan știe tot, nu?

— Ce vrei de la mine, Ben? Nu sunt maică-ta sau comandantul tău. Poți să faci ce vrei.

M-am ridicat în picioare. Apoi m-am așezat la loc. N-aveam unde să mă duc. Bine, mă puteam duce în bucătărie să-mi fac un sendviș, doar că nu mai aveam pâine, mezeluri sau brânză. Nu știu amănunte, dar sunt destul de sigură că în rai e câte un Subway la fiecare colț. Și câte un magazin Godiva. În cea de-a doua zi petrecută aici, am găsit rezerva secretă a lui Grace de patruzeci și șase de cutii de ciocolată Godiva. Nu că le-aș fi numărat.

— Am o zi proastă, i-am spus.

Fratele meu mai mic mă ura, garda mea de corp

personală om-extraterestru îmi mărturisise că nu deosebește compasiunea de compost și acum băiatul pentru care aveam o pasiune secretă în liceu mă informa că se aventurează într-o misiune suicidară de salvare a două persoane dispărute și cel mai probabil moarte. Plus că voiam un sendviș pe care n-aveam să-l mai văd niciodată. De la Sosire, am fost hărțuită de mai multe pofte decât o femeie gravidă cu tripleți, și de fiecare dată de lucruri pe care n-o să le mai pot gusta vreodată. Înghețată de ciocolată la cornet. Pizza congelată. Frișcă la tub. Rulourile cu scorțișoară pe care le făcea mama sâmbăta dimineața. Cartofii prăjiți de la McDonald’s. Șuncă. Nu, șuncă încă se mai putea găsi. Trebuia doar să găsesc un porc, să-l tai, să-l măcelăresc, să afum carnea și apoi s-o prăjesc. Gândul la șuncă – la posibila șuncă – îmi dă speranță. Dacă mai avem șuncă, nu e totul pierdut.

Serios.

— Îmi pare rău, a zis Ben. N-ar fi trebuit să spun toate astea.

A venit și s-a așezat cam cu vreo cinci centimetri prea aproape. Înainte aveam fantezii despre cum aș fi stat cu Ben Parish la mine pe canapea, împărțind o pătură și uitându-ne la filme horror vechi până la unu noaptea, cu un castron mare de popcorn în brațe. Era sâmbătă seara și el lipsea de la vreo șase petreceri bestiale la care mergeau oameni mai tari decât mine, dar nu voia să fie altundeva, plăcerea de a sta cu mine îi era de-ajuns.

Și-acum uite-l aici, doar că nici urmă de petreceri bestiale, de televizor, pătură și niciun pic de afurisit de popcorn. Existaseră doi Ben pe lume: cel adevărat, care nu știa că exist, și Ben cel imaginar, care-mi dădea popcorn cu degetele unsuroase de unt. Acum erau trei. Primii doi și un al treilea care stătea cu vreo cinci centimetri prea aproape, îmbrăcat cu un pulover negru,

strâmt, și cu părul tuns scurt, care-l făcea să arate ca un rocker indie relaxându-se în culise în pauza unui concert. O grămadă de Ben care să-ți bântuie mintea în același timp. Ar trebui să le dau nume diferite ca să nu-i încurc: Ben, Fostul-Ben și Ar-Fi-Putut-Fi-Ben.

— Am înțeles, i-am spus. Dar de ce trebuie să pleci acum? De ce nu mai poți aștepta? Dacă Evan reușește…

— Fie că reușește, fie că nu, asta nu contează. Pericolul nu sunt extratereștrii de-acolo de sus. Pericolul sunt oamenii de aici. Trebuie să le găsesc pe Ringer și pe Cup înaintea celui de-Al Cincilea Val.

Mi-a luat mâna într-a lui și o voce șoptită s-a ridicat de undeva din adâncul inimii: *Ben.* Era vocea unei puștoaice de liceu cu părul creț care refuza să se vopsească, avea pistrui pe nas, era introvertită și credea că știe tot, se autoanaliza tot timpul și se simțea nelalocul ei în ciuda lecțiilor de dans și de karate și a încurajărilor din partea părinților, care ducea de colo-colo o geantă plină de secrete, genul de secrete ale adolescenței, prostești, obișnuite, melodramatice, care i-ar fi șocat pe puștii drăguți și populari: „dac-ar ști ei."

Ce s-a întâmplat cu ea? De ce nu a dispărut, pur și simplu? Nu duceam doar prea mulți Ben cu mine, ci și prea multe Cassie. Trei Ben, două Cassie, câțiva Sam, și, desigur, dualitatea efectivă a lui Evan Walker. Nimeni nu mai era integrat. Eurile noastre reale pâlpâiau ca un miraj în deșert care tot apare în depărtare.

Ben mi-a atins fața, trecându-și degetele peste obrajii mei, ușor ca atingerea unei pene. Și vocea aceea șoptită, strigătul acela pierit mi-a răsunat în minte: *Ben.*

Apoi vocea mea reală a spus:

— O să mori.

— Fii sigură că o să mor, mi-a răspuns zâmbind. Și o să se întâmple așa cum trebuie. Nu cum vor ei. Cum vreau eu.

Ușa din față a scârțâit din balamalele ruginite și s-a auzit un glas:

— Are dreptate, Ben. Ar trebui să aștepți.

Ben s-a îndepărtat de mine. Evan stătea sprijinit de tocul ușii.

— Nu te-a întrebat nimeni pe tine, a zis Ben.

— Nava e esențială în faza următoare, a zis Evan clar și răspicat, de parcă ar fi vorbit cu un nebun sau cu un idiot. Singura cale de a pune capăt la toate astea e s-o aruncăm în aer.

— Mă doare-n cur ce arunci în aer, a spus Ben și s-a întors, de parcă n-ar mai fi suportat să se uite la Evan. Nu mă interesează să pun capăt la toate astea. Poate e greu de înțeles pentru cineva care are complexul salvatorului, dar eu nu vreau să salvez lumea. Doar două persoane.

S-a ridicat, mi-a ocolit picioarele și a pornit spre hol. Evan l-a strigat, iar ceea ce a spus apoi l-a făcut pe Ben să încremenească.

— Echinocțiul de primăvară e peste patru zile. Dacă nu ajung la nava aia și n-o arunc în aer, vor fi distruse toate orașele de pe Pământ.

„Rahat.” M-am uitat la Ben, el s-a uitat la mine, și apoi ne-am uitat amândoi la Evan.

— Când zici „distruse”? am dat eu să zic.

— Aruncate în aer, a spus Evan. E ultimul pas înainte de lansarea celui de-Al Cincilea Val.

Ben clătina încet din cap, îngrozit, dezgustat. Înfuriat.

— De ce?

— Pentru a face curățenia mai ușoară. Și pentru a șterge orice rămășiță umană.

— Dar de ce acum? a întrebat Ben.

— Amuțitorii se vor întoarce la bordul navei – e vorba de siguranță. Pentru noi, adică. E mai sigur pentru noi.

Mi-am ferit privirea. Simțeam că mi se face rău. Ar fi

trebuit să mă aștept la asta. Chiar atunci când crezi că nu poate fi mai rău, devine mau rău.

8
Zombi

Îi fac semn lui Dumbo să ieșim din cameră. Să zică Sullivan ce-o vrea, Nugget va fi mereu Nugget pentru mine. Puștiul vine după mine și după Dumbo pe hol și-i spun să se ducă înapoi. Închid ușa și mă întorc spre Dumbo.

— Ia-ți echipamentul. Plecăm.

Dumbo face ochii mari.

— Când?

— Chiar acum.

Înghite în sec cu greutate și aruncă o privire de-a lungul holului, spre sufragerie.

— Doar noi doi, sergent?

Știu de ce e îngrijorat.

— Sunt în regulă, Bo.

Ating locul unde m-a lovit glonțul lui Ringer.

— Nu 100%, mai degrabă 86,5%, dar e destul de bine.

Durerea mă săgetează într-o parte când mă întind să-mi iau rucsacul din dulap. Bine, mai scădem un punct sau două, să zicem 85%, tot e mai aproape de 100 decât de zero. Oricum, cine e 100% când jocul e atât de avansat? Chiar și bunul extraterestru rău și-a scrântit glezna.

Cotrobăii prin rucsac, deși nu prea e mare brânză în el, cât să am prin ce cotrobăi. O să trebuiască să iau niște apă și ceva provizii de mâncare de la bucătărie și poate că mi-ar prinde bine și un cuțit. Bag mâna în buzunarul exterior. Gol. Ce dracu’? Știu că l-am pus

acolo. Unde e?

Îngenunchez pe podeaua dormitorului și scotocesc pentru a treia oară prin lucruri, când intră Dumbo.

— Sergent?

— Era aici. Era chiar aici.

Mă uit la el și ceva din expresia mea îl face să tresară.

— Probabil că l-a luat cineva. Isuse Cristoase, cine dracu’ putea să-l ia, Dumbo?

— Să ia ce?

Mă las pe călcâie și-mi pipăi buzunarele. Rahat. Aici era, chiar unde l-am pus. Lănțișorul surorii mele, cel care mi s-a rupt în mână în noaptea când am lăsat-o să moară.

— Bun, suntem gata.

Mă ridic în picioare, iau rucsacul de pe podea și pușca de pe pat. Dumbo mă privește cu grijă, dar abia dacă-l iau în seamă. Puștiul face pe cloșca cu mine de câteva luni.

— Credeam că plecăm mâine seară, spune.

— Dacă nu sunt undeva între locul ăsta și hotel, sau unde-a fost hotelul, va trebui s-o tăiem prin Urbana – de două ori, îi spun. Și nu vreau să fiu pe-aproape de Urbana când nenorociții ăia o să-l transforme în Dubuque.

— Dubuque?

Se albește tot la față. „O, Doamne, iar Dubuque.”

Îmi pun rucsacul pe-un umăr și pușca pe celălalt.

— Buzz Lightyear tocmai ne-a spus că o să arunce orașele în aer.

Îi ia o clipă să înțeleagă.

— Ce orașe?

— Toate.

Îi cade fața. Vine după mine pe hol și apoi în bucătărie. Apă îmbuteliată, câteva pachete nedeschise de pastramă de vită, biscuiți, niște batoane proteice.

Împart proviziile între noi. Trebuie să mă mișc repede, înainte să se activeze radarul lui Nugget și să dea buzna aici să se lipească de piciorul meu.

— Toate? mă întreabă Dumbo încruntat. Dar Ringer zicea că nu vor arunca orașele în aer.

— Ei bine, s-a înșelat. Sau Walker minte. A îndrugat ceva despre cum trebuie să așteptăm până când sunt ridicați Amuțitorii. Știi ce-am hotărât, soldat? N-o să mai aștept făcându-mi griji pentru toate lucrurile pe care nu le știu.

Clatină din cap. Tot nu poate să conceapă.

— Toate orașele de pe Pământ?

— Până la ultimul rahat de orășel cu un singur semafor.

— Cum?

— Nava-mamă. Peste patru zile o să facă un mare ocol în jurul planetei, bombardând totul. Doar dacă nu cumva Walker o să reușească s-o arunce în aer înainte, dar nu-mi pun prea multe speranțe în asta.

— De ce?

— Pentru că nu-mi pun multe speranțe în Walker.

— Tot nu pricep, Zombi. De ce să aștepte până acum cu bombardamentul?

Tremură tot, îi tremură chiar și vocea. O ia razna. Îmi pun mâna pe umărul lui și-l forțez să se uite la mine.

— Ți-am spus. Îi retrag pe Amuțitori. Trimit capsule de salvare după toți infectații, mai puțin după superiorii ca Vosch. Odată ce sunt evacuați și orașele au dispărut, supraviețuitorii nu mai au unde să se ascundă și se transformă în ținte ușoare pentru bieții amărâți cărora le-au spălat creierele ca să le termine treaba: Al Cincilea Val. Ai înțeles?

— Nu contează. Merg unde mergi și tu, sergent.

În spatele lui se mișcă o umbră. O umbră în forma afurisitului de Nugget. Am stat prea mult.

— Zombi?

— Bun, oftez. Dumbo, lasă-ne o clipă.

Pleacă din bucătărie mormăind un singur cuvânt: Dubuque! Apoi rămânem doar eu și Nugget. Nu voiam așa ceva, dar nu poți fugi de nimic. E un cerc; Ringer a încercat să-mi spună asta. Indiferent cât de departe sau cât de repede fugi, mai devreme sau mai târziu ajungi acolo de unde ai plecat. M-am enervat când Sullivan mi-a aruncat în față chestia cu soră-mea, dar știm amândoi că are dreptate. Sissy a murit; Sissy n-o să moară niciodată. Tot timpul încerc să ajung la ea. Ea cade mereu și lănțișorul de argint mi se rupe în mână.

— Unde sunt soldații Teacup și Ringer? îl întreb.

Își ridică spre mine fețișoara proaspăt spălată. Își răsfrânge buza de jos.

— Nu știu.

— Nici eu nu știu. Așa că eu și Dumbo mergem să le căutăm.

— Vin cu voi.

— Nu se poate, soldat. Am nevoie de tine să ai grijă de sora ta.

— N-are nevoie de mine. Îl are pe el.

Nu încerc să-l contrazic. E prea spinoasă problema ca să pot ieși câștigător.

— Bine, atunci te pun responsabil de Megan.

— Ai zis că nu ne despărțim. Indiferent ce se-ntâmplă.

Mă las în fața lui într-un genunchi. Ochii îi sclipesc de lacrimi, dar nu plânge. E un afurisit dur, mult mai matur față de vârsta pe care o are.

— O să fiu plecat doar câteva zile.

Déjà-vu: practic e același lucru pe care l-a spus și Ringer înainte să plece.

— Promiți?

Și practic asta i-am spus și eu ei. Ringer nu mi-a promis; știa ea ce știa. Eu nu sunt așa de deștept.

— Mi-am încălcat eu vreo promisiune?

Îi iau mâna într-a mea, îi deschid degetele și îi strecor în palmă medalionul lui Sissy.

— Ține asta, îi spun.

— Ce e? mă întreabă cu ochii la metalul strălucitor.

— O bucată din lanț.

— Ce lanț?

— Lanțul care ține toate lucrurile împreună.

Dă din cap, năucit.

Nu e singurul. Habar n-am ce mi-a ieșit pe gură, ce înseamnă, ce am spus. Bucata ieftină dintr-o bijuterie de jucărie – pe care credeam că o păstrez din vină și rușine, pentru a-mi aminti de eșecul meu, de toate lucrurile distruse –, dar poate că mai e și un alt motiv; un motiv pe care nu-l pot exprima în cuvinte pentru că nu am cuvintele necesare. Poate nici nu există astfel de cuvinte.

9

Vine după mine în sufragerie.

— Ben, nu te-ai gândit cum trebuie la asta, îmi spune Walker.

E tot acolo unde l-am lăsat, sprijinit de tocul ușii.

Îl ignor.

— Fie sunt la peșteri, fie nu, îi spun lui Sullivan, care stă în fața șemineului.

— Dacă sunt, le aducem înapoi. Dacă nu, nu.

— Stăm ascunși aici de șase săptămâni, subliniază Walker. În orice alte circumstanțe, eram morți până acum. Singurul motiv pentru care suntem în viață este că am neutralizat agentul care patrula acest sector.

— Grace, îmi traduce Cassie. Ca să ajungeți la peșteri, va trebui să traversați trei…

— Două, o corectează Walker.

Ea își dă ochii peste cap.

— Două teritorii patrulate de Amuțitori ca el, spune ea, aruncând o privire spre Walker. Sau nu chiar ca el. Nu-s Amuțitori buni. Amuțitori răi de-adevăratelea care chiar se pricep la amuțit.

— Poate o să ai noroc și-o să te strecori pe lângă unul, spune Walker. Dar nu pe lângă doi.

— Dar dacă mai aștepți, n-o să mai fie niciun Amuțitor pe lângă care să te strecori, se apropie Cassie de mine și îmi pune mâna pe braț, susținându-și cauza. Se vor întoarce toți pe nava-mamă. Apoi Evan o să facă ce are de făcut și apoi poți să…

Glasul i se pierde. I s-a tăiat respirația de cât m-a periat.

Nu mă uit la ea. Mă uit la Walker. Știu ce urmează să spună. Știu, pentru că și eu aș spune același lucru: dacă o imposibil ca eu și Dumbo să ajungem la peșteri, atunci le-a fost imposibil și lui Teacup și Ringer.

— N-o cunoști pe Ringer, îi spun. Dacă cineva ar fi putut reuși, ea e aceea.

Walker aprobă din cap. Dar e de acord cu prima afirmație, nu cu a doua.

— După trezire, am fost perfecționați cu o tehnologie care ne face aproape indestructibili. Ne-am transformat în mașini de ucis, Ben.

Apoi trage aer în piept și-n cele din urmă scuipă tot, nemernic obtuz ce e:

— N-aveau cum să fi supraviețuit atâta timp, nu împotriva noastră. Prietenele tale au murit.

Am plecat oricum. La dracu'. Să-l ia dracu'. La dracu' cu tot. Am stat destul degeaba așteptând sfârșitul lumii.

Ringer nu și-a ținut promisiunea, așa că o țin eu în locul ei.

10
Ringer

Santinelele mă așteaptă la poartă. Sunt escortată imediat în turnul de pază care domină pista de aterizare, încă un cerc complet, unde mă așteaptă Vosch – ca și cum nu s-ar fi mișcat din loc în ultimele patruzeci de zile.

— Zombi e în viață, i-am spus.

M-am uitat în jos și am văzut că stăteam pe pata de sânge care marca locul unde căzuse Razor. Câțiva metri mai încolo, lângă pupitrul de comandă, era locul unde glonțul lui Razor o doborâse pe Teacup. *Teacup.*

Vosch a ridicat din umeri.

— Nu se știe.

— Bine, poate că nu Zombi, dar cineva care mă cunoaște e încă în viață.

Nu mi-a răspuns. „Probabil Sullivan”, m-am gândit. „Așa am eu noroc.”

— Știi că nu mă pot apropia de Walker dacă nu garantează pentru mine o persoană pe care o cunoaște.

Și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit cercetător cu ochii lui ca de pasăre, scânteind.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, mi-a zis. Eu sunt om?

I-am răspuns fără nicio ezitare.

— Da.

A zâmbit.

— Și tot mai crezi că asta înseamnă că nu există speranță?

A continuat fără să aștepte să-i răspund.

— Eu sunt speranța lumii. Soarta umanității e în mâinile mele.

— Ce povară teribilă trebuie că e, i-am spus.

— Ești glumeață.

— Aveau nevoie de oameni ca tine. Organizatori și manageri care știau de ce au venit și ce voiau.

Dădea din cap. Se luminase la față. Era mulțumit de mine – și mulțumit de sine pentru că mă alesese pe mine.

— Nu au avut de ales, Marika. Ceea ce înseamnă, desigur, că *noi* nu avem de ales. În orice scenariu posibil eram condamnați să ne distrugem unii pe alții cu tot cu planetă. Singura soluție era intervenția radicală. Distruge satul oamenilor ca să-l salvezi.

— Și nu a fost suficient să ucidă șapte miliarde de oameni, am zis.

— Sigur că nu. Altfel, ar fi aruncat bolovanul uriaș. Nu, cea mai bună soluție este copilul din lanul de grâu.

Mi se strânge stomacul când îmi amintesc. Copilul năpustindu-se prin grâul uscat. Micul grup de supraviețuitori care-l primesc înăuntru. Ultima rămășiță a încrederii spulberată într-o explozie de lumină verde diabolică.

În ziua în care l-am cunoscut, știam discursul. Fiecare soldat îl știa. „Ultima bătălie de pe Pământ nu va avea loc pe vreun câmp, în deșert, sau în vârful muntelui…”

— Asta e câmpul de luptă, am spus ducându-mi mâna la piept.

— Da. Altfel ciclul doar s-ar repeta.

— Și de aceea e așa de important Walker.

— Programul inserat în el a dat greș în mod fundamental. Trebuie să înțelegem de ce, din motive care ar trebui să fie evidente pentru tine. Și există o singură cale de a face asta.

A apăsat un buton de pe consola de lângă el. În spatele meu s-a deschis o ușă și a intrat o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată într-o uniformă cu trese de locotenent pe guler. Zâmbea. Avea dinți perfect egali și foarte mari. Ochii-i erau cenușii. Părul blond-nisipiu îl avea strâns la spate într-un coc micuț. Mi-a displăcut din primul moment. A fost o reacție viscerală.

— Locotenent, escorteaz-o pe soldatul Ringer la infirmerie pentru controlul pre-angrenare. Ne vedem în Sala de Ședințe Bravo la ora patru.

S-a întors cu spatele. Terminase cu mine – deocamdată.

În lift, femeia cu părul nisipiu m-a întrebat:

— Cum te simți?

— Du-te dracu’.

Zâmbetul nu i-a pierit de pe față, de parcă i-aș fi răspuns „Bine, dar tu?”.

— Eu sunt locotenent Pierce. Dar poți să-mi spui Constance.

Liftul s-a oprit. Ușile s-au deschis. M-a pocnit cu pumnul în gât. Am văzut negru în fața ochilor și mi s-au muiat genunchii.

— Asta e pentru Claire, mi-a spus. Îți amintești de ea.

M-am ridicat, lovind-o cu podul palmei în bărbie. Când s-a lovit cu ceafa de perete, s-a auzit un *crac* mulțumitor. Apoi am pocnit-o în burtă cu toată forța musculaturii mele amplificate. S-a prăbușit la picioarele mele.

— Asta a fost pentru cele șapte miliarde. Îți amintești de ei.

11

La infirmerie am fost consultată amănunțit. Cel de-al 12-lea sistem a fost trecut printr-un program de diagnosticare pentru a fi siguri că e complet operațional. Apoi un infirmier a adus o tavă plină ochi cu mâncare. M-am repezit la ea. Nu mai mâncasem o masă ca lumea de mai bine de o lună. Când am golit farfuria, infirmierul mi-a mai adus una. Am dat-o gata și pe aia.

Mi-au adus vechea mea uniformă. M-am dezbrăcat. M-am spălat cât am putut în chiuvetă. Simțeam duhoarea celor patruzeci de zile de murdărie plutind în jurul meu și, nu știu de ce, mă simțeam jenată. N-aveam periuță de dinți, așa că mi-am frecat dinții cu degetul. M-am întrebat dacă al 12-lea sistem îmi proteja smalțul. M-am îmbrăcat, mi-am legat strâns șireturile bocancilor. Mă simțeam mai bine. Semănăm mai mult cu vechea Ringer, cea naivă, binecuvântat de ignorantă. Neperfecționată, care l-a părăsit pe Zombi în seara aia cu promisiunea nerostită: „Am să mă întorc. Dacă am să pot, am să mă întorc.”

Ușa se dă de perete. Constance. S-a schimbat de uniforma de locotenent într-o pereche de blugi demodați și un hanorac ponosit.

— Cred că am început cu stângul, mi-a spus.

— Du-te dracu’.

— Acum suntem partenere, mi-a zis cu o voce mieroasă. Ar trebui să ne înțelegem bine.

Am urmat-o pe scări, trei etaje mai jos, în buncărul subteran, o încâlceală de coridoare cenușii, cu uși neinscripționate din loc în loc, cu o lumină fluorescentă

ce arunca o strălucire constantă, sterilă, care-mi amintea de orele lungi petrecute cu Razor în timp ce corpul meu ducea bătălia fără sorți de izbândă cu al 12-lea sistem. Jucam șahball și cream coduri secrete și puneam la cale falsa evadare care avea să mă aducă înapoi sub lumina înfiorătoare, un alt cerc limitat de frică și incertitudine.

Constance mergea la o jumătate de metru înaintea mea. Pe coridoarele pustii răsuna ecoul pașilor noștri. Îi auzeam zgomotul respirației. „Ar fi așa de ușor să te omor acum”, mi-a trecut prin minte, dar apoi am alungat gândul. O să vină și vremea aia, speram, dar nu era momentul acum.

A deschis o ușă identică cu cele peste cincizeci de uși identice, neinscripționate pe lângă care trecusem, și am urmat-o în sala de conferințe. Pe un perete era un ecran de videoproiector. O masă lungă în fața ecranului. O cutiuță de metal în mijlocul mesei.

Vosch stătea la masă. S-a ridicat în picioare când am intrat. Intensitatea luminii a scăzut și pe ecran a apărut o imagine filmată de sus a unui drum cu două benzi care străbătea o întindere pustie de câmpuri. În centrul imaginii, acoperișul dreptunghiular al unei case. Pe marginea stângă a dreptunghiului, un punct solitar, strălucitor – amprenta termică a cuiva care stă de pază. Un snop de pete strălucitoare înăuntrul casei. Mai întâi le-am numărat, apoi le-am dat nume: Dumbo, Poundcake, Sullivan, Nugget, Walker și cu încă unul, Zombi.

„Salutare, Zombi.”

— Imagini de la un zbor de recunoaștere de acum șase săptămâni, a zis Vosch. La aproximativ 25 de kilometri sud-est de Urbana.

Imaginea s-a întunecat pentru o clipă, apoi a revenit: aceeași panglică neagră de șosea, dreptunghiul

întunecat al casei, dar mai puține pete strălucitoare înăuntru. Lipseau două.

— Asta e de noaptea trecută.

Camera a apropiat imaginea. Pădure, câmp, mai multe aglomerări de dreptunghiuri negre, pete întunecate pe întinderea cenușie, lumea golită, abandonată, lipsită de viață. Panglica subțire de șosea aluneca în filmare. Apoi i-am văzut: două puncte luminoase, departe în nord-vest. Cineva se pusese în mișcare.

— Unde se duc? am întrebat, dar eram destul de sigură că știam răspunsul.

Vosch a ridicat din umeri.

— Nu putem ști sigur, dar cea mai probabilă destinație e asta.

Imaginea a înghețat. A arătat spre un loc din partea de sus a ecranului și mi-a aruncat o privire complice.

Am închis ochii. L-am văzut pe Zombi îmbrăcat în hanoracul ăla galben, urât, sprijinit de ghișeul din holul vecinului hotel, cu broșura aia stupidă mototolită în mână, și eu spunându-i: „Cercetez locurile și mă întorc în câteva zile."

— Se duc la peșteri, am spus. Să mă caute pe mine.

— Da. Așa cred și eu, m-a aprobat Vosch. Și exact pe tine o să te găsească.

Luminile s-au aprins din nou.

— O să fii lăsată acolo în seara asta, cu mult înainte să ajungă ei. Locotenentul Pierce are misiunea de obținere a țintei. Singura ta responsabilitate este să o aduci pe ea la distanța optimă. După ce misiunea va fi îndeplinită, locotenentul Pierce și Walker vor fi scoși de acolo și duși la bază.

— Și-apoi? l-am întrebat.

A clipit rar. Se aștepta să știu.

— Și apoi tu și însoțitorii tăi sunteți liberi să plecați.

— Unde să plecăm?

A zâmbit ușor.

— Oriunde o să vă ducă vântul. Dar vă sugerez să rămâneți în câmp deschis. Zonele urbane nu vor fi prea sigure.

A dat din cap către Constance, care m-a șters cu umărul în drum spre ușă.

— Ia-o, scumpo. O să ți-o dorești.

Am urmărit-o cu privirea plecând. „Ia-o? Ce să iau?"

— Marika, mi-a făcut Vosch semn cu degetul. Vino aici.

Nu m-am mișcat din loc.

— De ce mă trimiți cu ea?

Apoi mi-am dat singură răspunsul:

— Nu ne lași să plecăm. Imediat ce-o să-l ai pe Walker, o să ne omori.

A ridicat din sprâncene.

— De ce v-aș omorî? Lumea ar fi mult mai puțin interesantă fără tine.

Și-a ferit privirea repede, mușcându-și buza de jos, de parcă ar fi vorbit prea mult.

A făcut semn spre cutia de pe masă.

— N-o să ne mai vedem, mi-a spus aspru. Mi s-a părut potrivit.

— Ce?

— Un cadou de despărțire.

— Nu vreau nimic de la tine.

Nu a fost primul gând care mi-a trecut prin cap. Primul meu gând a fost: „Bagă-ți-l în cur."

A împins cutia spre mine. Era tot numai un zâmbet.

Am ridicat capacul. Nu știam la ce să mă aștept. Poate un set de șah în miniatură – o amintire a vremurilor bune pe care le-am petrecut împreună. În cutie, pe o pernuță de burete, era o capsulă verde într-un înveliș de plastic.

— Lumea e un ceas, mi-a spus blând. Și o să vină vremea când să alegi între viață și moarte nu va mai fi deloc dificil, Marika.

— Ce e asta?

— Copilul din lanul de grâu avea în gât o versiune modificată a acestui obiect, doar că modelul ăsta e de șase ori mai puternic – totul pe o rază de 8 kilometri se va pulveriza instantaneu. Pui capsula în gură, muști ca să spargi sigiliul și tot ce trebuie să faci e să respiri.

— N-o vreau, am spus.

A încuviințat din cap. Ochii îi sclipeau. Se așteptase la refuz.

— Peste patru zile, binefăcătorii noștri vor lansa din nava-mamă bombe care vor distruge toate orașele care au mai rămas pe Pământ. Înțelegi, Marika? Urma omului e pe cale să fie ștearsă de pe suprafața pământului. Tot ceea ce am construit timp de zece mii de ani va dispărea într-o zi. Apoi soldații celui de-Al Cincilea Val vor fi asmuțiți asupra supraviețuitorilor și va izbucni războiul. Ultimul val, Marika. Războiul nesfârșit. Războiul care va continua până când se va trage și ultimul glonț, iar după aceea va fi purtat cu bețe și pietre.

Expresia mea nedumerită probabil că-i punea răbdarea la încercare; glasul i s-a înăsprit.

— Care e lecția pe care o învățăm de la copilul din lanul de grâu?

— Nu poți avea încredere în niciun străin, i-am răspuns, cu ochii țintă la capsula verde așezată pe pernuța de burete. Nici măcar într-un copil.

— Și ce se întâmplă când nu mai poți avea încredere în nimeni? Ce se alege de noi când fiecare străin poate fi unul dintre „ceilalți”?

— Fără încredere nu mai există cooperare. Și fără cooperare nu există progres. Istoria se sfârșește.

— Da!

Ochii îi sclipeau de mândrie.

— Știam eu c-o să înțelegi. Soluția la problema omenirii este moartea a ceea ce ne face umani.

A întins o mână spre mine, de parcă ar fi vrut să mă atingă, dar apoi s-a oprit. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, părea tulburat. Dacă n-aș fi știut, aș fi putut crede că îi era frică.

Dar ar fi fost ridicol.

A lăsat mâna jos și s-a întors cu spatele.

12

Fuselajul avionului C-160 sclipea în lumina apusului. Pe pista de aterizare era foarte frig, dar razele soarelui îmi jucau pe obraji. Patru zile până la echinocțiul de primăvară. Patru zile până când nava-mamă o să-și arunce încărcătura. Patru zile până la final.

Lângă mine, Constance își trecea pentru ultima dată în revistă echipamentul, în timp ce echipajul de la sol făcea o ultimă verificare a avionului. Aveam pistolul, pușca, cuțitul și hainele în rucsac și capsula verde în buzunar.

Îi acceptasem darul de despărțire.

Am înțeles de ce voia să-l iau. Și știam ce însemna oferta lui: avea să-și țină promisiunea. Imediat ce Constance punea mâna pe Walker, eram liberi.

La urma urmei, ce risc reprezentam? N-avem unde să ne ascundem. Pot să treacă luni întregi până vom înfrunta alegerea ultimă dintre moartea aleasă de ei pentru noi și moartea aleasă de noi. Și când vom fi încolțiți sau capturați, fără nicio altă opțiune în afara celor două, voi avea darul de la el. Voi putea alege.

M-am uitat la Constance care-și făcea de lucru cu rucsacul. Ceafa îi strălucea în lumina tot mai slabă. M-am imaginat scoțând cuțitul și împlântându-l până la plăsele în pielea ei fină. Ura nu era soluția; știam asta. Era o victimă la fel cum eram și eu, la fel ca cei șapte miliarde de oameni morți, la fel cum era copilul care alerga prin lanul de grâu. De fapt, ea și Walker și miile de infectați cu programul Amuțitorilor erau cele mai triste și mai demne de milă victime dintre toate.

Măcar atunci când o să mor, eu o s-o fac cu ochii larg deschiși. O să mor știind adevărul.

S-a uitat la mine. Nu eram sigură, dar mi s-a părut că se aștepta să-i spun să se ducă dracului.

Nu i-am spus.

— Îl cunoști? am întrebat-o. Evan Walker. Probabil vă cunoașteți cu toții între voi, nu? Ați petrecut zece mii de ani împreună, acolo – am făcut semn cu capul spre pata verde de pe cer. Dădea vreun semn că urma s-o ia razna?

Constance și-a arătat dinții mari și n-a răspuns.

— Bun, deci totul e o mare minciună, i-am spus. Tot ce crezi tu că e adevărat e o mare minciună. Cine crezi că ești, amintirile tale, totul. Înainte să te naști, ți-au inserat un program în creier care s-a activat când ai ajuns la pubertate. Probabil o reacție chimică pusă în acțiune de hormoni.

A dat din cap, rânjind cu toți dinții.

— Sunt sigură că e o idee liniștitoare.

— Ai fost infectată cu un program viral care efectiv ți-a setat creierul să-și amintească lucruri care nu s-au întâmplat. Nu ești o conștiință extraterestră venită aici să șteargă omenirea de pe fața Pământului și să-l colonizeze. Ești om. La fel ca mine. Ca Vosch. Ca toată lumea.

— Nu sunt deloc ca tine, mi-a spus.

— Probabil crezi că la un moment dat o să te întorci la nava-mamă și o să lași Al Cincilea Val să termine genocidul uman, dar nu așa o să stea lucrurile, pentru că ei n-o vor face. O să sfârșiți luptând chiar cu armata pe care ați creat-o până când se vor termina gloanțele și istoria va ajunge la final. Încrederea duce la cooperare, care duce la progres, și nu va mai fi niciun progres. Nu o nouă Epocă de Piatră, o Epocă de Piatră *perpetuă.*

Punându-și rucsacul pe umăr, Constance s-a ridicat de

jos.

— Fascinantă teorie. Îmi place.

Am oftat. Nu aveam cum să o conving. Nu o învinuiam, totuși. Dacă ea mi-ar fi spus mie „Tatăl tău nu a fost un artist și un bețiv; a fost un preot adventist abstinent”, nici eu n-aș fi crezut-o. *Cogito ergo sum.* Mai mult decât suma experiențelor noastre, amintirile sunt dovada ultimă a realității.

Motoarele avionului au huruit trezindu-se la viață. Am tresărit când le-am auzit. Petrecusem patruzeci de zile în pustietate, fără nimic care să-mi amintească de lumea mecanizată. Mirosul de combustibil ars care mă împresura și norul pe care-l simțeam vibrându-mi pe piele m-au făcut să simt durerea nostalgiei, pentru că inclusiv astea vor dispărea. Bătălia finală încă nu a început, dar războiul deja s-a terminat.

Cu un oftat de îngrijorare, parcă, soarele a dispărut la orizont. Ochiul verde strălucea pe cerul întunecat. Eu și Constance am sărit de pe platformă în avion și ne-am pus centurile, așezându-ne una lângă alta.

Ușa s-a închis în urma noastră cu un șuierat. O secundă mai târziu rulam pe pistă. M-am uitat spre Constance: rânjetul era înghețat la locul lui, iar ochii negri lipsiți de orice expresie aduceau cu cei ai unui rechin.

Mâna mi-a țâșnit și am apucat-o de antebraț, iar atunci am simțit furia fierbând prin materialul gros al gecii ei. Ura, furia și dezgustul au năvălit dinspre ea spre mine și atunci am știut: indiferent de ordinele pe care le primise și de promisiunile lui Vosch, imediat ce își atingea obiectivul și deveneam inutili, avea să ne omoare pe mine și pe Zombi și pe toți ceilalți. Era prea riscant să ne lase în viață.

Ceea ce însemna că trebuia să o omor eu pe ea.

Avionul s-a înclinat în față. Stomacul meu protesta;

am simțit cum mă cuprinde un val de greață. Ciudat. Nu mai avusesem niciodată rău de mișcare.

M-am lăsat pe spate și am închis ochii. Sistemul central, răspunzând dorinței mele, a închis centrii auditivi și tactili. Învăluită în darul liniștii amorțite, mi-am revăzut opțiunile.

Constance trebuia să moară, dar uciderea ei complica problema lui Evan. Vosch ar putea trimite un al doilea executant, dar n-ar mai avea niciun avantaj tactic. Dacă o omor pe Constance, ar putea să decidă să ne ucidă pe toți cu o rachetă Hellfire.

Doar dacă nu ar trebui să-l omoare pe Walker.

„Doar dacă Walker nu ar fi deja mort.”

Am simțit un gust amar în gură. Am înghițit, abținându-mă să nu vomit.

Vosch trebuia să-l treacă pe Walker prin programul Țara Minunilor. Era singura metodă prin care putea afla de ce Evan se revoltase împotriva programării – dacă fisura era din vina lui Walker, a programului sau a unei combinații toxice între Walker și program. O fisură fundamentală în program ar crea o paradigmă lipsită de sustenabilitate.

Dar dacă Walker ar muri, Vosch nu ar mai putea identifica fisura din sistem și toată operațiunea ar putea da greș: nu poți să ai un război, mai ales unul de o varietate nesfârșită, dacă toată lumea e de aceeași parte. Orice o fi „funcționat greșit” la Walker ar putea funcționa greșit și la ceilalți Amuțitori. Trebuia să afle *ce* eșuase programarea lui Evan.

„Nu pot permite să se întâmple așa ceva. Nu pot risca să-l las pe Vosch să obțină ce vrea.”

Poate că ultima speranță care ne-a mai rămas este să nu-l lăsăm să capete ceea ce își dorește. Și putem face asta într-un singur fel.

Evan Walker trebuie să moară.

13
Sam

Zombi pe drum, din ce în ce mai mic.

Zombi și Dumbo mergând pe drumul pustiu, la lumina stelelor, pierzându-se la orizont.

Sam scoate din buzunar lănțișorul de argint și-l strânge ture în mână.

„Promiți?”

„Mi-am încălcat eu vreo promisiune până acum?”

Și întunericul care îl împresoară pe Zombi ca botul unui monstru, până ce nu se mai vede nimic din el, doar monstrul, doar întunericul.

Pune cealaltă mână pe geamul rece. În ziua în care a fost dus la Tabăra Haven, a văzut-o pe Cassie cum a rămas pe drumul maroniu, cu Urs în brațe, înghițită de praf la fel cum era acum Zombi înghițit de întuneric.

În spatele lui, Cassie vorbește furioasă cu Evan Walker.

— De ce nu l-ai oprit?

— Am încercat, răspunde Evan.

— Nu prea convingător.

— În afară de a-i rupe picioarele, nu prea știu ce altceva puteam să-i fac.

Când Sam lasă brațul în jos, geamul îi păstrează urma palmei, la fel cum a făcut-o cândva și geamul autobuzului, o amintire vagă a locului unde s-a oprit mâna lui.

— După ce l-ai pierdut pe Sam, ar fi putut cineva să te oprească să te duci să-l cauți? întreabă Evan Walker,

după care iese din încăpere.

Sam vede în geam reflexia feței surorii lui. La fel ca toate celelalte de la Sosire, și Cassie s-a schimbat. Nu mai e aceeași Cassie care se făcea tot mai mică în drum. Are nasul cam strâmb, ca al cuiva care stă cu el lipit de fereastră.

— Sam, zice ea. E târziu. Ce zici, vrei să dormi în camera mea în seara asta?

Sam clatină din cap.

— Trebuie să am grijă de Megan. Ordinul lui Zombi. Cassie dă să spună ceva. Apoi se oprește. Până la urmă spune:

— Bine. Vin acuși să spunem rugăciunea împreună.

— Eu nu mai spun rugăciunea.

— Sam, trebuie s-o spui.

— M-am rugat pentru mama și a murit. M-am rugat pentru tata și a murit și el. Când te rogi pentru oameni, mor.

— Nu din cauza asta au murit, Sam.

Se întinde spre el. Sam se ferește.

— Nu mă mai rog pentru nimeni, îi spune.

În dormitor, Megan stă pe pat, cu Urs în brațe.

— Zombi a plecat, îi spune Sam.

— Unde s-a dus? șoptește ea.

Nu poate vorbi mai tare de-atât. Cassie și Evan Walker i-au atins ceva în gât când au scos capsula-bombă.

— Se duce în recunoaștere să le găsească pe Ringer și Teacup.

Megan clatină din cap. Nu știe cine sunt Ringer și Teacup. Îl strânge pe Urs de cap, iar gura ursulețului se țuguiază de parcă ar vrea să dea un pupic.

— Ai grijă, îi spune Sam. Nu-i rupe capul.

Fereastra dormitorului e acoperită cu scânduri. Nu poți să vezi nimic afară. Noaptea, după ce stingi veioza,

întunericul e atât de dens, încât îl simți cum te apasă. De tavan atârnă câteva fire smulse și niște mingi despre care Zombi a zis că ar trebui să fie planetele Jupiter și Neptun. Asta e camera în care Evan Walker a încercat s-o omoare pe tanti Grace cea rea folosindu-se de firele din care era făcut sistemul solar de jucărie. Sunt pete de sânge pe covor și sânge împroșcat pe pereți. Seamănă cu dormitorul mamei lui după ce s-a îmbolnăvit de Moartea Roșie și îi curgea continuu sânge din nas. Îi curgea sânge din nas și din gură, iar către sfârșit chiar și din ochi și urechi. Sam își amintește sângele; nu-și amintește chipul ei.

— Credeam că stăm toți aici până aruncă Evan nava în aer, șoptește Megan, strângându-l pe Urs în brațe.

Sam deschide ușa dulapului. În afară de haine și încălțăminte cu un iz vag de molimă, aici mai sunt board games și figurine de jucărie și o colecție uriașă de mașinuțe. Într-o zi Cassie a intrat în cameră și l-a găsit jucându-se cu lucrurile copiilor morți. S-a uitat la el cum stătea pe pata mare de sânge din mijlocul covorului. Făcuse o tabără și se juca de-a vechiul lui pluton, Plutonul 53, și avea un Jeep și un avion și aveau misiunea de a se infiltra într-un fort infestat. Numai că infestații îi văzuseră venind și îi bombardaseră cu dronele și toată lumea fusese rănită în afară de Sam, iar Zombi i-a spus: „Acum totul depinde de tine, soldat. Ești singurul care ne poate salva.” Sora lui s-a uitat la el cum se joacă timp de vreo câteva minute și apoi a început să plângă din senin, iar chestia asta l-a enervat. Nu-și dăduse seama că ea îl urmărea. Nu înțelegea de ce plângea. S-a simțit rușinat. Acum era soldat, nu un copilaș care își făcea de lucru cu jucăriile. Din ziua aceea nu s-a mai jucat.

A ezitat înainte să se bage în dulap. Megan stătea pe pat și se uita la el. Ea nu știe nimic despre secretul lui.

Nimeni nu știe. Dar Zombi i-a dat un ordin și trebuie să-l îndeplinească. Zombi e comandantul lui.

— Dacă aruncă nava în aer, cum face să nu explodeze și el? întreabă Megan.

Sam se uită la ea peste umăr înainte să intre în dulap.

— Sper să explodeze, spune el.

Zombi a zis că nu are încredere în Evan Walker. Era un infestat și nu conta că îi ajutase. Inamicul era inamic și cu asta basta, nu poți să ai încredere în trădători, așa zicea Zombi. Cassie spunea că Evan Walker nu era prietenul ei, dar Sam a văzut cum se uita ea la el și auzise cum vorbea cu el, și nu a crezut-o când le-a spus că pot avea încredere în el sau că o să rezolve toată problema. Avusese încredere în soldații de la Tabăra Haven și se dovedise că erau inamici, de fapt.

În dulap, se așază în genunchi în fața teancului uriaș de haine. Nu știe nimeni ce-a ascuns aici, nici măcar Zombi.

Când au venit prima dată în casa asta, au verificat fiecare cameră, până le-a mai rămas doar pivnița, iar Zombi n-a vrut să-l lase să coboare acolo. S-au dus jos Zombi cu Dumbo și Evan Walker, iar când au venit înapoi aveau arme cu ei. Puști și pistoale și explozibil și o pușcă foarte mare în formă de tub, cu încărcătură de umăr, despre care Zombi a zis că se numește FIM Stinger. Puteai să arunci în aer elicoptere și avioane cu ea, i-a explicat Zombi, le doborai din zbor. Apoi i-a spus lui Sam că pivnița era zonă interzisă; Sam n-avea voie să se ducă acolo sau să pună mâna pe vreo armă. Chiar dacă era soldat, la fel ca Dumbo si Zombi. Nu era corect.

Sam bagă mâna după teancul de haine și scoate afară o armă. E un Beretta M9. „Ce tare!”

— Ce faci acolo? îl întreabă Megan, trăgându-l pe Urs de ureche.

N-ar trebui să facă asta. I-a spus de o mie de ori să n-o mai facă. Dumbo a trebuit să coasă de două ori urechea lui Urs de când au venit aici. A lăsat-o pe Megan să-l păstreze pe Urs, chiar dacă Urs a fost al lui de când se știe, chiar ducă îl strânge de cap și-l trage de urechi și i-a dat alt nume. S-au și certat din cauza asta.

— Îl cheamă Urs, i-a zis Sam în ziua aia.

— Ăsta nu e un nume. Urs este el. L-am botezat Căpitan.

— Nu poți să faci asta.

Ea a ridicat din umeri.

— Am făcut-o deja.

— E al meu.

— Atunci ia-l înapoi. Nu-mi pasă.

Sam a clătinat din cap. Nu-l voia pe Urs înapoi. Nu mai era copilaș. Era soldat. Nu voia decât ca ea să-l strige pe numele corect.

— Și tu ai fost Sam și acum ai alt nume, i-a spus Megan.

— Nu-i același lucru. Urs nu face parte din pluton.

Megan a continuat. După ce a aflat că el ura numele ăsta, îi spunea Căpitan lui Urs tot timpul, numai ca să-l sâcâie.

Stând cu spatele la Megan, își bagă arma la brâu și-și trage peste bluza de trening ca să ascundă umflătura.

— Sam? Căpitan vrea să știe ce faci acolo.

L-a întrebat pe Zombi în seara aia dacă poate să ia o armă. Erau zeci acolo, „un afurisit de depozit de muniție”, așa a zis Zombi, dar nu l-a lăsat. Era și Cassie acolo, așa că Sam a așteptat până a plecat ea din cameră și apoi l-a întrebat iar dacă poate să ia o armă. Nu era corect că toți aveau una în afară de el și de Megan, dar ea nu se punea. Ea era civil. Nu făcuse instrucție ca el.

O luaseră din autobuz și o ținuseră ascunsă până când

a venit timpul să-i pună capsula-bombă în gât. Nu era singura, le-a spus. Mai erau o grămadă de copii care fuseseră luați din autobuze. Sute de copii, și Evan Walker a spus că erau folosiți pentru a păcăli supraviețuitori. Copiii erau aduși cu avionul în locuri unde inamicul știa că se ascund oameni. Oamenii îi băgau pe copii în adăposturi ca să-i salveze. Apoi mureau cu toții.

Și Cassie zicea că ar trebui să aibă încredere în Evan Walker!

Simte pistolul rece pe pielea goală. E un sentiment plăcut, mai bun decât o îmbrățișare. Nu-i e frică de armă. Nu-i e frică de nimic. Are ordin să o supravegheze pe Megan, dar Zombi n-a lăsat pe nimeni responsabil de supravegherea lui Evan Walker. Așa că Sam o să se ocupe și de asta.

La Tabăra Haven, soldații au spus că o să-l protejeze. I-au spus că e în perfectă siguranță. I-au spus că totul o să fie bine. Și au mințit. Au mințit despre tot pentru că toată lumea minte. Toți fac promisiuni pe care nu le pot ține. Chiar și mami și tati au mințit. Când a venit nava-mamă, i-au spus că n-o să-l părăsească niciodată, și au făcut-o. I-au promis că totul va fi bine, și n-a fost.

Se bagă în patul aflat față în față cu cel al lui Megan și se holbează la firele rupte și la cele două bile de metal prăfuite care atârnă din tavan. Megan se uită la el, ținându-l strâns pe Urs la piept, și rămâne o clipă cu gura deschisă, de parcă ar fi rămas fără aer.

Sam își întoarce capul spre perete. Nu vrea să-l vadă Megan plângând.

Nu e un copilaș. E soldat.

Nu mai ai cum să-ți dai seama cine e om. Evan Walker arată ca un om, dar nu e, nu pe dinăuntru, nu așa cum contează. Nici chiar cei ca Megan, care sunt oameni – *poate* – nu sunt de încredere, pentru că n-ai de unde să

știi ce le-a făcut inamicul. Zombi, Dumbo, Cassie… nici în ei nu poți să ai cu adevărat încredere. Ar putea fi exact ca Evan Walker.

În întunericul apăsător de sub sistemul solar rupt, inima lui Sam bate mai repede. Poate că îl păcălesc cu toții. Chiar și Zombi. Chiar și Cassie.

Rămâne cu respirația tăiată. Simte că nu mai poate să respire. „Trebuie să te rogi”, i-a spus Cassie. Obișnuia să se roage în fiecare seară, tot timpul, și singurul răspuns pe care i l-a dat vreodată Dumnezeu a fost „nu”. „Las-o pe mami să trăiască, Doamne”. Nu. „Lasă-l pe tati să se întoarcă, Doamne.” Nu. Nu poți să ai încredere nici în Dumnezeu. Chiar și Dumnezeu e un mincinos. A pus curcubeul pe cer ca o promisiune că n-o să mai ucidă niciodată toți oamenii, și apoi i-a lăsat pe Ceilalți să vină și să o facă. Probabil că toți oamenii care au murit s-au rugat și Dumnezeu a spus „Nu, nu, nu” de șapte miliarde de ori, șapte miliarde de nuuri, Dumnezeu a spus „nu, nu, nu”.

Răceala metalului pe pielea lui rece. Rece ca o mână care îl apasă pe frunte. Megan respiră pe gură și-i amintește de bombele declanșate de respirația umană.

„N-o să se oprească”, se gândește. „N-o să se oprească până când nu moare toată lumea. Dumnezeu a îngăduit să se întâmple pentru că Dumnezeu vrea să se întâmple. Și nimeni nu poate câștiga împotriva voinței lui Dumnezeu. El e Dumnezeu.”

Respirația lui Megan se aude tot mai încet. Lacrimile lui Sam se usucă. Plutește într-un spațiu pustiu, vast. E nimeni și nimic, doar un spațiu gol care merge mai departe, tot mai departe.

„Poate asta e”, se gândește. „Poate că deja n-a mai rămas niciun om. Poate că sunt toți infestați.”

Ceea ce înseamnă că el e ultimul. E ultimul om de pe Pământ.

Sam își lipește palmele de pistol. Atingerea armei îl liniștește. Megan îl are pe Urs. El are arma.

Dacă e o păcăleală și sunt cu toții extratereștri deghizați, n-o să-i lase să câștige. O să-i omoare pe toți dacă trebuie. Apoi o să zboare cu capsula de salvare la nava-mamă și o s-o arunce în aer. Ei o să piardă atunci – ultimul om de pe Pământ o să moară și el –, dar cel puțin nu vor învinge Ceilalți.

Dumnezeu a spus nu. Poate să facă și el asta.

II
Ziua a doua

14
Zombi

Ne ia mai puțin de o oră să ajungem la indicatoarele care semnalizează intrarea în oraș. Urbana, cu picioarele înainte. Literalmente. Îl trag pe Dumbo pe marginea drumului înainte să intrăm. Am tot dezbătut în sinea mea dacă să-i spun sau nu, dar nu am de ales. Trebuie să știe.

— Știi ce e Walker, îi șoptesc.

Încuviințează din cap. Se uită în stânga, în dreapta, apoi iar la mine.

— E un nenorocit de extraterestru.

— Exact, a fost descărcat în corpul lui Walker când era mic. Sunt unii, ca Vosch, care conduc taberele și sunt alții, ca Walker, agenți singuratici, care patrulează teritorii anume desemnate, vânând supraviețuitori.

Privirea lui Dumbo se desprinde de fața mea și scrutează întunericul.

— Lunetiști?

— O să traversăm două astfel de teritorii. Unul între Urbana și peșteri. Iar celălalt începe de cealaltă parte a acestui indicator.

Se șterge la gură cu dosul mâinii. Se trage ușor de lobul unei urechi.

— În regulă.

— Și sunt înarmați până-n dinți. Nu știu, au un soi de tehnologie care-i întărește. Le dă super puteri, super viteză, super simțuri, chestii de genul ăsta. Ne mișcăm rapid și în liniște.

Mă aplec spre el. E important să înțeleagă.

— Dacă mi se întâmplă ceva, abandonezi misiunea. Te întorci la adăpost.

— Nu te las, sergent.

— Ba da, o s-o faci. Și e un ordin, soldat, în caz că te-ntrebai.

— Tu m-ai lăsa pe mine?

— Normal că da.

Îl bat pe umăr. Mă urmărește tăcut cum scot viziera din rucsac și mi-o pun. Prin lentilă văd cum îi strălucește capul, o bilă verde și luminoasă. Cercetez împrejurimile să văd dacă apare vreun alt semnal verde în timp ce își pune și el viziera.

— Încă o chestie, Bo, îi șoptesc. Nu există prieteni.

— Sergent?

Înghit în sec. Îmi simt gura uscată. Mi-aș dori să existe o altă cale. Mi-e silă, dar n-am inventat eu jocul ăsta. Eu doar încerc să rămân în viață suficient cât să-l joc.

— „Infestații strălucesc verde. “ Orice luminează, îl doborâm. Fără ezitări. Fără excepții. Înțeles?

— Nu merge așa, Zombi. Dacă sunt Ringer sau Teacup?

La dracu’. Nu m-am gândit la asta. Nu m-am gândit nici la opțiunile lui Ringer, care sunt identice cu ale mele. Trage mai întâi și întreabă după aia? Sau tragi numai dacă se trage asupra ta? Cred că știu ce ar alege ea. Doar e Ringer.

O voce îmi șoptește în minte: „Doi oameni înseamnă un risc dublu. Trimite-l pe Dumbo înapoi.” Vocea rece, tăcută a rațiunii, care seamănă mult cu Ringer de când am cunoscut-o. Îți demonstrează că nu o poți contrazice, ca atunci când îți spune cineva că granitul e dur sau că apa e udă.

Dumbo clatină din cap. Am trecut prin toate

rahaturile împreună, mă cunoaște.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una, sergent. Facem cum ai zis, repede și în liniște, și să sperăm că îi vedem noi înainte să ne vadă ei.

Îmi zâmbește – ar trebui să fie un zâmbet liniștitor. Îi răspund dând din cap – gestul ar trebui să inspire încredere. Apoi pornim.

Traversăm în grabă șoseaua principală și ajungem în măruntaiele orașului Urbana, ars, plin de moloz, infestat de șobolani, cu ferestrele acoperite de scânduri, plin de graffiti, cu canalizarea refulată. Mașini răsturnate și cabluri de tensiune la pământ și gunoi strâns pe lângă clădiri de vânt și de apă, curți și parcări îngropate în gunoi, gunoi care atârnă prin copacii desfrunziți de iarnă. Pungi de plastic, ziare, haine, pantofi, jucării, scaune rupte și saltele, televizoare. E ca și cum un uriaș cosmic ar fi înșfăcat planeta cu amândouă mâinile și ar fi zgâlțâit-o din toate puterile. Poate că dacă aș fi vreun mare șef extraterestru, aș arunca și eu în aer toate orașele, numai ca să scap de mizerie.

Poate că ar fi trebuit să ocolim tot peisajul ăsta de iad, să folosim rutele alternative și apoi să mergem prin teren deschis – sunt sigur că Ringer asta ar fi făcut –, dar dacă ea și Cup sunt undeva, atunci sunt la peșteri, și ăsta e cel mai scurt drum.

„Repede și în liniște”, îmi trece prin minte în vreme ce străbatem rapid trotuarul, plimbându-ne non-stop privirile de la stânga la dreapta, „repede și în liniște”.

După patru cvartale ajungem la o baricadă de aproape doi metri care blochează strada, un talmeș-balmeș de mașini și trunchiuri de copaci și mobilă ruptă, acoperite cu steaguri americane ponosite, toate aruncate la un loc când cel de-Al Doilea Val s-a transformat în Al Treilea, când oamenilor le-a încolțit ideea că semenii lor erau o amenințare mai mare decât

nava extraterestră care plana la trei sute de kilometri depărtare. Îți rupe creierul cât de repede am alunecat în anarhie după ce ne-au lăsat fără nimic. Cât de ușor le-a fost să semene confuzie și frică și neîncredere. Și cât de al dracului de repede ne-am prăbușit. Ai crede că un inamic comun ar fi trebuit să ne forțeze să lăsăm de-o parte neînțelegerile și să ne unim împotriva amenințării din ce în ce mai periculoase. În loc să facem asta, noi am construit baricade. Am furat mâncare, provizii și arme. Am alungat străinul, nechematul, chipul necunoscut. La două săptămâni de la invazie, fundația civilizației deja se fisurase. După două luni, s-a prăbușit ca o clădire demolată prin implozie, căzând pe măsură ce grămezile de cadavre creșteau.

Am văzut și câteva cadavre în drumul nostru prin Urbana. De la grămezi de oase înnegrite până la cadavre învelite din cap până-n picioare în cearșafuri zdrențuite și în pături vechi, zăcând acolo, la vedere, de parcă ar fi fost picate din cer, singure sau în grupuri de câte zece sau mai multe. Atât de multe cadavre încât se pierdeau în peisaj, făceau pur și simplu parte din mizeria generală, o altă rămășiță a vomei urbane.

Dumbo se uită în față și-n spate neliniștit, scrutând întunericul după lumini verzui. „Am pus-o”, șoptește. În ciuda frigului, fruntea îi lucește de transpirație. Tremură de parcă l-ar fi apucat febra. Când ajungem de cealaltă parte a baricadei, facem o pauză. Apă. Un baton energizant. Am o chestie cu batoanele astea energizante. Am găsit o cutie întreagă la adăpost și acum nu mă mai satur de ele. Găsim o mică adâncitură în peretele improvizat al baricadei și ne pitim acolo, cu fața către strada principală, spre nord. Nu bate niciun pic de vânt. Cerul e senin, împânzit de stele. Simți în oase, pentru că e o senzație mai veche decât simțurile: sfârșitul iernii, Pământul rotindu-se spre primăvară.

Înainte să devin Zombi, asta însemna balul de absolvire și tocitul pentru examenele finale și vorbăria agitată de pe holuri dintre ore – pentru că se apropia absolvirea, un alt fel de eveniment apocaliptic după care nimic nu mai e la fel.

— Ai fost vreodată în Urbana, Dumbo? îl întreb.

— Eu sunt din Pittsburgh, zice el, clătinând din cap.

— Serios?

Nu l-am întrebat niciodată. Era o regulă nescrisă în tabără: a vorbi despre trecut era ca și cum ai fi pus mâna pe cărbuni aprinși.

— Aha. Hai, Steelers[4]!

— Neah, zice el și mușcă o bucată mare de baton pe care o mestecă încet. Eu eram fan Packers[5].

— Am jucat și eu un pic, să știi.

— Fundaș?

— Atacant.

— Fratele meu juca baseball. Stoper.

— Tu nu?

— Am renunțat la Liga Mică la zece ani.

— Cum așa?

— Eram praf. Dar rad tot la e-sporturi.

— E-sporturi?

— Știi, cum e COD.

— Pescuit de cod?

Clatină din cap zâmbind.

— Nu. Call of Duty, Zombi.

— A, ești gamer.

— Eram gata să devin MLG.

— MLG, aha.

Habar n-am despre ce vorbește.

— Max Level, Prestige Twelve.

— Serios? dau eu din cap, profund impresionat.

---

[4] Echipă profesionistă de fotbal american din Pittsburgh.

[5] Echipă profesionistă de fotbal american din Green Bay, Wisconsin.

Numai că sunt total pierdut.
— Habar n-ai despre ce vorbesc.
Face ambalajul cocoloș în pumn. Aruncă o privire în jur spre gunoiul care inundă fiecare centimetru pătrat din Urbana și apoi strecoară ambalajul în buzunar.
— Mă tot gândesc la o chestie, sergent.
Se întoarce spre mine. Ochiul lăsat liber e mărit de neliniște.
— Deci, cu mult înainte să apară nava, s-au descărcat în niște copilași și s-au „trezit” în ei abia la adolescență.
— Așa a zis Walker.
— Săptămâna trecută a fost ziua mea. Am treișpe ani.
— Pe bune? La naiba, Dumbo, de ce nu mi-ai zis? Îți făceam un tort.
Nu zâmbește.
— Dacă am unul în mine, sergent? Dacă unul dintre ei e pe cale să se trezească în creierul meu și să preia controlul?
— Nu vorbești serios, nu? Haide, soldat, e o aiureală.
— De unde știi? Vreau să zic, cum știi exact, Zombi? Și dacă se întâmplă și te omor pe tine și apoi mă întorc la adăpost și-i omor și pe ceilalți…
O ia razna. Îl prind de braț și-l forțez să se uite la mine.
— Ascultă aici la mine, urecheat afurisit ce ești, dacă faci pe nebunul cu mine acum, îți dau un șut de aterizezi direct în Dubuque.
— Te rog, se văicărește el. Te rog, nu mai aduce vorba de Dubuque.
— N-ai niciun extraterestru adormit în tine, Dumbo.
— Bine, dar dacă te înșeli, o să te ocupi de el?
Știu ce vrea să spună, dar exclam:
— Ce?
— Te ocupi de el, Zombi, se roagă Dumbo de mine. Îl omori pe nenorocit.

Super, la mulți ani, Dumbo. Conversația asta mi-a dat fiori pe șira spinării.

— S-a făcut, îi spun. Dacă se trezește un extraterestru în tine, îi zbor creierii.

Oftează ușurat.

— Mulțumesc, sergent.

Mă ridic în picioare, întind mâna, și-l ajut și pe el să se ridice. Își trage brațul și mă împinge într-o parte. Ridică pușca. Țintește spre reprezentanța de mașini din apropiere. Ridic arma, aproape de ochiul drept și mă uit prin altare. Nimic.

— Mi s-a părut că văd ceva, șoptește Dumbo. Cred că nu era nimic.

Așteptăm un minut. E așa de al naibii de liniște. Ai crede că orașul ar trebui să fie împânzit de haite de câini urlând și pisici sălbatice mieunând sau să se audă măcar un afurisit de țipăt de bufniță, dar nu e nimic. E oare numai în capul meu senzația că suntem urmăriți? Că e ceva acolo pe care nu-l pot vedea, dar care e al dracului de sigur că mă vede? Mă uit la Dumbo, care în mod clar e la fel de speriat.

Mergem mai departe, nu ne mai grăbim, ci ne furișăm până pe cealaltă parte a străzii, pe lângă consignația de vizavi de reprezentanța auto (DAȚI IAMA ÎN ECONOMII ÎN ACEASTĂ ZI MEMORABILĂ). Nu ne oprim până nu ajungem la următoarea intersecție. Ne uităm în dreapta, în stânga, apoi drept înainte spre centrul comercial aflat la trei cvartale de-aici. Umbrele pătrățoase ale clădirilor se profilează pe cerul înstelat.

Traversăm rapid intersecția, apoi ne oprim iar pe partea cealaltă, cu spatele lipit de perete și așteptăm – ce anume, nu știu exact. Alergăm peste uși sparte și ferestre făcute țăndări, iar zgomotul cioburilor sub bocancii noștri e mai puternic decât bombele sonice, încă un cvartal, apoi repetăm figura, stânga după colț, la

dreapta peste strada principală, apoi în zigzag către siguranța relativă oferită de clădirea din colțul opus.

Mai reușim să străbatem cincizeci de metri și apoi Dumbo mă prinde de mânecă și mă trage printr-o ușă de sticlă sfărâmată într-un magazin întunecat din apropiere. Sub tălpi scrâșnesc pietricelele maro. Nu, nu sunt pietricele. Mirosul e vag, abia poate fi distins de duhoarea familiară de canalizare și izul de lapte stricat al bolii, dar ne aplecăm amândoi și luăm câteva în mână și, când facem asta, simțim o nostalgie dureroasă. Cafea.

Dumbo se așază înaintea tejghelei, cu fața la ușă, iar eu îl privesc întrebător.

— Îmi plăcea mult de tot Starbucks, oftează el.

De parcă asta ar explica totul.

Mă așez lângă el. Nu știu, poate are nevoie de o pauză. Nu ne spunem nimic. Minutele se târăsc. În cele din urmă, îi spun:

— Trebuie să ieșim dracului din orașul ăsta până la răsăritul soarelui.

Dumbo încuviințează din cap, dar nu se mișcă.

— E cineva afară, spune.

— I-ai văzut?

Clatină din cap că nu.

— Dar îi simt. Știi? Îi simt.

Mă gândesc ce vrea să spună. Paranoia. Sigur asta e.

— Am putea încerca să-i zgândărim, îi sugerez, amuzându-l.

— Sau să le distragem atenția, zice el, uitându-se în jur prin magazin. Aruncăm ceva în aer.

Scotocește prin rucsac și scoate de acolo o grenadă.

— Nu, Dumbo. Nu-i o idee bună.

Îi iau grenada din mână. Are degetele mai reci decât metalul.

— O să se strecoare prin spatele nostru, insistă el.

Nici măcar n-o să-i vedem venind.

— Păi, aș prefera să nu-i văd venind, îi spun zâmbind.

Nu zâmbește. Dumbo a fost mereu cel mai calm din echipă, probabil de asta l-au ales să fie medic. Nimic nu-l scoate dintr-ale lui. Cel puțin, nimic până acum.

— Sergent, am o idee, îmi spune, apropiindu-se atât de tare, încât îi simt în respirație mirosul batonului de ciocolată.

— Tu stai aici. Eu o iau înainte, dar în altă direcție. O dată ce îi atrag pe altă pistă, tu poți să o iei spre nord și…

Îl opresc.

— E o idee foarte proastă, soldat. O idee foarte, foarte proastă.

Nu mă ascultă.

— În felul ăsta, unul dintre noi scapă cu viață.

— Termină cu rahatul ăsta. Amândoi o să scăpăm cu viață.

Clatină din cap și glasul i se frânge.

— Nu prea cred, sergent.

Își scoate viziera de la ochi și se uită lung la mine pentru câteva clipe destul de stânjenitoare. Pare înfricoșat, de parcă ar fi văzut o fantomă. Apoi se ridică în picioare și se aruncă spre mine cu brațele larg deschise, de parcă ar vrea să mă apuce de gât și să mă sufoce.

Ridic instinctiv mâinile ca să blochez atacul. „Isuse, ticălosul ăsta urecheat a avut dreptate, s-a trezit.” S-a trezit chestia în el.

Îmi încleștez degetele de geaca lui. Capul lui Dumbo se lasă brusc pe spate. Corpul îi înțepenește și apoi se moleșește.

O secundă mai târziu aud sunetul împușcăturii venind de la o armă ghidată prin laser, care a tras glonțul ce acum o secundă se îndrepta direct spre capul meu.

Glonțul pe care Dumbo l-a încasat pentru mine, acceptându-l fără să ezite, pentru că eu sunt omul, comandantul, dobitocul cu cap pătrat pe care inamicul, în infinita lui înțelepciune, l-a făcut responsabil de siguranța noastră.

15

Îl apuc de umăr și-l trag după tejghea. Am ieșit din bătaia focului, dar suntem încolțiți; n-am prea mult timp. Îl întind pe burtă, îi ridic geaca și cele două tricouri de dedesubt ca să descopăr rana. O gaură de mărimea unei monede chiar în mijlocul spatelui. Probabil că glonțul a rămas înăuntru, altfel aș fi și eu rănit. Îi tresaltă pieptul. Respiră. Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Zi-mi ce să fac, Dumbo. Spune-mi.

Nu-mi răspunde. Probabil are nevoie de toată energia doar ca să poată respira.

„Zombi, nu poți rămâne aici.” Iar aud vocea calmă a lui Ringer. „Trebuie să-l lași.”

Sigur. Să-l las. Așa fac eu. Ăsta e obiceiul meu. Am lăsat-o pe soră-mea, l-am lăsat pe Poundcake. Ei se prăbușesc și eu merg mai departe.

La dracu’ cu asta.

Mă târăsc în fața tejghelei, înșfac rucsacul lui Dumbo și mă întorc la el. Stă ghemuit, cu genunchii aduși la piept, iar pleoapele i se zbat de parcă ar visa și ar avea un coșmar. Răscolesc prin trusa medicală, căutând după tifon. Trebuie să comprim rana. Măcar atât mi-aduc aminte de la primul și ultimul meu curs de prim ajutor în cazul rănilor de război de la Tabăra Haven. Dacă nu o comprim repede, ar putea face hemoragie în mai puțin de trei minute.

Celălalt lucru pe care mi-l aduc aminte de la curs: doare al dracului de tare. Doare atât de rău, încât primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să dezarmăm pacientul.

Așa că îi scot pistolul din toc și mi-l pun la curea, în spate.

Ar trebui să fie un bețișor metalic în trusă – se folosește pentru a împinge tifonul în rană dar nu-l găsesc.

„Șterge-o, Zombi. Nu mai ai timp.”

Îi împing cu degetul tifonul în rană. Dumbo se încordează. Urlă. Apoi încearcă instinctiv să scape, încleștându-se de partea de jos a tejghelei, căutând ceva de care să se agațe. Îl prind de gât cu mâna rămasă liberă ca să-l fac să stea nemișcat.

— E în regulă, Bo. E în regulă…

Îi vorbesc la ureche în șoaptă în timp ce degetele mi se afundă înăuntrul lui, împingând ghemotocul de tifon.

„Mai mult tifon. Trebuie să comprim bine. Dacă glonțul a retezat o arteră…”

Scot degetul. Lui Dumbo îi mai scapă un geamăt teribil și îl prind de bărbie, forțându-l să închidă gura. Nu mă mișc încet. Nu sunt blând. Îndes un alt ghemotoc de tifon în rană. Dumbo se izbește de mine, gemând neajutorat. Mă lungesc pe o parte lângă el și-mi încolăcesc piciorul pe mijlocul lui, ca să-l țin nemișcat.

— Încă o dată, Bo, îi șoptesc. Aproape am terminat.

Și apoi gata. Tifonul iese din rană, nu-l pot împinge mai mult. Rup cu dinții un leucoplast și-l lipesc peste. Mă rostogolesc pe spate, icnind după aer. Probabil am făcut prea puțin, prea târziu. Lângă mine, Dumbo plânge în continuare, suspinele transformându-se în vaiete. Tremură lângă mine din toate încheieturile, o să intre în șoc.

Răscolesc prin trusă după ceva împotriva durerii. E gata să cedeze, e pe moarte, sunt destul de sigur de asta, dar măcar îi pot ușura suferința. Desfac o seringă cu morfină și-i înfig acul în șoldul dezgolit. Efectul e aproape imediat. I se relaxează mușchii, i se

descleștează gura, iar respirația se domolește.

— Vezi? Nu-i așa rău, îi spun, de parcă aș pune capăt unei dispute. O să mă întorc după tine, Bo. Îl găsesc pe nenorocit și apoi mă întorc.

„Oh, Doamne, Zombi, ai făcut-o acum.” Promisiunea e ca o condamnare la moarte, ca ușa unei celule care se izbește și se închide, o piatră legată de gât ca să mă ducă la fund.

16

Înapoi pe după tejghea să-mi iau pușca. Pușcă, pistol, cuțit, câteva grenade de manevră. Și încă ceva, arma esențială din arsenalul meu: o inimă plină de furie. Pe nemernicul care l-a împușcat pe Dumbo o să-l trimit învârtindu-se fix în orașul preferat al urecheatului.

O șterg pe hol în patru labe spre ieșirea de urgență (ATENȚIE! VA SUNA ALARMA!), ajung pe trotuar, sub lumina rece a stelelor. Sunt singur pentru prima dată de când familia mea a fost omorâtă – totuși, de data asta nu fug. S-a terminat cu asta.

Mă îndrept spre est. La următoarea clădire, mă întorc iar spre nord, mergând paralel cu strada principală. O să mă întorc după alte câteva cvartale, o să traversez strada principală, apoi o să-l surprind pe atacator din spate. Presupunând că n-a traversat deja strada ca să-și termine treaba.

„Poate că nu e Amuțitorul. Poate e un civil care a învățat prima lecție a ultimului război.”

Nu că ar conta.

Cassie mi-a povestit despre cum a dat peste un soldat într-un magazin în timp ce căuta provizii. L-a omorât. A crezut că voia să scoată o armă, care de fapt s-a dovedit a fi un crucifix. A distrus-o. Nu și-a mai putut scoate scena din cap. Probabil că tipul crezuse că e cel mai norocos ticălos de pe Pământ. Rătăcit de unitatea lui, rănit grav, incapabil să facă altceva decât să aștepte o salvare care mai mult ca sigur nu avea să apară, și deodată apare de nicăieri o fată oarecare; era salvat. Apoi fata oarecare a ridicat pușca și l-a ciuruit.

— N-a fost vina ta, Sullivan, i-am spus. N-ai avut de ales.

— Aiurea, s-a răstit ea la mine.

Are tendința să se cam răstească la mine. Mă rog, nu doar la mine. Se aprinde repede.

— Asta e minciuna pe care vor ei să ne facă să o credem, Parish.

Înapoi pe strada principală. Mă strecor pe după colț și trag cu ochiul pe după marginea clădirii la cafenea. Chiar vizavi de ea e o clădire cu trei etaje, cu ferestrele de la parter acoperite cu scânduri, iar cele de la celelalte etaje sparte. Nu se vede nimic sclipind la ferestre sau pe acoperiș; nu văd nicio bilă verde prin vizieră. Stau nemișcat câteva clipe, supraveghind terenul. Știu schema. Clădirea trebuie curățată. Am exersat asta de o sută de ori în tabără, numai că aveam șapte oameni în echipă care să o facă. Flint, Oompa, Ringer, Teacup, Poundcake, Dumbo – iar acum a mai rămas unul singur. Am rămas doar eu.

Traversez aplecat strada principală și simt cum mă furnică fiecare centimetru de piele, așteptând glonțul lunetistului. A cui a fost ideea genială să o tăiem drept prin Urbana? Cine l-a pus la comandă pe tipul ăla?

Merg mai departe, concentrat, verific ferestrele de colo, apoi ușile din partea cealaltă. Strada e sufocată de gunoaie și cioburi, alunecoasă din cauza reziduurilor de la conductele sparte de canalizare și apă, băltoace de apă uleioasă strălucesc în lumina stelelor. Încă un cvartal, apoi o iau înapoi spre sud. Clădirea e chiar în față, la capătul cvartalului, și mă silesc să încetinesc ritmul. Ești învățat să te concentrezi pe momentul respectiv, dar momentul care contează pentru mine e cel de după ce-l neutralizez pe lunetist. Renunț la misiunea de a le găsi pe Ringer și Teacup? Îl duc pe Dumbo înapoi la adăpost? Sau îl las aici și-l iau mai

târziu, când mă întorc de la peșteri?

Am ajuns la capătul cvartalului. E timpul să mă hotărăsc. Odată ce intru în clădire, nu mai e cale de întoarcere.

Intru printr-o ușă spartă de sticlă în holul unei bănci. Pe jos e un adevărat covor de hârtii: formulare de depunere, broșuri, reviste vechi, resturi dintr-un banner (CELE MAI MICI RATE POSIBILE) și bancnote de toate valorile – văd și de o sută printre cele de cinci și de zece.

Bocancii mi se afundă în covorul ud și mucegăit. Cercetez încăperea în mai puțin de treizeci de secunde. Liber.

Găsesc ușa care dă spre scări, vizavi e liftul, și o să deschid. Am vizibilitate zero, dar risc maxim, aș putea la fel de bine să-mi strig numele sau să urlu „Hei, amice, aici sunt!” în casa scării, ușa se închide cu un pocnet în urma mea, lăsându-mă în beznă. Urc o treaptă, mă opresc, ciulesc urechile, încă o treaptă, mă opresc. Abia auzit, clădirea geme ca o casă veche. Iarna grea, țevile sparte din pereți, apa care-și croiește drum prin mortar, înghețând, umflând și distrugând structura și întăriturile care țin împreună toată armătura. Dacă Ceilalți n-ar bombarda orașele peste patru zile, Urbana s-ar prăbuși singur oricum. Peste o mie de ani, ți-ar încăpea tot orașul în palmă.

Etajul unu. Merg mai departe, cu o mână pe balustradă, urc o treaptă, mă opresc, mai urc o treaptă. O să încep de pe acoperiș, și-mi croiesc drum de acolo. Nu cred că și-a făcut tabăra acolo sus; eu și Dumbo ne-am ascuns după tejghea, iar traiectoria acoperiș – cafenea e prea ascuțită. Cel mai probabil lunetistul e la etajul al doilea, dar o să procedez metodic. O să gândesc fiecare mișcare înainte de-a o face.

O adulmec de la jumătatea treptelor către etajul al doilea, acolo unde scara cotește: duhoarea

inconfundabilă a morții. Calc pe ceva mic și moale. Probabil un șobolan mort. În spațiul mic și strâmt duhoarea e copleșitoare, îmi lăcrimează ochii, stomacul mi se ridică în gât. Încă un motiv bun să arunce orașele în aer: e cea mai rapidă metodă de a scăpa de miros.

Deasupra mea, o fâșie de lumină subțire ca o lamă se strecoară pe sub ușă. Să-mi bag picioarele și să-mi trag una, e un ticălos împuțit.

Îmi lipesc urechea de ușă. Liniște. Deși pare cumva evident, nu mă hotărăsc ce să fac. Ușa ar putea fi minată. Iar lumina ar putea fi un șiretlic – momeală care să mă facă să dau buzna într-o ambuscadă. Sau cel puțin ușa ar putea să fie aranjată să scoată vreun zgomot când o deschide cineva. Nu trebuie să fii un Amuțitor ca să-ți iei măsura asta de precauție.

Pun mâna pe clanța rece de metal. Îmi potrivesc viziera, trăgând de timp. „Nu intri tiptil, Parish, dai buzna."

Totuși, partea cea mai rea nu e datul buzna. Partea cea mai rea e clipa imediat următoare după ce intri.

Izbesc ușa de perete, mă strecor repede spre stânga, apoi mă întorc brusc la dreapta. Nu sună niciun clopoțel, nu zdrăngăne niciun șirag de conserve goale pe podea. Ușa se închide în urma mea silențioasă, cu balamalele bine unse. Degetul îmi zvâcnește pe trăgaci când o umbră trece în fugă peste perete, o umbră ce aparține unei ființe mici și blănoase, portocalie, cu o codiță în dungi.

O pisică.

Animăluțul o zbughește pe o ușă deschisă aflată pe la mijlocul culoarului, de unde răzbate lumina gălbuie pe care am văzut-o din capul scărilor. În timp ce mă apropii ușurel de lumină, duhoarea descompunerii e întrecută de alte două mirosuri: fiertură fierbinte, poate tocană de vită, amestecat cu izul inconfundabil al unei litiere

murdare. Aud o voce ascuțită îngânând încetișor:

Când rătăcesc prin păduri și vâlcele
Și-aud glas dulce de păsărele...

Am mai auzit cântecul ăsta. De multe ori. Îmi amintesc chiar și refrenul:

Sufletul meu le cântă, Mântuitorul meu:
Ce mare ești tu, Doamne! Ce mare ești tu, Doamne!

Glasul îmi amintește de un altul, subțire și răgușit din pricina vârstei, un pic fals, care cânta cu hotărârea aprigă și siguranța de sine ce vin odată cu credința neclintită. Câte duminici am petrecut alături de bunica mea, care cânta acest imn? Plictisit de moarte, văitându-mă în gând din pricina gulerului care-mi dădea mâncărimi și a pantofilor incomozi, visând cu ochii deschiși la ultima fată de care-mi plăcea și schimbând cuvintele imnului (doar în gând), ce sacrilegiu, cu: *Ce fund mare ai! Ce fund mare ai!*

Auzind cântecul, simt cum se ridică un stăvilar și amintirile încep să curgă, imposibil de oprit. Parfumul pe care-l folosea bunica. Picioarele ei groase în ciorapi albi și pantofi cu botul pătrat. Felul în care i se aduna pudra între ridurile de pe față, la colțurile gurii, și ochii ei negri și blânzi. Degetele noduroase din pricina artritei și felul cum ținea volanul vechiului ei Mercury, ca un înotător care se agață cu disperare de colacul de salvare. Fursecuri cu ciocolată abia scoase din cuptor și plăcinte cu mere puse la răcit pe etajeră și exclamațiile ei de uimire răzbătând din cealaltă cameră când o doamnă din grupul ei de rugăciune le punea la curent cu ultimele vești.

Mă opresc în prag și scot o grenadă de manevră. Îmi

strecor degetul în inel. Îmi tremură mâinile. Simt cum transpirația îmi șiroiește pe spate. Așa reușesc să te termine, așa îți zdrobesc spiritul. Din senin ți se îndeasă tot trecutul pe gât și năvălesc peste tine toate amintirile lucrurilor pe care le-ai luat de-a gata, de parcă ți s-ar fi cuvenit, lucrurile pe care le-ai pierdut într-o clipită, lucrurile stupide, triviale, pe care le uiți imediat și despre care nu credeai că te pot doborî, cum ar fi vocea tremurătoare, ascuțită și îndepărtată a unei bătrâne care mă cheamă înăuntru la o farfurie cu prăjiturele calde și un pahar cu lapte rece ca gheața.

Sufletul meu le cântă, Mântuitorul meu!

Trag cuiul și arunc grenada prin ușa deschisă. O lumină orbitoare, mieunăturile îngrozite ale pisicilor și glasul unei ființe umane care plânge de durere.

Ezit în pragul ușii, zărind silueta gârbovită din celălalt colț al camerei, cu fața ascunsă de vârtejul de foc verde creat de viziera mea. „Doboar-o, Zombi. Un foc și gata.”

Dar nu apăs pe trăgaci. Nu-mi dau seama ce mă împiedică. Poate e vorba de pisici, câteva zeci, care sar și se ascund printre și pe sub mobilă. Poate e din cauza cântecului ei care mi-a amintit de bunica și de nenumăratele lucruri pe care le-am pierdut. Poate din cauza poveștii lui Sullivan, soldatul-crucifix tremurând într-un colț, lipsit de apărare și condamnat. Sau poate e simplul fapt că lumina împrăștiată prin cameră de lampa cu kerosen îmi dezvăluie că nu e înarmată. În loc de o pușcă de lunetist, strânge la piept o lingură de lemn.

— Te rog, Doamne, nu mă omorî! țipă bătrâna, încovoindu-se și ascunzându-și fața în palme.

Cercetez rapid încăperea. Colțurile sunt sigure, nu se poate ieși sau intra decât pe ușa pe care am pătruns eu. Fereastra care dă spre strada principală e ascunsă după niște draperii negre foarte groase. Mă apropii de ea și împing draperiile deoparte cu țeava puștii. Fereastra a

fost acoperită cu scânduri. Nu-i de mirare că n-am văzut lumina din stradă. În plus, e un indiciu că aici nu e cuibul unui lunetist.

— Te rog, nu, se tânguiește ea. Te rog nu-mi face rău.

Lumina verde care-i înconjoară capul mă deranjează; îmi dau jos viziera. Lângă fereastră e o măsuță pe care fierbe o cratiță cu tocană deasupra unei conserve de Sterno[6]. Pe măsuță mai e și o Biblie, deschisă la Psalmul 23. În cameră mai e o canapea plină de pături și perne. Câteva scaune. Un birou. Un copăcel de plastic într-un ghiveci. Teancuri ordonate de reviste și ziare. Nu e cuibul unui lunetist, dar în mod clar e un cuib.

Probabil că stă ascunsă aici încă de când Al Treilea Val a măturat orașul. Și așa se naște o întrebare importantă: cum a supraviețuit atâta timp fără să o găsească Amuțitorul de aici?

— Unde e? o întreb.

Vocea îmi răsună în urechi lipsită de vlagă și prea imatură, de parcă m-aș fi întors în timp.

— Unde e lunetistul?

— Lunetistul? repetă ea.

Are părul cărunt ascuns sub o căciuliță tricotată, dar câteva șuvițe subțiri i-au alunecat de sub ea și îi încadrează fața palidă. Poartă niște pantaloni negri de trening și mai multe straturi de pulovere. Mă apropii de ea și se ghemuiește și mai tare în colț, strângând lingura la piept, în lumina galbenă, fumurie, plutesc fire de păr de pisică și strănut.

— Sănătate, îmi răspunde automat.

— Sigur ai auzit, îi spun, referindu-mă la împușcătura care l-a doborât pe Dumbo. Sigur știi că e aici.

— Nu e nimeni aici, chițăie ea. Doar eu și puișorii mei. Te rog, nu le face rău puișorilor mei!

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că se referă la

[6] Sterno este un combustibil făcut din alcool denaturant, gelificat.

pisici. Mă plimb prin cameră, printre spațiile înguste dintre teancurile de reviste vechi, cu un ochi pe ea și cu celălalt căutând arme. Sunt o sută de locuri unde să ascunzi o armă în talmeș-balmeșul ăsta. Pipăi maldărul de pături de pe canapea. Verific sub birou, trag câteva sertare, apoi în spatele plantei de plastic. O pisică îmi țâșnește printre picioare, scuipând. Mă îndrept spre colțul unde stă bătrâna și-i ordon să se ridice în picioare.

— O să mă omori? mă întreabă.

Ar trebui. Știu că ar trebui. Risc dacă o las în viață. Glonțul pe care Dumbo l-a încasat pentru mine a venit de undeva din clădirea asta. Îmi agăț arma pe umăr, scot pistolul și îi ordon din nou să se ridice. E o luptă pentru amândoi – pentru ea e una fizică, să reușească să se țină pe picioare, pentru mine una psihologică, să rezist impulsului de a o ajuta să se ridice. În picioare, se clatină ducându-și mâna la piept, îngrijorată din cauza blestematei ăleia de linguri.

— Lasă lingura jos!

— Vrei să las lingura?

— Las-o.

— E doar o lingură.

— Lasă blestemata aia de lingură!

Dă drumul blestematei de linguri. Îi spun să se întoarcă cu fața la perete și să-și pună mâinile în creștetul capului. Își înăbușă un suspin. Vin în spatele ei, îmi pun o mână peste ale ei – sunt reci ca ale unui cadavru – și o percheziționez. „Bun, Zombi. E în regulă. Și-acum? E timpul să te hotărăști dacă-ți miști fundul sau nu.”

Poate că n-a auzit împușcătura. E posibil să aibă auzul slăbit. E o doamnă în vârstă, la urma urmei. Poate că lunetistul știe că e aici, dar nu se deranjează pentru ea, e doar o bătrână cu o groază de pisici, ce amenințare ar

putea să reprezinte?

— Cine mai e aici? o întreb.

— Nimeni, nimeni, îți jur, nimeni. N-am mai văzut un suflet de om de luni de zile. Suntem doar eu și puișorii mei. Doar eu și puișorii…

— Întoarce-te. Rămâi cu mâinile deasupra capului.

Se răsucește la o sută optzeci de grade și acum privesc o pereche de ochi verzi aproape înfundați în pielea uscată și lăsată. Straturile de haine ascund cât e de slabă, dar i se citesc pe chip semnele malnutriției: obrajii ascuțiți, tâmplele adâncite, ochii înfundați în orbite și încercănați. Gura îi e întredeschisă ușor – nu are dinți.

Isuse. Ultima generație de ființe umane a fost transformată în mașinării de ucis prin speranțe false și minciuni, iar la primăvară cel de-Al Cincilea Val va străbate pământul măcelărind pe oricine le iese în cale, inclusiv băieți răniți care se ascund după lăzi frigorifice cu un crucifix în mână și bătrâne cu pisici care-și strâng la piept lingurile de lemn.

„Apasă pe trăgaci, Zombi. Tuturor li se termină norocul la un moment dat. Dacă n-o omori tu, o va face altcineva.”

Ridic pistolul la nivelul ochilor ei.

17

Cade în genunchi la picioarele mele și ridică mâinile goale spre mine, fără să spună nimic, pentru că nu mai e nimic de spus: e sigură că o să moară.

M-au antrenat să fac asta, m-au pregătit, m-au golit de tot și m-au umplut cu ură, dar n-am împușcat niciodată pe nimeni în tot acest timp. Cassie Sullivan are mâinile mai pătate cu sânge decât mine.

„Prima dată a fost cel mai greu”, mi-a spus. „Când l-am împușcat pe ultimul soldat de la Tabăra Haven, deja n-am mai simțit nimic. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arăta.”

— Prietenul meu a fost împușcat, îi spun și mi se frânge vocea. Ori l-ai împușcat tu, ori cineva pe care-l cunoști. Spune-mi adevărul.

— Eu nu ies din camera asta. N-am mai ieșit de câteva săptămâni. E periculos acolo, îmi răspunde ea șoptit. Stau aici cu puișorii mei și aștept…

— Aștepți? Ce aștepți?

Trage de timp. Și eu trag de timp. Nu vreau să mă înșel – și nici să am dreptate. Nu vreau să trec peste linia aia și să fiu persoana care m-au făcut Ceilalți să fiu. Nu vreau să ucid o altă ființă umană – inocentă sau nu.

— Pe Mielul lui Dumnezeu, îmi spune. Vine, să știi. Poate să apară oricând, de-acum, și grâul se va alege de neghină, caprele de oi, și El va veni în toată măreția să judece viii și morții.

— Da, sigur, zic eu. Toată lumea știe asta.

Ea își dă seama înaintea mea: n-o să apăs pe trăgaci. Nu pot. Un zâmbet dulce, copilăros îi străbate chipul

ridat, ca soarele care răsare dimineața la orizont.

Mă dau câțiva pași în spate, clătinându-mă și dau peste măsuța de lângă fereastră. Tocana se revarsă puțin peste marginea cratiței și conserva de combustibil de sub ea sfârâie furioasă.

— Supa mea! strigă ea, încercând să se țină pe picioare.

Mai fac câțiva pași în spate, cu arma ațintită în continuare asupra ei, dar e o amenințare în van; o știm amândoi. Bătrâna pescuiește lingura de lemn de pe jos și se apropie șontâc de cratița care bolborosește. Sunetul lemnului lovind metalul atrage vreo zece pisici, făcându-le să iasă din ascunzișuri. Mi se strânge stomacul. De mai bine de douăsprezece ore n-am mâncat decât un baton energizant.

Bunicuța îmi aruncă o privire piezișă, aproape glumeață, și mă întreabă dacă vreau să gust.

— Nu am timp, îi spun. Trebuie să mă întorc la prietenul meu.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Cinci minute, te rog? Sunt așa de singură.

Amestecă în mâncare.

— Am rămas fără conserve acum o lună, dar până la urmă te descurci.

Îmi aruncă iar o privire. Un zâmbet timid.

— Ai putea să-l aduci și pe prietenul tău aici. Am medicamente și ne putem ruga pentru el. Domnul îi vindecă pe toți cei ce-L roagă cu inima curată.

Am buzele uscate, deși îmi lasă gura apă. Sângele îmi bubuie în urechi. O pisică mi se freacă de gambă, se pare că a ajuns la concluzia că nu sunt un tip așa de rău până la urmă.

— N-ar fi o idee prea bună, îi spun. Nu e un loc sigur.

Mă privește uimită.

— Și e vreun loc sigur?

Aproape că izbucnesc în râs. E bătrână, dar ageră. Și dură. Și curajoasă. Și plină de credință. Sigur e, dacă a supraviețuit până acum. Cei care au rămas sunt croiți din același material ca ea – cum i-a numit Cassie? Cei care se pleacă, dar nu se frâng. Mă gândesc deznădăjduit pentru o clipă să-i accept oferta, să-l las pe Dumbo cu ea până dau fuga la peșteri să le găsesc pe Cup și pe Ringer. Ar putea fi cea mai bună șansă a lui – nu, singura lui șansă.

Îmi dreg vocea.

— Ai rămas fără conserve? Și mâncarea din ce e făcută?

Duce lingura la buze, închide ochii și soarbe fiertura maronie. Pisica de la picioarele mele își ridică capul păduchios și se holbează la mine cu niște ochi galbeni enormi.

Cu o nanosecundă înainte să răspundă, știu ce-o să zică.

— Pisică.

Dintr-o singură mișcare fluidă, îmi azvârle lichidul clocotit în față. Mă împiedic, dau peste un teanc de reviste și-mi pierd echilibrul. E călare pe mine încă înainte să cad la podea, mă prinde de haină și dă cu mine cât colo prin încăpere cu aceeași ușurință cu care ar arunca un copil un maimuțoi de pluș. Pușca îmi cade de pe umăr când mă izbesc de perete. Întins pe o parte, țintesc cu pistolul pata mișcătoare care se năpustește asupra mea.

E prea rapidă sau sunt eu prea încet – îmi zboară pistolul din mână. Mă prinde cu mâinile de gât și mă trage în picioare. Mă proptește cu capul de zid și-și apropie fața de a mea, în ochii ei verzi sclipește o infinită răutate.

— N-ar trebui să fii aici, șuieră ea. E prea devreme.

O văd ba clar, ba prin ceață. „Prea devreme?” Apoi

îmi dau seama: mi-a văzut viziera. Crede că fac parte din Al Cincilea Val, care va fi lansat abia peste o săptămână, *după* ce ea se va întoarce pe nava-mamă, după ce Urbana și toate celelalte orașe de pe Pământ vor dispărea.

L-am găsit pe Amuțitorul din Urbana.

— Schimbare de planuri, icnesc.

Îmi dă voie să respir doar cât să nu mă sufoc. Strânsoarea degetelor ei reci ca gheața e atât de puternică, forța ei e atât de evidentă, încât sunt sigur că ar putea să-mi rupă gâtul doar cu o smucitură din încheietura ei osoasă. N-ar fi prea bine. Ar fi rău pentru Dumbo, rău pentru Ringer și Teacup, și mai ales ar fi rău pentru mine. Singurul motiv pentru care mai sunt în viață e surpriza ei de a mă vedea aici, la kilometri depărtare de cea mai apropiată bază și într-un loc care peste o săptămână nici n-o să mai existe.

„E vina ta, Zombi. Ai avut șansa să o anihilezi și ai dat-o-n bară."

Mă rog. Mi-a amintit de bunică-mea.

Bunica Amuțitoare înclină surprinsă capul când îmi aude răspunsul, ca o pasăre curioasă ce pândește o bucățică gustoasă.

— Schimbare de planuri? Asta nu se poate.

— Am chemat deja sprijin aerian, icnesc, încercând cu disperare să mai câștig timp. N-ai auzit avionul?

Fiecare secundă în care reușesc să o mențin confuză înseamnă încă o secundă de viață. Pe de altă parte, a-i spune că sosesc bombardierele ar putea fi cea mai scurtă cale spre cea mai rapidă moarte.

— Nu cred așa ceva, îmi spune. Cred că ești un mincinos jegos.

Pușca mea e la un metru și ceva mai încolo. Foarte aproape. Prea departe. Încă o dată îmi amintește de o pasăre, din cauza felului în care își înclină capul când se

uită la mine, lăsându-l pe o parte, ca o afurisită de cioară cu ochi verzi, și apoi îl simt – atacul violent al unei conștiințe invadatoare, al conștiinței ei pătrunzând în mine ca un cui într-un lemn de esență moale. Mă simt înfrânt și larg deschis în același timp. Nicio parte din mine nu-i rămâne necunoscută, nimic nu e în siguranță sau sacru. E ca programul Țara Minunilor, numai că nu caută printre amintirile mele, ci prin mine.

— Atâta durere, șoptește. Atâtea pierderi.

Strânsoarea degetelor în jurul gâtului meu devine mai puternică.

— Pe cine cauți?

Când refuz să-i răspund, nu-mi mai dă voie să respir, încep să văd stele întunecate. De undeva din întuneric, sora mea mă strigă pe nume. Și mă gândesc „Isuse, Sullivan, ai avut dreptate”. Vrăjitoarea asta nu m-ar strânge acum de gât dacă n-aș fi răspuns chemării surorii mele. Ea e cea care m-a adus aici – nu Teacup și nici Ringer.

Ajung cu vârful degetelor la patul puștii. Baba Amuțitoare mâncătoare de pisici îmi râde în față, cu respirația ei acră, știrbă, pătrunzând cu fierăstrăul în sufletul meu, mestecându-mi viața bucată cu bucată pe măsură ce mă lasă fără suflare.

Încă o mai aud pe sora mea, dar acum îl văd și pe Dumbo ghemuit în spatele tejghelei din cafenea, chemându-mă din priviri, pentru că nu mai are putere să strige.

„Merg unde mergi și tu, sergent.”

L-am lăsat, l-am lăsat așa cum am lăsat-o și pe sora mea, singur și neajutorat. Isuse, i-am luat chiar și arma.

Să-mi trag una. Arma.

19

Primul glonț îl trag cu arma lipită de ea, fix în burta flască, plină cu carne de pisică.

Glonțul nu o face să slăbească strânsoarea. Incredibil, dar degetele îi rămân încleștate pe gâtul meu și strânge tot mai tare. Răspund la rândul meu: un al doilea glonț care-i pătrunde aproape de inimă. Ochii ei apoși se măresc ușor și reușesc să-mi strecor brațul între noi și să o împing într-o parte. Strânsoarea degetelor ei răutăcioase din jurul gâtului meu slăbește și reușesc să trag în piept cea mai dulce și în același timp acră și prăfuită gură de aer. Totuși, bunicuța Amuțitoare nu e pusă la pământ. Doar își trage sufletul.

Se repede spre mine. Mă rostogolesc spre dreapta. Se lovește cu capul de perete. Trag iar. Glonțul o lovește în cutia toracică, dar tot reușește să se miște de lângă perete și se târăște spre mine, pierzând o grămadă de sânge roșu-intens, bogat în oxigen. Ceea ce pune în mișcare trupul acesta bătrân e ceva vechi de zece mii de ani, plin de mai multă ură decât oceanul de apă. Plus că a fost augmentată cu o tehnologie care o întăreşte și o menține în viață – „Pff! Ce-nseamnă un glonț sau două? Vino-ncoa, băiețaș!” Totuși nu cred că tehnologia e cea care o pune în mișcare.

E ura.

Mă retrag. Vine după mine. Lovesc cu genunchiul un teanc de ziare și cad pe podea cu un pocnet de oase trosnind.

Îmi zgârie bocancii cu ghearele ei colțuroase. Țin pistolul cu amândouă mâinile, pătate de sânge în cele

din urmă.

Spatele i se curbează ca al unei pisici care se întinde pe un pervaz. Deschide gura, dar nu iese din ea niciun sunet – o grămadă de sânge, dar niciun sunet. Mai dă să se întindă o dată. Se prăbușește cu fruntea pe țeava armei chiar în clipa în care apăs pe trăgaci.

Pescuiesc pușca – dracu' să-l ia de pistol – și ies în goană din cameră. Coridor, scări, holul băncii, stradă. În sfârșit ajung înapoi la cafenea și mă târăsc în spatele tejghelei. „Ai face bine să fii în viață, afurisit urecheat ce ești."

Este. Puls neregulat, respirație slabă, piele cenușie, dar e în viață.

Și-acum ce fac?

Mă întorc la adăpost? E cea mai sigură opțiune, opțiunea cu un risc minim. Cea pe care ar recomanda-o Ringer, iar ea e experta în riscuri. Nu știu ce o să găsesc la peșteri, chiar dacă reușim să ajungem acolo: mai există un Amuțitor undeva prin preajmă. Cel mai probabil Ringer și Cup au murit deja, ceea ce înseamnă nu doar că mă îndrept spre propria mea execuție, dar că îl conduc și pe Dumbo către a lui.

Doar dacă nu îl las aici și-l iau când mă întorc, presupunând că reușesc să fac asta. Mai bine pentru el, mai bine pentru mine. Acum e o povară, o slăbiciune.

Așa că până la urmă îl las aici. „Hei, Dumbo, știu că ai încasat un glonț pentru mine și așa mai departe, dar acum ești pe cont propriu, amice. Eu am șters-o. " Nu așa procedează Ben Parish?

„La dracu', Zombi, hotărăște-te odată. Dumbo știa care sunt riscurile și a venit oricum. A fost decizia lui să încaseze glonțul pentru tine. Dacă te întorci, înseamnă că a fost împușcat degeaba. Dacă o să moară, măcar moartea lui va avea un sens."

Verific pansamentul să văd dacă a mai sângerat. Îi

ridic ușor capul și-i strecor rucsacul sub el, în loc de pernă. Iau ultima seringă cu morfină din trusa medicală și i-o înfig în antebraț.

Mă aplec și-i șoptesc:

— Vezi, Bo, m-am întors.

Îl mângâi pe păr.

— Am omorât-o. Jigodia aia infestată care te-a împușcat. I-am dat-o fix între ochi.

Îi simt fruntea fierbinte sub degete.

— Nu mai pot rămâne aici, Bo. Dar mă întorc după tine. Mă întorc sau mor încercând. Probabil o să mor, așa că nu-ți face mari speranțe.

Îmi desprind privirea de el. Dar n-am la ce altceva să mă uit. Sunt tensionat tot, gata să-mi pierd mințile. Pendulez de la o moarte violentă la alta. În cele din urmă, o să pocnească ceva vital în mine.

Îi iau mâna într-a mea.

— Ascultă aici la mine, afurisitule cu urechi de elefant. O să le găsesc pe Teacup și pe Ringer și apoi te luăm pe drumul de întoarcere și ajungem cu toții acasă, și totul o să fie bine. Pentru că eu sunt sergentul și așa zic eu. Ai priceput? Mă asculți, soldat? N-ai voie să mori. Priceput? E un ordin direct. Nu ai voie să mori!

Ochii i se zbat sub pleoapele închise; poate că visează. Poate că stă în camera lui și se joacă Call of Duty; așa sper.

Apoi îl las zăcând acolo, pe boabe de cafea și cocoloașe de șervețele și monede împrăștiate.

Dumbo e singur acum și la fel sunt și eu, cufundându-mă în întuneric, în adâncul orașului mort. Plutonul 53 nu mai e, s-a împrăștiat, membrii săi au murit sau sunt dispăruți sau sunt pe moarte sau fug.

Odihnește-te în pace, Pluton 53.

21
Cassie

Trebuie să pun lucrurile la punct. Acum. Chiar acum. În capul meu, adică.

Patru dimineața. Agitată de la prea multă ciocolată (mersi, Grace) și prea mult Evan Walker. Sau prea puțin Evan Walker. Asta e o glumă personală, dacă poți face glume personale într-un jurnal intim. O să ajung la părțile intime mai încolo. Ha! Încă o glumă. E clar că ai ajuns într-un loc foarte deprimant când singura persoană care te mai poate face să râzi ești tu însăți.

În casă e liniște, nu se aude nici măcar o adiere de vânt printre scândurile bătute la ferestre, liniștea vidului, de parcă lumea întreagă n-ar mai respira și eu sunt ultima ființă de pe Pământ. *Din nou.*

La naiba, mi-aș dori să pot vorbi cu cineva.

Ben și Dumbo sunt plecați. N-au mai rămas decât Sam, Megan și Evan. Doi dintre ei dorm în camera lor. Celălalt (*Celălalt*, ha! — chiar jalnic) e treaz și stă de pază și cu cât vorbesc mai mult cu el, cu atât devin mai confuză. De mai bine de o lună e absent. În clipa asta e aici, apoi nu mai e. Vorbește, apoi nu mai spune nimic. Domnul din Spațiu holbându-se la spațiu. „La dracu', Evan, unde ai dispărut?" Cred că știu, dar asta nu mă ajută în privința sentimentelor pe care le am pentru el.

Și nici mirosul aftershave-ului care stăruie în cameră. După ce a plecat Ben, Evan s-a bărbierit. S-a spălat pe cap și s-a curățat de jegul adunat timp de o săptămână. Ba chiar și-a tăiat și unghiile și s-a ocupat și de

cuticulele neglijate. Când a intrat în cameră arăta ca vechiul Evan, primul Evan, Evan despre care am crezut că era un Evan complet uman.

Mi-e dor de acel Evan. De cel care m-a scos înghețată din zăpadă și m-a încălzit și mi-a făcut hamburgeri și care se prefăcea a fi ceva ce nu era și ascundea ceea ce era.

Evan cel calm, tăcut, înțelept, de nădejde, puternic. Nu de acest Celălalt Evan, chinuit, bântuit, care se luptă cu sine însuși, care-și întrerupe propozițiile de parcă s-ar teme să nu spună prea multe, Evan care deja a dispărut e deja acolo sus, la trei sute de kilometri distanță, fără să se mai poată întoarce vreodată. Nu de Evan al lor. De Evan al meu. Tipul imperfect de perfect.

De ce întotdeauna îl primim pe Evan pe care-l merităm în loc de Evan pe care-l dorim?

22

Nu știu de ce-mi mai bat capul să scriu toate astea. N-o să citească nimeni niciodată – iar dacă o s-o faci, Evan, te omor.

Cred că aș putea să mă reorientez spre Urs. Mi-a fost întotdeauna ușor să stau de vorbă cu el. Am conversat ore în șir cu el, conversație ca lumea, în timpul săptămânilor cât am stat ascunsă în pădure și eram doar eu cu el. Urs se pricepe de minune să asculte. Nu cască niciodată, nu te întrerupe, nu pleacă. Nu te contrazice niciodată, nu se joacă, nu minte. „Merg unde mergi tu, întotdeauna”, ăsta e refrenul lui Urs.

Urs e dovada că dragostea adevărată nu trebuie să fie complicată – și nici măcar reciprocă.

„Evan, în caz că citești asta: te părăsesc pentru un ursuleț.”

Nu că noi doi am fi fost vreodată un cuplu.

N-am fost niciodată o fată din aia care să viseze cu ochii deschiși la ziua nunții ei sau la cum o să întâlnească un tip perfect și o să aibă 2-3 copii pe care o să-i crească în suburbii. Când mă gândeam la viitor, asta implica de obicei un oraș mare si o carieră sau traiul într-o cabană dintr-un loc cu mulți copaci, cum e Vermont, unde să scriu cărți și să scot la plimbare un câine pe care să-l cheme Pericle, sau vreun alt nume grecesc care să le arate oamenilor cât de educată și cultivată sunt. Sau să fiu medic și să tratez copiii bolnavi din Africa. Ceva care să însemne ceva. Ceva valoros care să fie într-o zi observat de cineva și apoi să mi se dea o plachetă sau un premiu sau o stradă să primească

numele meu. Bulevardul Sullivan. Șoseaua Cassiopeia. Tipi nu prea se regăseau prin reveriile mele.

La facultate urma să fac sex. Nu beată și nici cu primul tip care mi-ar fi cerut-o, și nici ca să pot spune apoi „Hei, am făcut sex”, ca oamenii care încearcă feluri de mâncare exotică: „Hei, am mâncat lăcustă prăjită.” S-ar fi întâmplat cu o persoană la care aș fi ținut. Dragostea nu ar fi fost obligatorie, dar respect reciproc, curiozitate și tandrețe ar fi fost drăguț să fie. Și ar fi trebuit să fie și un tip care să mi se pară foarte atrăgător. Se irosește prea mult sex cu oameni care nu sunt. De ce să te culci cu cineva care nu te excită? Dar oamenii asta fac. Sau o făceau. Nu, probabil încă o mai fac.

De ce mă gândesc la sex?

Bine, nu sunt sinceră. E o minciună. Dumnezeule, Cassie, dacă nu poți fi sinceră în propriul tău jurnal, când mai poți fi? În loc să spui adevărul, tu faci glumițe și aluzii istețe de parcă într-o zi, peste un milion de ani, cineva o să citească asta și o să te facă să te simți al dracului de prost.

Pe bune, acum.

Cel puțin când a apărut în seara asta, a bătut la ușă mai întâi. Evan a avut întotdeauna o problemă cu limitele. A bătut la ușă, apoi a intrat în scenă: cap, umeri, bust, picioare. A rămas în pragul ușii cam un minut, de parcă ar fi întrebat „E totu-n ordine?” Am observat imediat schimbarea: proaspăt ras, părul încă ud, își schimbase blugii și purta un tricou cu Ohio State. Nu-mi aduc aminte ultima dată – sau de fapt prima dată – când l-am văzut pe Evan profitând de dreptul acordat de al Doilea Amendament de a sta cu brațele dezgolite.

Evan Walker are bicepși. Nu e o chestie demnă de menționat, de vreme ce bicepșii sunt niște mușchi pe care-i are toată lumea. Dar m-am gândit că ar trebui să

o spun.

Speram cumva la o înfățișare de genul „nu-i mare lucru” – pe care i-o văzusem de multe ori la fermă, când era expresia lui obișnuită. În loc de asta, m-am ales cu sprâncenele încruntate, cu o grimasă nefericită a gurii, cu ochii neliniștiți ai unui poet care contemplă vidul, ceea ce cred că și este – nu un poet, ci un contemplator al vidului.

I-am făcut loc pe pat. N-avea unde să se așeze altundeva. Deși n-am făcut-o niciodată, mă simțeam de parcă eram doi foști iubiți forțați să se întâlnească pentru o negociere post-despărțire ca să-și împartă argintăria și suvenirurile adunate în vacanțe.

Apoi am simțit parfumul aftershave-ului Ralph Lauren.

Nu știu de ce păstra Grace un stoc întreg de produse de îngrijire bărbătești. Poate că le aparțineau foștilor proprietari ai casei și nu s-a obosit să scape de ele. Sau poate că făcea sex cu victimele înainte să le taie capetele sau să le smulgă inimile din piept sau să-i mănânce de vii ca păianjenul văduva neagră.

Se tăiase la bărbie când se bărbierise: avea o pată albă de soluție astringentă pusă pe tăietură, un defect minuscul pe fața altfel atât de minunată. Ceea ce era o ușurare. Oamenii extraordinar de frumoși, fără niciun defect mă enervează de mor.

— Am trecut să văd ce fac copiii, mi-a spus de parcă l-aș fi rugat eu să facă asta.

— Și?

— Sunt în regulă. Dorm.

— Cine stă de pază?

S-a uitat fix la mine câteva clipe, ceea ce a fost cam incomod. Apoi și-a privit mâinile. I le-am privit și eu. Era atât de perfect îngrijit când l-am cunoscut, încât m-am gândit că am dat peste cea mai narcisistă persoană

rămasă în viață pe planeta asta. „Mă face să mă simt mai uman”, mi-a spus el, referindu-se la felul cum avea grijă de el. Mai târziu, când am aflat că nu era chiar uman, am crezut că înțelesesem la ce se referea. Și mai târziu – adică acum – am înțeles că poate curățenia nu e neapărat necesară pentru un zeu, dar e al dracului de inseparabilă de oameni.

— O să fie bine, a zis el cu blândețe.

— Nu, n-o să fie, m-am răstit la el. Ben și Dumbo o să moară. Tu o să mori.

— Eu n-o să mor, a zis, fără să spună nimic de Ben și Dumbo.

— Cum o să cobori de pe nava-mamă după ce pui bombele?

— La fel cum o să intru acolo.

— Ultima dată când ai făcut o plimbare cu una dintre capsulele voastre de salvare, ți-ai rupt câteva oase și ai fost la un pas de moarte.

— E un hobby, mi-a zis zâmbind șmecherește. Să ajung la un pas de moarte.

Mi-am dezlipit privirea de mâinile lui. De mâinile care m-au ridicat când am căzut, m-au îmbrățișat când mi-era frig, m-au hrănit când mi-era foame, m-au vindecat când am fost rănită, m-au îmbăiat când eram plină de mizerie din pădure și de sânge. „O să-ți distrugi toată civilizația, și pentru ce? Pentru o fată.” Ai crede că un sacrificiu ca ăsta m-ar putea face să mă simt un pic mai specială. Dar nu-i așa. Mă face să mă simt ciudat. Ca și cum unul dintre noi doi ar fi dus cu pluta rău de tot, și nu sunt eu aia.

Nu reușesc să văd nici măcar un singur strop de romantism în genocid, dar poate că asta e din cauza lipsei mele de cunoaștere a naturii dragostei, de vreme ce n-am fost niciodată îndrăgostită. Oare aș distruge umanitatea ca să-l salvez pe Evan? Nu prea cred.

Desigur, sunt mai multe feluri de dragoste. Aș omorî toți oamenii din lume doar ca să-l salvez pe Sam? Nu mai e o întrebare așa de ușoară.

— Atunci când ai fost la un pas de moarte, erai protejat cumva, nu? l-am întrebat. Tehnologia care te-a făcut supraom – despre care ai zis că ai stricat-o în drum spre hotel. N-o să o mai poți folosi de data asta.

A ridicat din umeri. Asta e expresia gen „nu-i mare lucru” pe care-o așteptam. Îmi amintește prin câte am trecut de când am plecat de la fermă și abia mă abțin să nu-i ard o palmă ca să i-o șterg de pe față.

— Ce urmează să faci – nu e pentru mine, sau… nu e doar pentru mine, înțelegi asta, da?

— Nu există altă cale de a-i opri, Cassie, mi-a spus, luându-și iar mina de poet chinuit.

— Dar chestia de care ziceai chiar înainte să fii la un pas de moarte ultima dată? Mai ții minte? Să aranjezi bomba găsită în gâtul lui Megan ca să o faci să explodeze.

— Cam greu, fără bombă, mi-a spus.

— Grace n-avea nicio rezervă ascunsă pe undeva prin casă?

Bine că avea provizii de aftershave. Priorități post-apocaliptice.

— Misiunea lui Grace nu era să arunce lucruri în aer. Era să omoare oameni.

— Și să facă sex cu ei.

N-am vrut să spun asta, dar de obicei nu vreau să spun cam 80% din ce-mi iese pe gură.

Serios, acum, cui îi pasă dacă au făcut sex? E stupid să-ți faci griji din cauza asta când soarta planetei e în joc. Trivial. Lipsit de importanță. Mâna care mă ține pe mine a ținut-o pe Grace. Trupul care m-a încălzit pe mine a încălzit-o și pe ea. Buzele care le-au atins pe ale mele, au atins și buzele ei. Nu contează, nu-mi pasă,

Grace a murit. Mototolesc cearșaful în mână, dorindu-mi să nu fi spus asta.

— Grace a mințit. N-am făcut niciodată…

— Nu-mi pasă, Evan, i-am spus. Nu contează. Oricum, Grace era o mașină de ucis incredibil de frumoasă. Cine ar fi putut să o refuze?

Și-a pus mâna peste a mea ca să mă oprească din mototolitul cearșafului.

— Ți-aș spune dacă am fi făcut.

Ce mai mincinos. Aș putea umple Marele Canion cu toate lucrurile pe care n-a vrut să mi le spună. Mi-am tras mâna și m-am uitat fix în ochii ăia ai lui ca niște fântâni de ciocolată topită.

— Ești un mincinos, i-am spus.

Nu mă așteptam să dea din cap în semn că da.

— Sunt. Dar nu și în privința asta.

Sunt?

— Atunci când ai mințit?

A clătinat din cap. *Fetiță prostuță.*

— Când ți-am spus cine sunt.

— Și cine ești mai precis? Mi-ai spus ce ești, dar nu mi-ai spus niciodată cine ești. Cine ești tu, Evan Walker? De unde vii? Cum arătai înainte să nu arăți nicicum? Cum era planeta ta? Arăta ca a noastră? Aveați plante și copaci și stânci și trăiați în orașe, și cum vă distrați, aveați muzică? Muzica e la fel de universală ca matematica. Poți să-mi cânți un cântec? Cântă-mi un cântec extraterestru, Evan. Spune-mi cum ți-ai petrecut copilăria. Ai mers la școală sau cunoștințele ți-au fost pur și simplu instalate în creier? Cum erau părinții tăi? Mergeau la serviciu ca părinții pământeni? Ai avut frați sau surori? Sport. Începe cu orice.

— Făceam sport, a zis el, cu un zâmbet vag, blând.

— Nu-mi place sportul. Începe cu muzica.

— Aveam și muzică.

— Ascult, am zis și mi-am încrucișat brațele la piept, așteptând.

A deschis gura. Apoi a închis-o la loc. Nu-mi dădeam seama dacă stătea să râdă sau să plângă.

— Nu e așa simplu, Cassie.

— Nu mă aștept la o interpretare extraordinară. Nici eu nu pot să fredonez ceva, dar asta nu m-a împiedicat niciodată să nu mă distrez un pic cu Beyoncé.

— Cu cine?

— Ei, haide. Sigur ai auzit de ea.

Clatină din cap. Poate că nu a copilărit la o fermă, ci sub un bolovan uriaș. Apoi m-am gândit că ar fi puțin cam ciudat pentru o ființă superioară în vârstă de zece mii de ani să fie la curent cu tendințele culturii pop. Dar totuși, vorbim despre Beyoncé!

E chiar mai bizar decât îl credeam.

— Totul e diferit. Din punct de vedere structural, adică.

A făcut semn spre gură și a scos limba.

— Nici măcar nu-mi pot pronunța propriul nume.

Pentru o clipă, a vorbit cu atâta patos încât aproape a stins lampa.

— Atunci îngână ceva. Sau fluieră. Poți să fluieri, sau n-aveți nici buze?

— Nimic din toate astea nu mai contează, Cassie.

— Te înșeli. Contează foarte mult. Trecutul tău e ceea ce ești, Evan.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Era ca și cum m-aș fi uitat la o ciocolată care se topește.

— Dumnezeule, Cassie, sper că nu.

A ridicat spre mine mâinile proaspăt spălate, cu unghiile tăiate și pilite. Mâinile care au ținut arma ce-a ucis oameni nevinovați înainte ca aproape să mă omoare pe mine.

— Dacă trecutul e ceea ce suntem…

Poate că am demonstrat deja că toți am făcut lucruri de care nu suntem mândri, dar de data asta am întrecut măsura. A fost prea mult chiar și pentru mine.

„La dracu', Cassie! De ce l-ai obligat să se gândească la asta?" Am fost așa de obsedată să aflu lucruri despre trecutul pe care nu-l cunoșteam încât am uitat ce presupunea trecutul pe care-l cunoșteam: ca să-i salveze pe cei pe care venise să-i ucidă, Amuțitorul Evan Walker plănuia să distrugă o întreagă civilizație – civilizația lui – pentru totdeauna.

„Nu, Ben Parish", m-am gândit. „Nu pentru o fată. Pentru trecutul de care nu poate scăpa. Pentru cei șapte miliarde de oameni. Chiar și pentru sora ta."

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla sau cum, m-am pomenit luându-l în brațe, eu, care nu-l liniștisem niciodată, care nu-l ajutasem niciodată să se ridice, care nu-l ajutasem să-și găsească drumul când se simțea pierdut. Eu am fost mereu cea care a luat totul, cea care a primit, întotdeauna; din clipa în care m-a scos din zăpadă, am fost povara lui, misiunea lui, crucea lui. Durerea lui Cassie, teama lui Cassie, furia lui Cassie, deznădejdea lui Cassie. Acestea au fost cuiele care l-au țintuit.

I-am mângâiat părul umed. L-am mângâiat pe spatele încovoiat. I-am lipit fața fină, frumos mirositoare de gâtul meu și i-am simțit lacrimile calde pe piele. A șoptit ceva ce a sunat ca „Efemeridă".

„Cățea fără inimă" s-ar fi potrivit mai bine.

— Îmi pare rău, Evan, i-am șoptit. Îmi pare așa de rău.

Mi-am plecat capul, el și l-a ridicat. L-am sărutat pe obrajii uzi. „Suferința ta, teama ta, furia ta, deznădejdea ta. Dă-mi-le mie, Evan. O să le duc eu o vreme."

S-a întins și și-a trecut degetele peste buzele mele, umezite de lacrimile lui.

— Ultima ființă de pe Pământ, a șoptit. Mai ții minte

când ai scris asta?
Am dat din cap.
— O prostie.
— Cred că de aici a pornit totul, a zis el clătinând din cap. Când am citit asta. „Ultima ființă de pe Pământ” – pentru că și eu mă simțeam la fel.
Mâinile mele îi frământau tricoul ăla vechi cu OSU. Era foarte frământabil. E un cuvânt bun, frământabil. Se poate aplica pentru o mulțime de chestii.
— N-o să te mai întorci, am spus, pentru că el nu putea să o spună.
Și-a trecut degetele prin părul meu. M-am înfiorat. „Nu face asta, ticălosule. Nu mă atinge de parcă ar fi ultima dată când o faci. Nu te uita la mine de parcă nu o să mă mai vezi niciodată.” Am închis ochii. Buzele ni s-au atins.
Ultima ființă de pe Pământ. Cu ochii închiși, o vedeam mergând pe o cărare dintr-o pădure din Vermont, un loc unde n-a fost niciodată și unde nici n-o să ajungă. Frunzele care îmbrățișează cărarea cântă refrene de roșu și auriu. Iar înaintea ei aleargă un câine pe nume Pericle, în felul ăla înfumurat al câinilor, iar ea are tot ce și-a dorit vreodată; fata asta, nu, femeia asta n-a lăsat nimic nerealizat în urmă. A călătorit prin toată lumea și a scris cărți și a iubit oameni și a frânt inimi. Nu i-a permis vieții să treacă pur și simplu pe lângă ea. A pocnit-o și i-a tras-o și-a lovit-o de-a luat-o dracu’. *A frământat-o.*
Îi simțeam răsuflarea fierbinte în ureche. Mă agățam de pieptul lui, înfigându-mi unghiile în pielea lui, o leoaică înfometată cu prada ei. „Să opui rezistență e futil, Walker.” Nu o să merg niciodată pe cărarea aceea din pădurea aurie, nu o să am un câine pe nume Pericle și nu o să călătoresc prin lume. Nu o să-mi recunoască nimeni meritele, nu o să existe nicio stradă cu numele

meu, lumea nu o să se schimbe în niciun fel datorită faptului că am existat cândva. Viața mea e un catastif de lucruri pe care nu le-am făcut și nu le voi face niciodată. Ceilalți mi-au furat toate amintirile lucrurilor pe care nu le voi face niciodată, dar n-o să-i las să-mi răpească și asta.

Mâinile mele rătăceau pe trupul lui, un teritoriu rămas nedescoperit pe care de acum înainte o să-l numesc Evanland. Dealuri și văi, câmpuri pustii și vâlcele, un peisaj marcat de urmele bătăliilor, străbătut de falii geologice și drumeaguri neașteptate. Iar eu sunt Cassie Conchistadoarea: cu cât cuceresc mai mult din teritoriu, cu atât îmi doresc mai mult.

Pieptul îi tresălta: un cutremur din adâncuri care se ridica la suprafață ca un val de tsunami. În ochii mari și umezi ai lui Evan se citea ceva ce semăna foarte mult cu teama.

— Cassie…

— Taci din gură.

Gura mea explora valea de sub pieptul lui fremătător.

Degetele i se încâlciseră în părul meu.

— N-ar trebui.

Mi-a venit să râd. „Mda, e o listă îngrozitor de lungă cu lucruri care n-ar trebui să se întâmple, Evan.” Mi-am înfipt ușor dinții în pielea lui. Teritoriul de sub limba mea s-a cutremurat ușor, șoc după șoc.

„N-ar trebui.” Nu, probabil n-ar trebui. Unele pofte nu pot fi niciodată satisfăcute. Unele descoperiri pot degrada căutarea în sine.

— Nu e momentul… a icnit el.

Mi-am lăsat obrazul pe burta lui și mi-am dat la o parte părul care-mi venea peste față.

— Și când o să fie momentul, Evan?

Mi-a prins mâinile hoinare între palmele lui și le-a ținut nemișcate.

— Ai spus că mă iubești, i-am șoptit.

„La dracu', Evan Walker, de ce ai spus o chestie așa de ridicolă, nebunească și imbecilă?"

Nimeni nu-ți spune cât de aproape e furia de dorință. Vreau să spun că spațiul dintre molecule e mai dens.

— Ești un mincinos, i-am zis. Ești cel mai rău soi de mincinos, genul de mincinos care se minte pe sine însuși. Nu ești îndrăgostit de mine. Ești îndrăgostit de o idee.

Și-a ferit privirea. Așa mi-am dat seama că l-am prins.

— Ce idee? m-a întrebat.

— Mincinosule, știi ce idee, am zis.

M-am ridicat și mi-am scos cămașa. M-am uitat fix la el, provocându-l să se uite la mine. „Uită-te la mine, Evan. Uită-te la mine. Nu sunt ultima ființă de pe Pământ, simbolul tuturor celor pe care i-ai împușcat pe autostradă. Nu sunt efemerida; sunt Cassie, o fată obișnuită dintr-un loc obișnuit, care a fost suficient de proastă sau suficient de ghinionistă ca să trăiască destul cât să o găsești tu. Nu sunt povara ta, misiunea ta sau crucea ta."

Eu nu sunt umanitatea.

Și-a întors privirea spre perete, cu mâinile odihnindu-i-se lângă cap, ca într-un gest de predare. Bun. Am ajuns până aici. Mi-am dat jos blugii și i-am aruncat mai încolo. Nu-mi puteam aduce aminte un moment când să fi fost mai furioasă – sau mai tristă – sau mai… îmi venea să-l pocnesc, să-l mângâi, să dau în el, să-l țin în brațe. Voiam să moară. Voiam să mor. Nu mi-era jenă, absolut deloc, și asta nu pentru că mă mai văzuse dezbrăcată.

Atunci nu avusesem de ales. Eram inconștientă, pe moarte. Acum eram conștientă și extrem de vie.

Mi-aș fi dorit să fie ațintite asupra mea o sută de lămpi, îmi doream un reflector și o lupă astfel încât să-mi poată cerceta fiecare centimetru din trupul meu

imperfect de ființă umană.

— Nu e vorba de timp, Evan, i-am reamintit, ci de ceea ce facem cu el.

23
Ringer

La zece mii de metri altitudine e greu de spus cine pare mai mic: Pământul de dedesubt sau persoana care se uită în jos.

Când ne îndreptăm spre nord și suntem la doar câțiva kilometri de peșteri, Constance își desface centura de siguranță și-și ia parașuta din locul pentru bagaje de deasupra capului. O ultimă verificare înainte de a sări. Vom fi introduse în teritoriu de la altitudinea asta pentru a reduce șansele de a fi depistate de pe pământ. Se numește parașutare de la mare altitudine[7]. Riscant ca dracu', dar nu mai riscant decât să sari de la zece mii de metri fără parașută.

Constance probabil că știe despre săritura mea din elicopterul avariat, pentru că îmi spune:

— O să fie mai ușor de data asta, nu zici?

Îi spun să se ducă dracu' și rânjește la mine. Mă bucur. Nu vreau să mi se pară nimic înduioșător sau plăcut la ea. Ar putea să-mi fie mai greu să o ucid.

Mă rog ceva mai greu. Tot am de gând să o omor.

— Treizeci de secunde! ne urlă pilotul în urechi.

Constance îmi verifică echipamentul. Eu îl verific pe al ei. Ne scoatem căștile din urechi și le aruncăm pe scaune când se deschide ușa avionului. Cu degetele înmănușate alunecând peste cablul de ghidare, ne

---

[7] În original HALO: High Altitude – Low Opening, tehnică ce presupune ca persoana parașutată să-și deschidă parașuta la o altitudine joasă, după o anumită perioadă de cădere liberă.

îndreptăm ezitant către pântecul urlător și vântul înghețat care ne lovește fețele ca un pumn. Când C160-ul se înclină într-o parte din cauza turbulențelor, simt cum mi se strânge stomacul. Aproape tot zborul m-am abținut să nu vomit. Mai bine să o fac acum decât în cădere liberă. Dacă găsesc poziția potrivită, voma o să aterizeze direct pe fața lui Constance.

Mă întreb de ce sistemul central nu-mi controlează și stomacul; e bizar, dar mă simt de parcă m-ar fi dezamăgit un prieten în care aveam încredere.

O urmez pe Constance în bezna unei nopți fără lună. Nu o să ne deschidem parașutele înainte de a ajunge la viteza limită. O văd foarte clar datorită acuității vizuale îmbunătățite, e la cincisprezece metri mai jos de mine, undeva spre stânga. Simt cum timpul încetinește pe măsură ce viteza îmi crește; nu-mi dau seama dacă e din cauza sistemului central sau e o reacție naturală atunci când cazi cu două sute de kilometri la oră. Nu aud avionul. Vântul e lumea acum.

Șase mii de metri. Patru mii cinci sute. Trei mii de metri. Acum văd autostrada, câmpurile, pâlcuri de copaci desfrunziți. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mi se pare că dau toate buzna spre mine. O mie cinci sute de metri. O mie două sute. Distanța minimă față de sol pentru o parașutare sigură este de la două sute cincizeci de metri, dar asta ar însemna să-ntindem coarda.

Constance își deschide parașuta la două sute șaizeci de metri. Eu sunt un pic mai jos și pământul se apropie de mine ca o locomotivă în viteză.

În momentul impactului îmi îndoi genunchii și-mi feresc umărul, rostogolindu-mă de două ori înainte să mă opresc pe spate, încurcată în frânghii. Constance e lângă mine înainte să apuc să-mi trag sufletul și mă desface dintre ele folosind cuțitul de luptă. Mă ridică în

picioare și-mi face semn că totul e în regulă, după care pornește de-a lungul câmpului, către niște silozuri ce se înalță lângă omniprezentul hambar roșu și, la o aruncătură de băț, o casă de țară văruită în alb.

Casă albă, hambar roșu, un drum de țară îngust: nu am fi putut ateriza într-un peisaj mai tipic american de atât. Numele cătunului unde se găsesc peșterile? West Liberty.

O găsesc la baza unui siloz, ocupată să-și dea jos costumul de parașutist. Pe dedesubt poartă blugi cu talie înaltă și un hanorac. Nu are nicio armă în afară de cuțit, pe care și-l pune într-o teacă legată de picior.

— La jumătate de kilometru sud-vest de poziția noastră, îmi spune.

Intrarea în peșteri.

— Suntem cu câteva ore înaintea lor.

A lui Zombi și a cui a fost destul de nebun să vină cu el să ne caute pe mine și pe Teacup. Poundcake, probabil. Mi se strânge stomacul la gândul că o să trebuiască să-i spun lui Zombi despre Teacup.

— Stai aici și aștepți semnalul meu.

Clatin din cap.

— Vin cu tine.

Iar rânjetul ăla stupid.

— Scumpo, nu vrei să faci asta.

— De ce?

— Povestea noastră n-o să fie credibilă decât dacă nu mai e nimeni în jur care să o contrazică.

Stomacul mi se strânge și mai tare. „Supraviețuitori. Constance o să-i omoare pe toți cei care se ascund în peșterile alea, și asta probabil că înseamnă o grămadă de oameni. Zeci, poate chiar sute.” O să fie greu. Vor fi înarmați până-n dinți și neîncrezători în străini – e greu de crezut că mai există cineva care n-a aflat de Al Patrulea Val până în stadiul ăsta al jocului. Ceea ce

înseamnă că poate nu voi fi nevoită să o ucid eu pe Constance până la urmă. Poate o vor face ei în locul meu.

E un gând plăcut. Nerealist, dar plăcut. Următorul meu gând nu e deloc plăcut, așa că debitez primul lucru care-mi vine în cap.

— Nu trebuie să eliberăm peșterile. Îl putem intercepta pe Zombi înainte să ajungă acolo.

— Avem alte ordine.

— Avem ordin să ne întâlnim cu Zombi, argumentez eu.

Nu renunț. Dacă renunț, vor muri oameni nevinovați.

Nu sunt total împotriva uciderii oamenilor, la urma urmei plănuiesc să o omor pe ea și pe Evan Walker, dar ce vrea ea ar putea fi evitat.

— Știu că te deranjează, Marika, îmi spune ea pe un ton blând. De aceea mă duc singură.

— E un risc prostesc.

— Ai ajuns la o concluzie fără să știi toate datele, mă ceartă ea.

Asta a fost o problemă de la început – de la începuturile istoriei umanității.

Mâna îmi alunecă pe patul pistolului. Lui Constance nu-i scapă gestul. Zâmbetul cu care-mi răspunde e destul de larg cât să lumineze prin întuneric.

— Știi ce se întâmplă dacă faci asta, îmi spune cu o voce blândă, ca o mătușă drăguță sau o soră mai mare. Prietenii tăi – cei după care te-ai întors – câte vieți merită viețile lor? Dacă ar trebui să moară o sută pentru ca ei să trăiască, sau o mie, sau zece mii sau zece milioane… Când ai spune că e de ajuns?

Cunosc argumentul ăsta. E al lui Vosch. E al lor. Ce înseamnă șapte miliarde de vieți când miza e însăși existența? Simt cum îmi arde gâtul. Simt în gât gustul acidului din stomac.

— E o alegere falsă, îi spun, făcând o ultimă încercare. Nu trebuie să omori pe nimeni ca să pui mâna pe Walker.

Ridică din umeri. Se pare că nu înțeleg.

— Dacă nu o fac, niciuna dintre noi nu o să apuce să trăiască suficient ca să o facă.

Ridică bărbia și își întoarce ușor fața.

— Lovește-mă, zice, bătându-se ușor cu mâna pe obrazul drept. Aici.

De ce nu? Lovitura o face să se clatine pe picioare. Clatină din cap nemulțumită și întoarce celălalt obraz.

— Încă o dată. Mai tare, Marika. Mai tare.

O lovesc mai tare. Suficient de tare cât să-i rup osul. Ochiul drept începe imediat să i se umfle. Nu simte niciun pic de durere. Nici eu.

— Mersi, zice bucuroasă.

— Nicio problemă. Oricând mai ai nevoie să te pocnească cineva, anunță-mă.

Râde încet. Dacă nu aș ști mai bine, aș putea să jur că mă place, că mă găsește fermecătoare. Apoi dispare atât de repede, că numai o vedere îmbunătățită ca a mea o poate urmări traversând câmpul spre drumul care duce la peșteri, apoi tăind-o prin păduri spre nord-vest.

Imediat ce iese din raza mea vizuală, mă las la pământ tremurând, amețită, cu un nod în stomac. Încep să mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu al 12-lea sistem. Mă simt ca dracu'.

Mă sprijin de metalul rece al silozului și închid ochii, întunericul de dincolo de pleoapele mele închise se învârte în jurul unui centru invizibil, unicitatea dinaintea apariției universului. Teacup e acolo, îndepărtându-se de mine, împușcătura lui Razor răsună în spațiul lipsit de timp. Teacup se îndepărtează, dar va fi mereu a mea.

Razor e și el acolo, în centrul absolut al nimicului absolut, cu sângele încă proaspăt pe brațul la care s-a

rănit singur, scrijelindu-și VQR știind că prețul sacrificării lui Teacup va fi propria lui viață. Sunt sigură că se hotărâse să o ucidă încă din noaptea pe care am petrecut-o împreună – pentru că uciderea ei era singura cale de a mă elibera pe mine.

Să mă eliberezi ca să fac ce, Razor? Să îndur ca să cuceresc ce?

Cu ochii tot închiși, scot cuțitul din teaca legată de coapsă. Mi-l imaginez pe Razor zăbovind în ușa depozitului, lumina aurie a rugului de afară scăldându-i trăsăturile ascuțite; ochii lui pierduți în întuneric în vreme ce-și suflecă mâneca. Cuțitul din mâna lui atunci. Cuțitul din mâna mea acum. Probabil că a tresărit când vârful cuțitului i-a atins pielea. Eu nu o fac.

Nu simt nimic. Sunt învăluită în nimicnicie ca într-un cocon, răspunsul până la urmă la întrebarea lui Vosch „de ce?” Simt mirosul sângelui lui Razor. Pe al meu nu-l simt, pentru că nu apare nicio picătură la suprafață; mii de drone microscopice opresc sângerarea.

V: Cum cucerești ceea ce nu poate fi cucerit?

Q: Cine să câștige când nimeni nu mai poate îndura?

P: Ce să înduri când toată speranța dispare?

De nicăieri răsună o voce:

— Copila mea, de ce plângi?

Deschid ochii.

E un preot.

24

Sau cel puțin e îmbrăcat ca un preot.

Pantaloni negri. Cămașă neagră. Guler alb, îngălbenit de transpirație, pătat de puncte de culoarea ruginii. Stă chiar în fața mea, un tip scund, cu început de chelie și o față durdulie, ca de bebeluș. Îmi vede cuțitul ud și ridică imediat mâinile.

— Nu sunt înarmat.

Are o voce ascuțită, ca a unui băiețel în schimbare.

Dau drumul cuțitului și scot pistolul.

— Mâinile pe creștetul capului. În genunchi.

Se supune instantaneu. Arunc o privire spre drum. „Ce s-a întâmplat cu Constance?”

— N-am vrut să te sperii, zice omulețul. Doar că nu am mai văzut pe nimeni de luni de zile. Ești cu soldații, nu-i așa?

— Taci din gură, îi spun. Gura!

— Sigur! Îmi… îmi pare rău.

Închide gura. Obrajii i s-au înroșit de frică sau poate de jenă. Trec în spatele lui. Rămâne nemișcat când îmi trec mâna liberă peste torsoul lui.

— De unde ai venit? îl întreb.

— Pennsylvania…

— Nu. De unde ai venit acum?

— Locuiesc în peșteri.

— Cu cine?

— Nimeni! Ți-am spus, n-am mai văzut pe nimeni de luni de zile. Din noiembrie…

Are un obiect dur din metal în buzunarul din dreapta, îl pescuiesc de acolo. Un crucifix. A cunoscut și zile mai

bune. Smalțul ieftin auriu e sărit; chipul lui Cristos a ajuns un ciot chel. Mă gândesc la Soldatul Crucifix al lui Sullivan ascunzându-se după lăzile frigorifice pentru bere.

— Te rog, scâncește el. Nu mi-l lua.

Arunc crucifixul în iarba înaltă și uscată dintre siloz și hambar. „Unde dracu' e Constance?" Cum s-a strecurat fraierul ăsta pe lângă ea? Și mai important, cum de l-am lăsat eu pe fraierul ăsta să se strecoare pe lângă mine?

— Unde ți-e haina? îl întreb.

— Haina?

Trec în fața lui și ridic arma la nivelul frunții.

— E ger. Nu ți-e frig?

— Oh!

Scoate un hohot nervos de râs. Dinții se potrivesc cu restul înfățișării lui: mici și murdari de negreală.

— Am uitat complet de ea. Eram așa de nerăbdător când am auzit avionul – m-am gândit că în sfârșit au sosit salvatorii!

Zâmbetul pălește.

— Ești aici să mă salvezi, nu-i așa?

Degetul mi se încordează pe trăgaci. „Câteodată ești la locul nepotrivit la momentul nepotrivit și ceea ce se întâmplă nu e din vina nimănui", i-am spus lui Sullivan după ce am auzit povestea ei cu soldatul.

— Pot să te întreb câți ani ai? Pari mult prea tânără pentru un soldat.

— Nu sunt soldat, îi spun.

Și nici nu sunt.

Sunt următorul pas în evoluția umanității.

Îi spun adevărul:

— Sunt un Amuțitor.

25

Sare la mine, o explozie de roz palid și negru. O scânteiere a dinților mărunți și apoi arma îmi zboară din mână. Lovitura îmi rupe încheietura. Următoarea lovitură vine mai repede decât o poate prinde vederea mea perfecționată și mă aruncă doi metri mai încolo, fix în siloz. Metalul scârțâie și se pliază în jurul corpului meu ca un taco. Acum au sens cuvintele lui Constance: „Ai ajuns la o concluzie fără să cunoști toate datele.”

Nu se ducea la peșteri ca să anihileze supraviețuitori. Se ducea ca să amuțească un Amuțitor.

„Mersi, Connie. Ai fi putut să-mi spui.”

Faptul că nu mor în clipa impactului e salvarea mea. Falsul preot se oprește și se uită la mine cu capul înclinat în mod ciudat într-o parte, ca o pasăre. Ar trebui să fiu moartă sau măcar leșinată. Cum se face că mă mai țin pe picioare?

— Măi să fie! Asta e… curios!

Niciunul dintre noi nu se mișcă preț de câteva secunde. I-am dat jocul peste cap. „Trage de timp, Ringer. Așteaptă să vină Constance înapoi.”

Dacă mai vine Constance înapoi.

Constance poate că a murit.

— Nu sunt una dintre voi, îi spun, eliberându-mă dintre fiare. Vosch mi-a implantat al 12-lea sistem.

Expresia lui uluită nu se schimbă, dar văd cum i se încordează mușchii. E singura explicație care are sens, numai că nu are sens.

— Și mai curios! murmură. De ce ar perfecționa comandantul o ființă umană?

A venit timpul să mint. Am învățat de la inamic că poți împlini unele dintre cele mai mărețe lucruri cu o minciună minusculă.

— V-a trădat. Ne-a implantat tuturor al 12-lea sistem.

Dă din cap și zâmbește. Știe că mănânc rahat.

— Și venim după voi acum, continui eu. Înainte să fiți luați de capsulele de salvare și duși la nava-mamă.

Pușca mea e pe jos, la un metru de picioarele lui. Pistolul nu știu unde mi-a aterizat. Cuțitul e foarte aproape, cam la jumătatea distanței dintre noi. O să se aștepte să mă întind spre cuțit.

Bun, deci se pare că nu prea merge cu minciuna. O să încerc cu adevărul, dar nu prea-mi fac speranțe.

— Probabil îmi pierd vremea degeaba, dar ar trebui să știi că ești la fel de om pe cât sunt și eu. Ești folosit, la fel cum e toată lumea. Tot ce crezi că știi despre cine ești, tot ce-ți amintești, e o minciună. Totul.

Dă din cap, zâmbindu-mi așa cum îi zâmbești unui nebun. „Acum e rândul tău, Constance. Sari din întuneric și împlântă-i cuțitul în spate. “ Dar Constance nu-și face intrarea în scenă.

— Chiar sunt perplex, spune. Ce să fac eu cu tine?

— Nu știu, îi spun sincer. Tot ce știu e că o să iau cuțitul ăla și-o să te tai ca pe un porc.

Nu mă uit la cuțit. Știu că dacă mă uit, nu am nicio șansă – o să-și dea seama imediat de șiretlic. Dar pentru că nu mă uit, îl forțez pe el să se uite. Îi aruncă o privire doar o secundă, dar o secundă e mai mult decât am nevoie.

Vârful de oțel al bocancului meu îl pocnește fix în bărbie și corpul lui micuț zboară trei metri înainte să se izbească greoi de pământ. Înainte să se poată ridica în picioare, îi arunc cuțitul spre gât, dar el bate aerul și-l prinde în cădere, o mișcare atât de periculos de elegantă, că nu pot să nu o admir.

Mă arunc după pușcă. Mi-o ia înainte. Îmi dă un pumn în tâmplă și cad. Mă lovesc cu gura de pământ și-mi sparg buza de jos. „Și gata.” Acum o să-mi taie gâtul. O să ia pușca și o să-mi zboare creierii. Sunt o fricoasă, o amatoare, o nou-venită care încă se mai obișnuiește cu sistemul de perfecționare pe care el îl folosește de când avea treișpe ani.

Mă prinde de păr și mă întoarce pe spate. Am gura plină de sânge, icnesc. Stă în picioare în fața mea, cu cei un metru și șaizeci de centimetri ai lui, cu pușca într-o mână și cuțitul în cealaltă.

— Cine ești?

Scuip sângele din gură.

— Mă numesc Ringer.

— De unde ești?

— Păi, m-am născut în San Francisco…

Mă lovește în coaste. Nu cu toată puterea. Dacă mă lovea cu toată puterea, mi-ar fi perforat un plămân sau mi-ar fi rupt splina. Nu vrea să mă ucidă – încă.

— Ce cauți aici?

Îl privesc în ochi și-i răspund:

— Am venit să te omor.

Aruncă pușca departe. Zboară o sută de metri, peste drum, și aterizează în câmp. Mă prinde de gât și mă ridică în aer. Își întoarce capul spre mine ca o cioară curioasă, ca o bufniță atentă.

Nu mă pot apăra împotriva următorului atac. Conștiința lui se năpustește într-a mea, un atac sălbatic care-mi străpunge mintea cu o asemenea forță, încât sistemul meu autonom se închide. Mă cufund în întunericul absolut. Nu se vede nimic, nu se aude nimic, nimic nu mișcă. Mintea lui o mestecă pe a mea, iar ceea ce simt în el e o ură mai mare decât universul însuși, furie pură și dezgust cumplit și, oricât de ciudat ar părea, invidie.

— Ahhh! oftează el. Pe cine cauți? Nu pe cei care s-au pierdut. O fetiță, un băiat trist și sufletist. Au murit pentru ca tu să trăiești. Da? Da. Oh, cât de singură ești. Cât de pustie!

O țin pe Teacup în brațe în hotelul vechi, încercând să o încălzesc. Razor mă ține pe mine în brațe în măruntaiele vechii baze, încercând să mă țină în viață. „E un cerc, Zombi, mărginit de frică. “

— Dar mai e cineva, murmură preotul. Hmm. Știi? Ai descoperit?

Chicotitul lui ușor se oprește repede. Știu de ce. Nu e urmă de îndoială: suntem una. A scos-o la suprafață pe Constance și zâmbetul ei stupid și nesărat de mamă exagerată.

Mă aruncă de-o parte cum a aruncat și pușca – plin de dispreț, o bucată inutilă de gunoi omenesc. Sistemul central îmi pregătește corpul pentru impact. E timp destul cât zbor prin aer.

Mă izbesc de balustrada putredă a verandei din fața casei albe. Lemnul sare în toate părțile cu un zgomot puternic în momentul în care scândurile vechi se rup sub mine. Rămân nemișcată. Lumea se învârte.

Totuși, mai rea decât bătaia fizică a fost lovitura psihologică. Nu pot gândi. Imagini fragmentate, discontinue explodează, apoi dispar, după care înfloresc iar. Zâmbetul lui Zombi. Ochii lui Razor. Încruntătura lui Teacup. Apoi fața lui Vosch, tăiată în piatră, dură ca o stâncă, și ochii care te străpung, care văd totul, care mă cunosc.

Mă rostogolesc pe-o parte. Stomacul mi se întoarce pe dos- Vomit pe treptele verandei până nu mai rămâne nimic, și apoi vomit iar.

„Trebuie să te ridici, Ringer. Dacă nu te ridici, Zombi e pierdut. “

Încerc să mă ridic. Cad. Încerc să mă ridic. Mă

împleticesc, preotul Amuțitor i-a simțit înăuntrul meu – credeam că au dispărut, credeam că i-am pierdut, dar nu-i pierzi niciodată pe cei pe care-i iubești, pentru că dragostea e statornică; dragostea îndură.

Brațele cuiva mă ridică: ale lui Razor.

Mâinile cuiva mă liniștesc: ale lui Teacup.

Zâmbetul cuiva îmi dă speranță: al lui Zombi.

Ar fi trebuit să-i spun când am avut ocazia cât de mult îmi place zâmbetul lui.

Mă ridic.

Razor mă ridică, Teacup mă liniștește, Zombi îmi zâmbește.

„Știi ce faci când nu poți să te ridici să mărșăluiești, soldat?” răsună vocea lui Vosch. „Te târăști.”

26
Zombi

La nord de Urbana, vechea autostradă străbate zona rurală, câmpurile necultivate de pe ambele părți strălucesc cenușiu-argintii în lumina puternică a stelelor, iar printre ele, ca niște pistrui negri, se ivesc ruinele arse ale fermelor. Peșterile sunt la cincisprezece kilometri de aici, drept spre nord. Nu părăsesc autostrada ca să nu risc să mă rătăcesc. Dacă mențin ritmul și nu mă opresc să mă odihnesc, ar trebui să ajung la țintă în zori.

Asta e partea ușoară.

Asasini supraoameni care pot arăta oricum – de exemplu, ca niște bătrânei drăguți care cântă imnuri religioase. Copii care hoinăresc pe lângă tabere și ascunzători cu bombe plantate în gât. Astfel de lucruri nu prea încurajează ospitalitatea față de străini.

Vor fi santinele, buncăre ascunse, cuiburi de lunetiști, poate vreun ciobănesc german sau vreun doberman afurisit, sârme, capcane ascunse. Inamicul a făcut pulbere cleiul fundamental care ne ținea pe toți la un loc, transformând orice străin într-un *celălalt* de netolerat. Asta-i amuzant, amuzant la modul bolnav: după sosirea extratereștrilor, am devenit noi înșine extratereștri.

Ceea ce înseamnă că șansele ca cineva să mă împuște imediat ce-i apar în cătare sunt destul de ridicate. Cam în jur de 99,9%.

Ei, asta e. Doar o viață ai, nu?

M-am uitat la harta de pe spatele broșurii de atâtea ori, încât mi s-a întipărit în minte. US 68 nord spre SR 507. SR 507 est spre SR 245. Apoi încă un kilometru și-ai ajuns. Floare la ureche, *no problemo.* Trei sau patru ore de marș pe stomacul gol fără pic de odihnă sau somn și-apoi o să răsară soarele.

O să am nevoie de timp ca să fac o recunoaștere. Nu am timp. O să am nevoie de un plan ca să abordez o santinelă ostilă. Nu am niciun plan. O să am nevoie de cuvintele potrivite să-i conving că fac parte din tabăra tipilor buni. Nu am cuvintele potrivite. Nu am decât personalitatea mea șarmantă și un zâmbet ucigător.

La intersecția lui 507 cu 245 e o pancartă care-mi vine până la brâu cu o săgeată pătată de rugină ce indică nordul: Peșterile Ohio. Terenul e mai înalt, drumul se arcuiește spre stele. Îmi ajustez viziera și scanez pădurea din stânga după vreo strălucire verde. Mă las prudent pe burtă pe panta dealului și mă târăsc restul drumului până în vârf. Un drum pavat taie pădurea până la un pâlc de clădiri, movile mici și negre profilându-se în peisajul cenușiu. Cincizeci de metri mai departe sunt două borne de piatră cu pancarte albe în vârf pe care scrie PO.

Înaintez pas cu pas, așa cum ne-au învățat în tabără, târâș: cu fața în țărână, cu pușca într-o mână și cu cealaltă întinsă în față. În ritmul ăsta o să ajung la peșteri după ce împlinesc douăș’ unu de ani, dar mai bine așa decât să nu mai fiu în viață să prind aniversarea. La fiecare câțiva metri mă opresc și ridic capul ca să scanez terenul. Copaci. Iarbă. Un morman de cabluri de înaltă tensiune căzute. Gunoi. Un singur pantof de tenis, foarte micuț zăcând pe-o parte.

După încă o sută de metri – și o sută de ani mai târziu – pipăi cu degetele întinse în față ceva metalic. Nu ridic capul – trag obiectul spre mine să văd ce e.

Un crucifix.

Mă trece un fior pe șira spinării. „N-am avut timp să mă gândesc”, mi-a spus Sullivan. „Am văzut sclipirea metalică. Am crezut că era un pistol. Așa că l-am omorât. L-am omorât pentru un crucifix.”

Mi-aș dori să nu-mi fi spus povestea asta. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că e un semn bun să găsești un crucifix la întâmplare în țărână. Poate chiar l-aș păstra ca să-mi poarte noroc. În loc de asta, mă simt de parcă mi-ar fi tăiat calea o mâță neagră. Îl las pe Isus să zacă în țărână.

Târâș, târâș, pauză. Cercetează. Târâș, târâș, pauză. Cercetează. Acum văd clădirile: un magazin de suveniruri și un centru de recepție, rămășițele unei fântâni de piatră. Dincolo de clădiri, clătinându-se în întuneric printre siluetele în formă de copaci, e o bilă de lumină verde-aprins, cât degetul de mare, care se îndreaptă direct spre mine.

Înțepenesc. Sunt complet expus. Nu am unde să mă adăpostesc. Bila se face tot mai mare, acum e în fața centrului de recepție. Mă sprijin în coate și-l privesc prin luneta M16-lui. E un tip așa de mărunțel, încât prima dată mi se pare că e un copil.

Pantaloni negri, cămașă neagră și un guler care în zilele lui bune a fost alb.

Se pare că l-am găsit pe proprietarul crucifixului.

Probabil ar trebui să-l împușc înainte să mă vadă.

„Ah, ce tâmpenie. Ce idee cretină. Dacă-l împuști o să te trezești cu toată tabăra pe capul tău. Tragi numai dacă se trage asupra ta. Ești aici ca să salvezi oameni, mai ții minte?”

Omul în negru cu bila verde în loc de cap dispare după colțul clădirii. Număr secundele. Când ajung la 120 și el tot n-a reapărut mă târăsc și mă cațăr în cel mai apropiat copac, unde îmi curăț iarba uscată și praful

de pe față. Încerc să-mi trag răsuflarea și să-mi adun gândurile, în ordinea asta. Îmi iese mai bine prima parte.

Acum înțeleg de ce Vosch a sărit peste Ringer și m-a promovat pe mine șeful plutonului. Ea era cu siguranță cea mai înțeleaptă alegere: mai deșteaptă decât mine, trăgea mai bine, avea instincte mai ascuțite. Dar eu am obținut promovarea pentru că aveam singurul lucru care-i lipsea ei: loialitatea oarbă pentru cauză și încrederea absolută în lider. Bine, de fapt sunt două lucruri. Nu contează. Vreau să spun că încrederea e mai tare decât deșteptăciunea de fiecare dată. Curajul bate creierul. Cel puțin atunci când vrei să ai o armată de bufoni nechibzuiți cu tendințe suicidale, dornici să-și sacrifice viețile pentru a nu fi uciși de inamic.

Nu mă pot ascunde aici o veșnicie. Și nu l-am lăsat pe Dumbo în urmă ca să moară în timp ce eu stau aici cu degetul în cur așteptând să-mi treacă vreo idee prin creierul ăsta de Cro-Magnon cu care am fost binecuvântat.

De fapt am nevoie de un ostatic, mă hotărăsc.

Caut cu privirea în jur, spre centrul de recepție. Nimic. Mă târăsc până la cel mai apropiat copac, stop, capul la cutie, trag cu ochiul. Nimic. Doi copaci mai încolo, cu vreo cincizeci de metri mai aproape, tot nu-l văd. Probabil a găsit vreun loc retras să facă un pipi. Sau e deja în peșteri, într-un loc cald și sigur, spunându-i lui Ringer că totul e în regulă la suprafață în timp ce o leagănă ușurel pe Teacup să adoarmă.

Am tot felul de fantezii despre peșteri de când a plecat Ringer – preotul nu e inclus –, cum ea și Teacup au stat la căldură și adăpost și au mâncat bine toată iarna asta blestemată. Mă gândesc la ce o să-i spun când o s-o văd în sfârșit. Ce-o să-mi spună ea mie. Cum o frază spusă exact la fix o s-o facă în sfârșit să

zâmbească. O parte din mine crede că războiul ăsta interminabil se va termina când voi reuși să-i smulg un zâmbet fetei ăsteia.

Bine, mă hotărăsc, lasă-l baltă pe preot. Centrul de recepție ar trebui să fie plin de oameni. Aș putea să mă aleg cu vreo șase ostatici în loc de unul, dar calul de dar nu se caută la dinți. Trebuie să pătrund în peșteră cât mai repede.

Scanez terenul, îmi plănuiesc itinerarul, repet în minte cum se va desfășură atacul. Mi-a mai rămas o grenadă de manevră. Am elementul surpriză. E bine să-i surprinzi. Am pușca și pistolul lui Dumbo. Probabil n-o să fie de ajuns. Ei vor avea mult mai multe arme, ceea ce înseamnă că o să mor. Ceea ce înseamnă că și Dumbo o să moară.

E o singură fereastră pe partea pe care sunt eu. O s-o sparg cu patul puștii, arunc grenada, și-apoi o șterg pe lângă clădire spre ușa din față. Maxim șase secunde. N-o să știe ce i-a lovit.

Cel puțin așa o să le povestesc nepoților despre ziua asta: eram așa de concentrat asupra ferestrei, încât am uitat să mă uit pe unde merg.

Mi-aș dori să am o altă explicație pentru cum am căzut în groapa aia blestemată, de doi metri lățime și de două ori mai adâncă, o groapă pe care n-aveai cum să n-o vezi, chiar și pe întuneric, nu doar din cauza dimensiunii, ci din cauza a ceea ce era în ea.

Cadavre.

Sute de cadavre.

Cadavre mari, cadavre mici și cadavre mijlocii. Cadavre îmbrăcate, pe jumătate îmbrăcate, dezbrăcate. Cadavre proaspete și unele nu chiar atât de proaspete. Cadavre întregi și bucăți de cadavre și chestii care ar fi trebuit să fie înăuntrul lor, dar acum nu mai erau.

Am intrat până la coapse în grămada aia

dezgustătoare și împuțită și n-am atins fundul cu picioarele – pur și simplu mă scufundam. Nimic de care să mă țin, doar cadavre care alunecă odată cu mine. Ajung față în față cu unul proaspăt pe măsură ce mă scufund – unul foarte proaspăt, o femeie pe la treizeci de ani, cu păr blond plin de mizerie și de sânge, ochi negri și un obraz umflat cât pumnul meu, cu pielea încă rozalie, cu buzele pline. Nu e moartă de mai mult de câteva ore.

Mă răsucesc. Prefer să înfrunt zece fețe putrezite decât una care pare încă vie.

Deja m-am înfundat până la umeri și tot mai sunt tras în jos. O să fiu sufocat de rămășițe umane. O să mă înec în moarte. E o metaforă atât de ridicolă, încât îmi vine să râd.

Și-n clipa aia simt strânsoarea degetelor în jurul gâtului.

Și apoi buzele ei reci, care clar nu aparțin unui cadavru, îmi șoptesc la ureche:

— Nu scoate un sunet, Ben. Fă pe mortul.

Ben? Încerc să-mi întorc capul. N-am cum. Strânsoarea ei e prea puternică.

— Avem o singură șansă, șoptește vocea. Așa că nu mișca. Știe unde suntem și vine după noi.

27

La marginea gropii se înalță o umbră, profilându-se în lumina stelelor, cineva mic de statură, cu capul aplecat într-o parte, ascultând. Nu mă gândesc prea mult: îmi țin respirația și mă las moale, urmărindu-l pe sub gene. Are în mâna dreaptă un obiect care îmi pare familiar. Un cuțit de luptă KA-BAR, modelul standard folosit de toți soldații.

Degetele femeii slăbesc strânsoarea din jurul gâtului meu. Se lasă și ea moale. În cine să am încredere? În el, în ea, în niciunul dintre ei?

Trec treizeci de secunde, un minut, aproape două. Stau nemișcat. La fel și ea. Nici el nu se mișcă. N-o să-mi mai pot ține respirația sau amâna decizia prea mult timp. O să trebuiască ori să respir, ori să trag în cineva. Dar am brațele încurcate în brațele morților și oricum mi-am pierdut pușca atunci când am căzut. Nici măcar nu știu unde a aterizat.

Totuși el știe, preotul care a schimbat crucifixul pe cuțit.

— Îți văd pușca, fiule, spune. Ieși afară. N-ai de ce să te temi. Sunt toți morți și inofensivi.

Îngenunchează la marginea osuarului și întinde mâna goală.

— Nu-ți face griji, o să-ți recuperezi pușca. Mie nu-mi plac puștile. Nu mi-au plăcut niciodată.

Zâmbește. Apoi doamna ne-moartă îl prinde de încheietura mâinii. În clipa următoare zboară în groapă alături de noi și pistolul lui Dumbo e lipit de tâmpla lui, iar vocea ei se aude spunând:

— Atunci n-o să-ți placă nici asta.
Și capul preotului explodează.
Nu sunt tocmai sigur, dar cred că ăsta e semnul să ies dracului din groapa asta.

28

Mi-am pierdut pușca. Și, nu se știe cum, pistolul a ajuns la doamna ne-moartă. Habar n-am dacă mi-a salvat viața sau a început cu preotul și acum urmez eu.

În tabără nu ne-au învățat și cum să împingem și să ne agățăm ca să ne facem loc să ieșim dintr-un mormânt. Pentru că în mod normal, dacă ajungi undeva îngropat până la gât în cadavre, cel mai probabil ești unul dintre ele.

— Nu-ți fac niciun rău, îmi spune femeia.

Zâmbește larg și probabil că o cam doare din cauza obrazului rănit.

— Atunci lasă arma.

Îi dă drumul imediat. Ridică mâinile goale.

— De unde știi cum mă cheamă? o întreb, de fapt mai degrabă urlu.

— Mi-a spus Marika.

— Cine dracu' e Marika?

Pescuiesc pistolul de pe jos și nu face nicio mișcare să mă împiedice.

— Fata din spatele tău.

Mă-ntorc rapid spre stânga, fără să o pierd din ochi. Nu e nimeni acolo.

— Uite care-i treaba, n-am o zi tocmai bună. Cine ești și cine era piticul ăla pe care l-ai omorât și unde e Teacup? Unde e Ringer?

— Ți-am spus, Zombi, zice ea râzând veselă. E în spatele tău.

Ridic pistolul la nivelul ochilor ei. Nu mai sunt speriat sau confuz. Sunt doar nervos. Nu știu dacă ea e

Amuțitorul din peșteri și, sincer, nici nu-mi pasă. O să omor fiecare străin care-mi iese în cale până dau de cineva cunoscut.

Știu cum stau lucrurile. Isuse Cristoase, sigur că știu. Știu. Am știut dinainte să părăsesc adăpostul. Totul a fost în van, în van. Dumbo o să moară în van, pentru că Ringer a dispărut în van. Zace în mormanul ăla de cadavre, un nimic cu părul negru, ne-zâmbitor, împreună cu Teacup, amândouă transformate în nimic, la fel ca ceilalți șapte miliarde de oameni ocupați să se descompună în molecule de nimic. Iar eu o să ajut la asta. O să-mi fac partea mea. O să omor orice ticălos cretin și idiot care-mi iese în cale.

Au vrut să dea drumul în lume unui ucigaș cu sânge rece care nu gândește. Au vrut un zombi. Acum îl au.

Țintesc fața aia învinețită și zâmbitoare de proastă și apăs pe trăgaci.

29
Ringer

Probabil o să regret asta.

A o lăsa pe Constance prin preajmă e ca și cum ai ține o viperă în patul copiilor tăi. A încerca să o omori ar pune viețile copiilor într-o primejdie mai mare decât șarpele însuși.

Așa că aproape l-am lăsat pe Zombi s-o facă. Era tentant. Dar cu o milisecundă înainte ca glonțul să iasă de pe țeavă, l-am lovit cu palma peste cot, deviind lovitura. Pistolul e la mine în mână înainte să se audă zgomotul împușcăturii.

Se întoarce spre mine cu mâna strânsă pumn, gata să mă lovească în cap. Îi prind pumnul.

Corpul i se zdruncină în momentul impactului – ca și cum ar fi lovit un zid de cărămidă – iar apoi, uimit și fără să-i vină să creadă, rămâne cu gura deschisă și face ochii mari, o reacție atât de clișeistică și previzibilă încât aproape reușește: aproape reușește să-mi smulgă un zâmbet.

Aproape.

— Ringer? zice el.

— Sergent.

I se înmoaie genunchii. Se aruncă spre mine și-și lasă capul pe gâtul meu și, peste umărul lui, o văd pe Constance zâmbind.

Pătrund în el cu ajutorul celui de-al 12-lea sistem. Acolo unde găsesc suferință, îi ofer alinare. Unde e teamă, speranță. Unde e furie, pace.

— E în regulă, îi spun, uitându-mă la Constance. Ești cu mine. Ești în siguranță acum, Zombi. Suntem în deplină siguranță.

Prima minciună pe care i-o spun. Nu va fi și ultima.

30

Se retrage din brațele mele. Privirea îi rătăcește peste câmpurile luminate de stele, peste drumul de dincolo de ele, peste crengile desfrunzite ale copacilor. Vrea să mă întrebe, dar în același timp nu vrea. Mă încordez, așteptând întrebarea. E o cruzime să-l las să o rostească?

— Teacup?

Clatin din cap.

El încuviințează. Răsuflă adânc. Faptul că m-a găsit pe mine a fost un fel de miracol, iar când are loc un miracol, te aștepți să se mai întâmple încă unul.

— Ticăloasa aia mică, murmură el.

Privește în zare. Câmpul, drumul, copacii.

— S-a strecurat pe lângă mine, Ringer.

Apoi mă privește cu asprime și mă întreabă:

— Cum s-a întâmplat?

Îi spun primul lucru care-mi trece prin cap.

— Unul dintre ei, zic, făcând semn cu capul spre groapă – a doua minciună. Ne-am ascuns de ei toată iarna.

A treia minciună. E ca și cum aș fi sărit de pe o stâncă – sau l-aș fi împins pe Zombi de pe ea. Cu fiecare minciună, se îndepărtează de mine, accelerând în timp ce ne prăbușim.

— Dar Cup n-a reușit.

Se apropie de groapă și se uită fix la masa de rămășițe în descompunere.

— E și ea aici?

Constance se amestecă în conversație, nu-mi dau

seama de ce.

— Nu. Am înmormântat-o cum se cuvine, Ben.

Zombi se uită la ea. Fioros.

— Tu cine căcat ești?

Ea zâmbește și mai larg.

— Mă numesc Constance. Constance Pierce. Îmi cer scuze. Știu că nu am făcut cunoștință, dar simt că te cunosc dintotdeauna. Practic, Marika numai despre tine vorbește.

Rămâne pentru o clipă cu privirea ațintită asupra ei.

— Marika, repetă el.

— Adică eu, îi spun.

Acum se holbează la mine.

— Nu mi-ai spus niciodată că te cheamă Marika.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Nu te-am...?

Scoate un hohot scurt de râs fără pic de amuzament și clatină din cap. Apoi, fără un cuvânt, sare în groapă. Mă duc repede la marginea ei, crezând că a luat-o razna – poate moartea lui Teacup a fost ultima picătură care a reușit să-l înfrângă. Altfel de ce ar fi sărit? Apoi îl văd cum își ia pușca, și-o pune pe umăr și se târăște spre marginea gropii. Îl prind de mână și-l trag afară.

— Unde sunt ceilalți? mă întreabă.

— Ceilalți?

Cuvântul ăsta cu mai multe înțelesuri.

— Supraviețuitori. Mai sunt în peșteri?

— Nu mai sunt supraviețuitori, Zombi.

— Doar eu și Marika, ciripește Constance.

De ce dracului trebuie să fie așa de veselă?

Zombi n-o ia în seamă.

— Dumbo a fost împușcat, îmi spune. L-am lăsat în Urbana. Să mergem.

Trece pe lângă mine și pornește cu pas grăbit spre drum, fără să se uite în urmă. Constance îmi aruncă o

privire.

— Măi să fie! E cam frumușel.

Îi spun să se ducă dracu'.

31

Mă duc lângă el. Constance merge cu câțiva metri în urma noastră – un om normal nu ne-ar putea auzi, dar Constance nu e un om normal. Zombi merge cu umerii lăsați, cu capul drept și ochii săgetând în sus, în jos, în toate direcțiile. Drumul se întinde înaintea noastră, traversând ogoarele ce nu vor mai fi niciodată ogoare.

— Ceea ce a făcut Teacup a fost alegerea ei, îi spun. Nu e vina ta, Zombi.

Clatină scurt și cu hotărâre din cap, apoi spune:

— De ce nu te-ai întors?

Respir adânc. E timpul pentru o nouă minciună.

— Prea riscant.

— Mda. Păi, doar despre riscuri e vorba, nu? Poundcake a murit, continuă el.

— Imposibil.

„Am văzut înregistrările. Am numărat oamenii din adăpost. Dacă Poundcake e mort, cine e persoana în plus?"

— Imposibil? Serios? Cum îți dai seama?

— Ce s-a întâmplat?

Dă din mână ca și cum ar alunga o insectă supărătoare.

— Am avut niște necazuri după ce ai plecat. E o poveste lungă. Pe scurt: ne-a găsit Walker. Ne-a găsit Vosch. Ne-a găsit un Amuțitor. Apoi Cake s-a aruncat în aer.

Închide ochii pentru o clipă, apoi îi deschide iar.

— Am petrecut restul iernii în adăpostul Amuțitorului mort. Ne-au mai rămas patru zile, de asta am hotărât eu

și Bo să venim după voi. De asta am hotărât eu, adaugă.

— Patru zile până când ce?

Se uită la mine, iar zâmbetul care i se lățește pe față e înfricoșător.

— Până la sfârșitul lumii.

32

Apoi îmi povestește ce s-a întâmplat în Urbana.

— Ce zici de asta? Prima mea crimă de război și e o bătrână oarecare, cu pisici.

— Numai că nu era deloc oarecare și nici nu era o bătrână cu pisici.

— N-am văzut în viața mea atâtea pisici.

— Doamnele cu pisici nu-și mănâncă animalele de companie.

— Provizii de mâncare la îndemână, probabil. Ai crede că după o vreme înțeleg și pisicile cum stă treaba.

Acum vorbește ca vechiul Zombi, cel pe care l-am lăsat în hotelul infestat cu șobolani, îmbrăcat într-un hanorac galben, flirtând cu mine. Are aceeași voce, dar arată altfel: neliniștit, nedormit, cu gura schimonosită într-o grimasă de deznădejde, cu obrajii palizi. Aruncă o privire spre Constance, apoi apleacă capul și mă întreabă cu glas scăzut:

— Și care-i treaba cu ea?

— Povestea tipică, încep eu.

Și uite minciuna numărul cinci.

— A scăpat de molimă în Urbana, apoi a luat-o spre nord, către peșteri, după ce i-a murit familia. Zice că erau vreo două sute de oameni la prima ninsoare. Apoi a apărut preotul. În preajma Crăciunului, adaug un detaliu ironic.

Nu există poveste bună fără unul sau două de-astea.

— Nu s-a prins nimeni la început. Cineva a dispărut într-o noapte, ei, poate s-a panicat și a fugit. Până când într-o zi și-au dat seama că dispăruseră jumătate dintre

ei. Îți dai seama ce-a urmat, Zombi. Paranoia. Oamenii au format acțiuni, alianțe. Răspunsul tribal obișnuit. Cineva e acuzat. Apoi altcineva. Degete acuzatoare îndreptate în toate părțile, și în mijlocul tuturor, preotul încercând să mențină pacea.

Dau din gură mai departe. Adaug detalii, nuanțe, o frântură de dialog ici și colo. Mă mir cât de ușor debitez toate rahaturile astea. Minciuna e asemenea crimei – după prima, următoarele vin mult mai ușor.

În cele din urmă, inevitabil, preotul este deconspirat ca fiind Amuțitorul. Începe măcelul. Până să-și dea seama supraviețuitorii că nu se pot măsura cu el, e prea târziu. Constance abia a reușit să fugă, întorcându-se în Urbana, unde a tot schimbat o casă abandonată cu o alta, reușind printr-un noroc chior să rămână într-o zonă aflată între teritoriul preotului și al doamnei cu pisicile – un loc rareori patrulat de vreunul dintre ei.

— Acolo ne-am întâlnit, îi spun. M-a avertizat în privința peșterilor și de atunci am fost…

— Teacup, izbucnește Zombi.

Nu-l interesează aventurile lui Constance și ale lui Ringer.

— Povestește-mi despre Teacup.

— Ea m-a găsit pe mine, îi spun fără să mă gândesc.

Adevărul. Acum următoarea minciună. A șasea? A șaptea? Am pierdut șirul. Minciuna asta e pentru a lua povara de pe umerii lui și a o așeza acolo unde ar trebui să fie de drept.

— Chiar la sud de Urbana. N-am știut ce să fac. N-am vrut să risc aducând-o înapoi. N-am vrut să risc luând-o cu mine. Apoi n-am mai fost nevoită să iau nicio decizie.

— Doamna cu pisicile, zice el.

Încuviințez din cap, ușurată.

— Exact ca Dumbo, numai că Teacup n-a fost așa norocoasă.

„Vezi, Zombi, eu sunt cea care am pierdut-o, iar tu ești cel care a răzbunat-o.” Nu e chiar iertarea păcatelor, dar e cel mai apropiat lucru de asta pe care i-l pot oferi.

— Spune-mi că s-a întâmplat repede.

— S-a întâmplat repede.

— Spune-mi că n-a suferit.

— N-a suferit.

Întoarce capul și scuipă pe marginea drumului. Povestea i-a lăsat un gust rău în gură.

— Vreo câteva zile, ai zis. Cercetez terenul și mă întorc în câteva zile.

— Nu eu fac regulile jocului, Zombi. Șansele…

— A, știi ceva, bagă-ți șansele alea în cur. Ar fi trebuit să te întorci. Locul tău e cu noi, Ringer. Noi suntem tot ce ai și ne-ai părăsit.

— Nu așa s-a întâmplat și o știi prea bine.

Se oprește brusc. Sub stratul ruginiu de praf, s-a înroșit la față.

— Nu fugi de oamenii care au nevoie de tine. Lupți pentru ei. Lupți alături de ei. Cu orice preț. Cu orice risc, scuipă el cuvântul. Am crezut că ai înțeles asta. În Dayton mi-ai zis că ai înțeles. Ai spus că ești expertă în ceea ce contează, și cred că ești, dacă ceea ce contează e să te salvezi pe tine în timp ce restul lumii se face scrum.

Nu mai spun nimic pentru că nu vorbește cu mine. Eu sunt doar o oglindă.

— N-ar fi trebuit să pleci, continuă. Aveam nevoie de tine. Dacă nu ai fi plecat, Teacup ar fi în viață. Iar dacă te-ai fi întors, poate că și Poundcake ar fi în viață. În loc de asta, tu te-ai hotărât să o arzi cu o străină, să ne ia dracu’ pe noi, iar acum ai și tu mâinile pătate de sângele lui Dumbo, zice vârându-mi un deget în față. Dacă moare, e vina ta. Dumbo a venit să te caute pe tine.

— Hei, copii, e totul în regulă? întreabă Constance cu un rânjet îngrijorat.

— Da, sigur, zice Zombi. Discutam despre unde ar trebui să luăm cina. Ce zici de niște mâncare chinezească?

— Păi, micul dejun e mai aproape, răspunde veselă Constance. N-aș zice nu la niște clătite.

Zombi se uită la mine.

— E amuzantă. Ce bine trebuie că v-ați distrat toată iarna.

Rânjetul îngrijorat al lui Constance dispare. Începe să-i tremure buza de jos. Apoi izbucnește în plâns și se așază pe asfalt, cu coatele pe genunchi, îngropându-și fața în palme. Zombi privește jenat scena câteva clipe lungi.

Îmi dau seama de manevra ei: cel mai bun ciocan cu care zdrobești neîncrederea e sentimentul natural al omului de compasiune. Mila a ucis mai mulți oameni decât ura.

Când îi va veni sfârșitul lui Zombi, nu va fi din cauza trădării altei persoane, ci a propriei lui inimi.

Mă privește întrebător: „Ce-i cu ea?”

Ridic din umeri: „Cine știe.” Nepăsarea mea îi alimentează mila, cedează și se duce lângă ea.

— Hei, am fost un măgar, îmi cer scuze.

Constance murmură ceva ce sună a „clătite”. Zombi o ia ușor pe după umeri.

— Hei, Connie… Connie te cheamă, nu?

— Con… Constance.

— Constance, exact. Am un prieten, Constance, care e rănit destul de grav și trebuie să mă întorc la el. Repede. Adică acum.

Îmi vine să vomit. Mă întorc. Spre est apare o geană de lumină rozalie. Cu o zi mai aproape de sfârșit.

— Numai că… nu știu… nu știu cât mai pot…

Constance geme, e în picioare acum și se sprijină de Zombie, cu mâna pe umărul lui, o demoazelă nu tocmai tânără și frumoasă în primejdie. Dacă ar trebui să-i dau un *nom de guerre*[8] lui Constance, aș alege Cougar[9].

Zombi se uită la mine de parcă mi-ar spune: „Ce-ai zice de o mână de ajutor?”

— Sigur că meu poți, îi spun, deși stomacul încă mi se răzvrătește.

Mi-aș dori ca sistemul central să se ocupe și de asta.

— Și după asta o să mai poți încă puțin, și încă puțin, și încă puțin.

O trag ușor de pe Zombi. Suspină zgomotos, plângând în continuare.

— Te rog nu fi rea cu mine, Marika, se tânguie. Întotdeauna ești așa de rea.

Dumnezeule.

— Gata, zice Zombi. Poate să meargă cu mine. Oricum tu ar trebui să ne acoperi spatele, Ringer.

— Da, miorlăie Constance. Acoperă-ne spatele, Marika!

Lumea se învârte. Pământul se cutremură. Mă împleticesc vreo câțiva metri pe drum și apoi mă împiedic, moment în care tot ce am în stomac începe să iasă din mine șuvoi.

Simt o mână pe umăr. Zombi.

— Hei, Ringer, ce dracu’?

— Sunt bine, icnesc, dându-i mâna de-o parte. Probabil e de la iepurele nu prea bine făcut.

Încă o minciună. Și nici măcar nu e una necesară.

---

[8] Poreclă de război. Vezi volumul doi al trilogiei, *Marea nesfârșită*, cap. II Distrugerea, p. 48.

[9] Joc de cuvinte: în limba engleză *cougar* înseamnă pumă, dar e și un termen care se folosește pentru a descrie o femeie mai în vârstă atrasă de bărbați mai tineri.

33

Jumătatea dimineții, în centrul Urbanei, cer senin, în jur de 7 grade Celsius. Simți cum se apropie. Primăvara.

Zombi și Constance intră grăbiți în cafenea, iar eu rămân să supraveghez strada. Aud din ușă strigătul uimit al lui Zombi, apoi se-ntoarce în fugă la mine, traversând podeaua periculoasă acoperită de boabe de cafea.

— Cee?

Trece pe lângă mine și dă buzna în stradă, uitându-se când la stânga, când la dreapta, și iar în spate.

— Se pare că a dispărut puștiul, zice Constance.

În mijlocul străzii principale, Zombi lasă capul pe spate și urlă numele lui Dumbo. Ecoul îi răspunde parcă în bătaie de joc.

Alerg până la el.

— Nu cred că e o idee bună să urli, Zombi.

Singurul lui răspuns e o privire fixă, cu ochii mari și nedumeriți. Apoi se întoarce și o ia la fugă pe stradă, strigându-i numele iar și iar:

— Dumbo! Dumbo! Dumbo, dobitocule, unde ești?

Se întoarce după un timp la noi, rămas fără suflu și tremurând panicat.

— L-a luat cineva.

— De unde știi? îl întreb.

— Ai dreptate, nu știu. Mersi că mă aduci cu picioarele pe pământ, Ringer. Probabil că s-a ridicat și a luat-o la fugă înapoi la adăpost, numai că ce să vezi, e împușcat în spate!

Îi ignor sarcasmul.

— Nu cred că l-a luat nimeni, Zombi.

Începe să râdă.

— Așa e. Am uitat. Tu ești aia care are toate răspunsurile. Haide, mă ucide suspansul. Ce s-a întâmplat cu Dumbo, Ringer?

— Nu știu. Dar nu cred că l-a luat nimeni pentru că nu mai e nimeni care să-l fi putut lua. Doamna ta cu pisicile a avut grijă ca așa să stea lucrurile.

O iau la fugă pe stradă. Rămâne cu ochii pe mine o clipă, apoi strigă în urma mea:

— Unde dracu' te duci?

— La adăpost, Zombi. N-ai zis că e la sud, pe autostrada 68?

— Incredibil!

Izbucnește într-un potop de înjurături. Merg mai departe. Urlă după mine:

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine? Unde e Ringer aia care mi-a spus că toată lumea contează?

— E rea, o aud pe Constance șoptindu-i – o aud clar. Ți-am spus eu.

Merg mai departe.

Cinci minute mai târziu, îl găsesc pe Dumbo chircit la baza unei baricade care se întinde de pe un trotuar pe altul pe strada principală. Faptul că a reușit să ajungă până aici – străbătând aproape zece cvartale din locul unde a fost împușcat – e extraordinar. Îngenunchez lângă el și-i iau pulsul la gât. Fluier tare. Zombi apare în fugă fără suflu, gata să se prăbușească. La fel și Constance, numai că ea doar se preface că e epuizată.

— Cum dracu' a ajuns până aici? se minunează Zombi, privind uimit în jur.

— În singurul fel în care ar fi putut, îi spun. S-a târât.

34

Zombi nu întreabă de ce s-ar fi târât Dumbo zece cvartale cu un glonț în spate și cu dureri îngrozitoare. Nu întreabă pentru că știe răspunsul. Dumbo n-a fugit de pericol și nu a pornit după ajutor: Dumbo își căuta sergentul.

E mai mult decât poate Zombi suporta. Se prăbușește lângă baricadă, icnind după aer, cu fața ridicată spre cer. Pierdut, regăsit, mort, viu, cercul se repetă; nu există cale de scăpare, nu există mântuire. Zombi închide ochii și așteaptă să i se regleze respirația, să i se liniștească inima. O mică pauză înainte să o ia de la capăt: următoarea pierdere, următoarea moarte.

„Așa a fost dintotdeauna”, aș fi vrut să-i spun. Îndurăm insuportabilul. Îndurăm ceea ce nu se poate îndura. Facem ceea ce trebuie făcut până când suntem distruși.

Mă ghemuiesc lângă Dumbo și-i ridic tricoul. Bandajul e ud leoarcă. Dacă n-a sângerat înainte, acum o face. Îmi pun mâna pe obrazul lui cenușiu. Are pielea rece, dar eu trec dincolo de piele. Intru în el. Lângă mine, Constance se uită: știe ce fac.

— E prea târziu? șoptește ea.

Dumbo mă simte înăuntru lui. Pleoapele îi tremură, întredeschide gura și aburul răsuflării i se strecoară printre buze. Din amurgul tot mai întunecat al conștiinței sale, iese la suprafață problema, nevoia dureroasă. „Merg unde mergi și tu.”

— Zombi, șoptesc. Spune-i ceva.

Ca să poată supraviețui, Dumbo ar avea nevoie de o

transfuzie masivă. N-o să aibă parte de ea.

Dar nu s-a târât până aici cu dureri cumplite pentru asta. Nu de asta a rezistat.

— Spune-i că a reușit, Zombi. Spune-i că te-a găsit.

La marginea întunecată a orizontului infinit strălucește o lumină. În lumina aceea inima lui găsește ceea ce căuta, în lumina aceea, Dumbo merge unde merge și dragul lui Zombi. În lumina aceea, un băiat pe nume Ben Parish își găsește surioara. În lumina aceea, Marika salvează o fetiță pe nume Teacup. În lumina aceea, promisiunile sunt ținute, visele sunt împlinite, timpul este răscumpărat.

Vocea lui Zombi îl grăbește pe Dumbo spre lumină:

— Ai reușit, soldat. M-ai găsit.

Nu se lasă întunericul. Nu e nicio cădere nesfârșită în întunecime. Am simțit doar lumină când sufletul lui Dumbo a trecut dincolo.

Pierdut, găsit, și totul a fost numai lumină.

III
Ziua a treia

35
Zombi

N-o să-l las pe Dumbo să putrezească în locul în care a murit. N-o să-l las pradă șobolanilor și ciorilor și muștelor. Nici n-o să-l ard. N-o să-i părăsesc oasele ca să fie răpite și împrăștiate de vulturi și hoitari.

O să-i sap o groapă în pământul rece și dur. O să îngrop alături de el trusa medicală, dar nu și arma. Dumbo nu a fost un ucigaș, a fost un vindecător. Mi-a salvat viața de două ori. Nu, de trei ori. Trebuie să pun la socoteală și faptul că a învățat-o pe Ringer unde să mă împuște în noaptea aia în Dayton.

În baricadă sunt înfipte o mulțime de steaguri decolorate. O să-i pun unul pe mormânt. Materialul o să se decoloreze până o să se facă alb. Bucățile de lemn o să cadă și o să putrezească încet-încet. Sau, dacă Walker nu reușește să arunce în aer nava-mamă, bombele care vor cădea n-o să mai lase nimic în urmă – nici steagul, nici mormântul, nici pe Dumbo.

Apoi pământul se va liniști și iarba va crește peste prietenul meu, acoperindu-l cu un covor de verdeață.

— Zombi, n-avem timp, îmi spune Ringer.

— Pentru asta avem timp.

Nu mai vine cu niciun alt argument. Sunt sigur că ar putea să debiteze pe puțin vreo doișpe, dar se abține.

Termin după prânz. Cristoase, e o zi a naibii de frumoasă. Stăm lângă mormanul de pământ proaspăt și scot batoanele energizante care mi-au rămas și le împart. Ringer mușcă de câteva ori din el și restul îl

pune într-un buzunar de la haină.

— Iepurele? o întreb.

Mormăie ceva neinteligibil. Femeia pe nume Constance își hăpăie batonul ei. Apropo de iepuri: ochii ei săgetează împrejurimile ca ale unui iepure, strâmbând din nas de parcă ar adulmeca aerul după semne de pericol. Pușca lui Dumbo e jos, lângă ea. La început a refuzat să o ia. A zis că are o problemă cu armele. Pe bune? Și cum a supraviețuit până acum?

Și încă o chestie ciudată: părintele Amuțitor a zis o chestie asemănătoare despre arme – chiar înainte ca ea să-i zboare creierii cu pistolul meu.

— Vrea cineva să spună ceva? întreb.

— Eu abia dacă l-am cunoscut, zice Ringer.

— Eu nu l-am cunoscut deloc, spune Constance.

Poate i se pare că a sunat cam aspru, pentru că adaugă:

— Bietul de el.

— Era din Pittsburgh. Îi plăceau Packers. Jocurile video. Era gamer.

Îmi trag sufletul. La dracu'. Nu pare cine știe ce. De fapt, mai nimic.

— Call of Duty. Aproape MLG.

— Ce ironie, zice Ringer.

— Sunt sigură că a fost un băiat tare simpatic, se bagă Constance.

— Nici măcar nu-i știu numele adevărat, zic eu clătinând din cap. Acum am rămas doar noi doi, îi spun lui Ringer.

— Ce vrei să zici?

— Plutonul 53. Suntem ultimii, pocnesc eu din degete. Cristoase, am uitat de Nugget. Trei, cu el. Cine s-ar fi gândit? Că o să rămânem doar noi trei? Eu mi-aș fi pus toți banii pe tine. Nu că banii ar mai însemna ceva acum. Sau părerea mea. Nugget, Isuse, puștiul ăsta e

indestructibil. Dar eu? Niciodată. Nici într-un milion de ani. Ar fi trebuit să mor de o grămadă de ori. Am pierdut șirul.

— Ești aici cu un scop, zice Constance aplecându-se spre mine. E un loc special pentru tine în planul ăsta.

— Planul cui? Al lui Vosch?

— Al lui Dumnezeu, zice ea uitându-se la mine și la Ringer. E un loc pentru noi toți.

Mă uit la grămada de pământ de la picioarele mele.

— Și locul lui care-a fost? Ce plan a avut Dumnezeu pentru Dumbo? Să încaseze glonțul în locul meu ca să-mi îndeplinesc eu scopul, care dracu' o fi ăla?

— Cred că ai dreptate, Zombi, spune Ringer. Nu există niciun scop. E vorba de noroc.

— Exact. De noroc. Ghinionul lui. Norocul meu. Ca atunci când am dat peste Constance care se ascundea în groapa aia și apoi ai dat tu peste noi doi.

— Da. Exact așa, zice ea cu o mină inexpresivă.

— Apropo de șanse. Știi cum e, Ringer?

— Cum e, Zombi? mă întreabă cu o voce la fel de lipsită de expresie, fără niciun pic de emoție.

— E ca în momentele alea din filme când îți zici „așa ceva nu se poate". Știi ce zic. Chestia care te face să clatini din cap și să zici „nu se poate". Când tipul cel bun apare la țanc. Când ăia răi încep brusc să facă numai idioțenii. Îți strică tot filmul. Totul e de rahat. În lumea reală lucrurile nu funcționează așa.

— Sunt doar filme, Zombi, zice Ringer.

Stă foarte țeapănă. Știe unde vreau să ajung. Știe. N-am cunoscut pe nimeni mai deștept ca ea. Sau mai înfricoșător. E ceva în fata asta care mă sperie al dracului de tare. Dintotdeauna a fost așa, din prima zi în care am văzut-o în tabără, când se uita la mine cum făceam flotări în pumni până când am început să sângerez. Felul în care se uită la tine, străpungându-te

ca pe un pește pe tocător. Și răceala asta. Nu răceala unui frigider sau răceala iernii ăsteia interminabile. Răceala blocului de gheață. Răceala care te arde.

— Oh, filmele! suspină Constance. Ce dor îmi e de filme!

M-am săturat. Gata. Îi pun pistolul la tâmplă lui Constance.

— Dacă te atingi de pușca aia, te omor. Dacă miști un centimetru, mori!

36

Femeia rămâne cu gura căscată. Își duce mâna la piept. Dă să spună ceva, dar ridic mâna liberă.

— Gata cu vorbăria. Dacă vorbești, mori.

Apoi îi spun lui Ringer, fără să-mi iau ochii de la Constance:

— Acum poți să-mi spui. Cine e femeia asta?

— Ți-am spus, Zombi…

— Te pricepi la o mulțime de lucruri, Ringer, dar habar n-ai să minți. Ceva e foarte putred aici. Spune-mi ce se-ntâmplă sau o omor.

— Nu te mint. Poți să ai încredere în ea.

— Ultima persoană în care am avut încredere mi-a aruncat în față o cratiță cu tocană de pisică.

— Atunci nu trebuie să ai încredere în ea. Ai încredere în *mine.*

Mă uit la ea. Fața inexpresivă, ochii la fel și răceala aceea care arde.

— Zombi, nu te-aș minți niciodată, spune Ringer. Fără Constance, nu aș fi supraviețuit iernii.

— Da, spune-mi cum ai făcut asta. Spune-mi cum ai supraviețuit o iarnă întreagă în cea mai evidentă ascunzătoare de pe teritoriul unui Amuțitor, fără să îngheți de frig, fără să mori de foame, fără să te înjunghie nimeni. Spune-mi.

— Am reușit pentru că știu ce trebuie făcut.

— Poftim? Ce dracu' înseamnă asta?

— Jur, Zombi, e în regulă. E de-a noastră.

Pistolul îmi tremură în mână. Pentru că îmi tremură mâna. Îmi sprijin încheietura cu cealaltă mână.

Constance îi aruncă o privire lui Ringer.

— Marika!

— Bun, încă o chestie! urlu. Nu i-ai fi spus niciodată cum te cheamă, nici într-un milion de ani. Rahat, nu mi l-ai fi spus nici mie!

Ringer se strecoară între mine și Constance. Acum ochii îi sunt mai vii, fața nu mai pare ascunsă de o mască. I-am mai văzut privirea asta o dată, în Dayton, când mi-a șoptit: „Ben, noi suntem Al Cincilea Val”, hotărâtă să mă convingă, disperată să mă facă să o cred.

— De unde știi că e de-a noastră, Ringer? o întreb, sau mai degrabă o implor. De unde știi?

— Pentru că sunt în viață, îmi răspunde.

Cel mai sigur lucru – pentru mine, pentru ea, pentru oamenii pe care i-am lăsat la adăpost – e să o ignor pe Ringer și să o omor pe femeia asta necunoscută. Nu am de ales. Ceea ce înseamnă că nu am vreo responsabilitate. Nu pot fi învinovățit că joc după regulile stabilite de inamic.

— Dă-te la o parte, Ringer!

Clatină din cap. Părul ei negru flutură dintr-o parte într-alta.

— Nu am de gând, sergent!

Ochii ei negri care nu clipesc, buzele strâns lipite, tot trupul ei aplecat spre mine și brațul ridicat, așteptând să-i dau arma care-mi tremură în mână. Am riscat totul ca să o salvez și al dracului dacă nu riscă și ea să mă salveze pe mine.

Ceilalți au dat drumul în lume mai multor tipuri de Amuțitori, mai multor tipuri de infestați. Îl simt înăuntrul meu pe cel care mi-ar frânge sufletul în două. Și nu era nevoie să călătorească catraliarde de ani lumină ca să-l aducă aici. A fost aici dintotdeauna, Amuțitorul dinăuntru.

— Ce se întâmplă cu noi, Ringer?

Dă din cap. Știe exact la ce mă refer. Întotdeauna a știut.

— Încă mai avem de ales, îmi răspunde. Vor să ne facă să credem că nu mai avem, dar e o minciună, Zombi. Cea mai mare.

În spatele ei, Constance murmură:

— Sunt o ființă umană.

„Așa o să se termine. Acestea vor fi ultimele cuvinte ale ultimului rămas.” Sunt o ființă umană.

— Nici măcar nu mai știu ce înseamnă asta, îi spun lui Ringer, îmi spun mie însumi, nimănui.

Dar dau drumul pistolului în palma deschisă a lui Ringer.

37
Sam

Ușa din față s-a dat de perete și Cassie a apărut de pe verandă, cu pușca în mână.

— Sam! Repede, trezește-l pe Evan! Cineva…

Băiatul n-a mai așteptat să termine ce-avea de spus. A zbughit-o pe hol spre camera lui Evan. Se întorsese Zombi, Sam era sigur de asta.

Evan nu dormea. Stătea în pat, holbându-se la tavan.

— Ce e, Sam?

— S-a întors Zombi.

Evan a clătinat din cap. „Cum era posibil?” Apoi s-a dat jos din pat, și-a luat pușca și l-a urmat pe Sam pe hol și apoi în sufragerie.

Și apoi vocea lui Cassie:

— Cum adică a murit Dumbo?

Erau acolo Zombi și Ringer și o femeie necunoscută. Dumbo nu era. Teacup nu era.

— A murit, a răspuns Ringer.

— Și Teacup la fel? a întrebat Sam, iar Ringer a încuviințat din cap.

Și Teacup, la fel.

De după el, Evan a întrebat:

— Și ea cine e?

Se referea la femeia necunoscută, o doamnă blondă mai în vârstă, drăguță, cam de vârsta pe care o avea mama lui Sam când murise.

— E cu mine, a zis Ringer. E în regulă.

Doamna se uita la Sam. Zâmbea.

— Mă numesc Constance. Tu trebuie să fii Sam. Soldatul Nugget. Îmi pare bine să te cunosc.

A întins mâna. Tatăl lui l-a învățat ca întotdeauna să dea mâna ferm. „O strângere puternică, sănătoasă, Sam, dar să nu strângi prea tare.”

Totuși, doamna zâmbitoare a strâns prea tare. L-a tras pe Sam la pieptul ei, l-a prins cu brațul de gât și apoi el a simțit apăsarea unui pistol pe tâmplă.

38

— Totul o să decurgă ușor și repede, a strigat doamna, acoperind țipetele lui Zombi și Cassie. Ușor și repede.

Zombi se uita la Ringer, care se uita la Evan Walker, iar Cassie se uita și ea la Ringer, și pe urmă, sora lui a zis:

— Jigodie ce ești!

— Armele, acolo! a spus doamna, iar vocea încă îi păstra ceva din zâmbetul anterior. Una peste alta lângă șemineu. Acum!

Și-au lăsat toți armele, pe rând.

— Nu-l răni, a zis Cassie.

— Nimeni nu o să fie rănit, scumpo, a zis doamna cu voce zâmbitoare. Unde e celălalt?

— Celălalt ce? a întrebat Cassie.

— Om. Mai e unul. Unde e?

— Nu știu despre ce…

— Cassie, a zis Evan Walker, dar se uita peste capul lui Sam la fața doamnei. Du-te și adu-o pe Megan.

A văzut cum sora lui îi spunea pe mutește lui Evan: „Fă ceva!”.

Evan a clătinat din cap în semn că nu.

— N-o să iasă din camera ei, a spus Cassie.

— Poate o să se răzgândească dacă îi spui că-i zbor creierii frățiorului tău.

Fața lui Zombi era palidă și mânjită cu sânge uscat, așa că arăta într-adevăr ca un zombi adevărat.

— Asta n-o să se întâmple, a zis Zombi. Și acum?

— Atunci o să-l împuște pe Nugget și o să continue să

tragă în oameni până când Megan o să iasă afară, a zis Ringer. Zombi, ai încredere în mine.

— Da, sigur, a spus Cassie. Minunată idee. Hai să avem cu toții încredere în Ringer.

— Nu a venit aici ca să facă rău nimănui, a zis Ringer. Dar o s-o facă dacă e nevoită. Spune-le, Constance.

— De mine e vorba, a zis Evan Walker. Ai venit după mine, nu-i așa?

— Mai întâi fata, a spus Constance. Apoi stăm de vorbă.

— Bine, a zis Cassie. Vorbitul e partea mea preferată. Dar mai întâi poate s-ar putea să-i dai drumul frățiorului meu… să mă iei pe mine în locul lui?

Cassie a ridicat mâinile sus și a arborat zâmbetul ei prefăcut. Nu era un zâmbet prea credibil. Întotdeauna îți dădeai seama când se prefăcea pentru că nu părea deloc prietenoasă, arăta de parcă era pe punctul să vomite.

Brațul doamnei îl apăsa mai tare acum pe trahee, ca o bară de fier, nu prea mai putea să respire și îl mai apăsa ceva în spate, secretul lui special, de care nu știa nimeni, nici Zombi, nici măcar Cassie, și nici doamna asta.

Sam și-a strecurat mâna la spate, în spațiul dintre el și Constance.

Era soldat. Uitase alfabetul, dar își amintea regulile bătăliei. „Plutonul tău înaintea lui Dumnezeu”, așa l-au învățat. Abia dacă își mai amintea foarte vag trăsăturile mamei lui, dar fețele lor le știa foarte bine: Dumbo și Teacup, Poundcake, Oompa, Flintstone. Plutonul lui. Frații și surorile lui. Nu-și mai aducea aminte cum se numea școala lui sau cum arăta strada pe care locuia. Lucrurile astea, împreună cu alte sute de lucruri dispărute pe veci nu mai contau acum. Un singur lucru conta acum, strigătul care se ridica din piepturile celor

din plutonul său în poligon și în timpul cursei cu obstacole: *milă!*

— Mai aveți cincisprezece secunde, a zis doamna care-l ținea. Nu mă faceți să le număr, e așa de melodramatic.

În clipa următoare avea pistolul în mână și n-a ezitat. Știa ce are de făcut. Era soldat.

Arma i-a zvâcnit în mână când a tras, era s-o scape. Glonțul a pătruns în abdomenul doamnei și i-a ieșit prin spate, oprindu-se în pernele prăfuite de pe canapea. Zgomotul a răsunat foarte puternic în încăperea mică, iar Cassie a țipat tare; vreme de o secundă absolut îngrozitoare probabil că a crezut că arma doamnei se descărcase.

Glonțul nu a doborât-o pe doamna Constance și nici nu a făcut-o să-i dea drumul. Totuși, strânsoarea i-a slăbit odată cu șocul impactului, iar Sam a auzit un icnet abia perceptibil, un „ah” mirat și, înainte s-apuce el măcar să clipească, Ringer zbura peste măsuța de cafea, cu brațul ridicat și pumnul pregătit. Degetele ei au șters razant obrazul lui Sam înainte să se abată peste tâmpla lui Constance, iar apoi o mână pe care n-a apucat să o vadă a smucit brațul care-l ținea și l-a eliberat. Sora lui s-a întins către el, dar Sam s-a ferit, ținând pistolul cu amândouă mâinile, iar Ringer a reușit să o doboare pe Constance și apoi i-a ridicat trupul în aer ca un tăietor de lemne securea și a izbit-o de măsuța de cafea. Masa s-a făcut țăndări și s-au împrăștiat peste tot bucăți de sticlă și lemn, ca un puzzle.

Constance s-a ridicat, iar Ringer a lovit-o cu podul palmei în nas. *Crac!* S-a auzit cum s-a spart. Sângele i s-a revărsat pe gura deschisă.

A simțit niște degete agățându-se de tricoul lui: Cassie. S-a tras într-o parte. Cassie nu făcea parte din pluton. Nu știa ce înseamnă să fii soldat. El știa. Știa

exact ce înseamnă asta.

Fără milă.

A pășit peste bucățile rupte de masă și a ațintit pistolul spre fața doamnei. Gura ei plină de sânge s-a schimonosit într-un rânjet crud, cu buze însângerate și dinți însângerați, și apoi era iar în camera mamei lui și ea murea din cauza molimei, Moartea Roșie, cum i-a zis Cassie, iar el stătea lângă patul ei și ea îi zâmbea cu dinții însângerați, cu fața pătată de lacrimi de sânge; a văzut-o clar, fața pe care o uitase în fața pe care o vedea acum.

În clipa dinainte să apese pe trăgaci, Sammy Sullivan și-a reamintit chipul mamei lui, chipul pe care i l-au dat ei, iar glonțul care a făcut țăndări butoiul uriaș în care i se strânsese furia a purtat cu sine durerea, conținând suma tuturor lucrurilor pe care le pierduse. Le-a legat pe toate între ele ca un fir de argint. Când fața femeii a explodat, au devenit una, victimă și ucigaș, prădător și pradă.

39
Ringer

Stropii de sânge m-au orbit pentru o clipă, dar sistemul central a reținut coordonatele poziției lui Nugget și locul exact unde se afla arma. Înainte să treacă o secundă, Sam nu mai are nimic în mână, iar arma e la mine.

Peste încă o secundă, pistolul e ațintit asupra lui Evan Walker.

Walker este elementul principal, pivotul de care depinde supraviețuirea noastră. Dacă rămâne în viață reprezintă un risc prea mare. Dacă apăs pe trăgaci, ar putea să mă coste viața, știu asta. Cassie – poate chiar Zombi – ar putea să mă omoare dacă îl ucid, dar nu am de ales. Suntem în criză de timp.

Nu-l aude niciunul dintre ei, dar eu îl aud, zgomotul elicopterului care se apropie dinspre nord, încărcat de rachete Hellfire și un pluton format din cei mai buni trăgători de elită ai lui Vosch. Pierderea semnalului lui Constance nu poate însemna decât un singur lucru.

— Ringer, urlă Zombi cu glasul răgușit. Ce dracu' faci?

O siluetă micuță dă buzna din dreapta mea. Nugget. Nu-l lovesc cu toată forța, ca să nu-i rup sternul, dar lovitura tot îl dezechilibrează și-l trimite direct în brațele lui Sullivan. Se prăbușesc amândoi la podea într-o învălmășeală de brațe și picioare.

Rămân concentrată asupra țintei.

— Ben, nu, zice Walker calm, deși Zombi nu s-a

mișcat din loc. S-auzim ce vrea.
— Știi ce vreau, îi spun încordând degetul pe trăgaci.
Nu încape îndoială că Walker trebuie să moară. E evident, chiar și Nugget ar fi de acord dacă ar ști cum stau lucrurile. Și sora lui la fel. Mă rog, poate că ea nu. Dragostea te orbește mai mult decât te înțelepțește. Am învățat asta de la Razor.
— Ben! strigă Walker. Nu!
Zombi nu se aruncă după o armă. Nu sare asupra mea. Face doar doi pași foarte înceți, demonstrativ, și se așază între mine și Evan Walker.
— Îmi pare rău, Ringer, spune Zombi.
Incredibil, s-a hotărât să renunțe la zâmbetul ucigător.
— N-o s-o faci.
Ridică brațele, ca pentru a-mi oferi o țintă mai bună.
— Zombi, nu știi…
— Păi, asta-i clar. Nu știu nimic.
Dacă ar fi fost altcineva.
Sullivan, sau chiar și Nugget.
„Care e prețul, Marika? Care e prețul?”
— Zombi, nu mai e timp!
— Nu mai e timp pentru ce?
Atunci l-a auzit, l-au auzit cu toții, a intrat în raza auditivă umană normală. Elicopterul.
— Rahat, zice Sullivan. Ce-ai făcut? Ce mama dracului ai făcut?
O ignor. Doar Zombi contează.
— Nu ne vor pe noi, îi spun. Îl vor pe el. Nu-i putem lăsa să-l captureze, Zombi.
Dacă Zombi și-ar apleca puțin capul. Doar un centimetru. Un centimetru e tot ce am nevoie. Al 12-lea sistem se va ocupa de restul.
„Îmi pare rău, Zombi. Nu mai e timp.”
Sistemul central preia controlul. Apăs pe trăgaci.

Glonțul pătrunde în coapsa lui Zombi.

Ar trebui să cadă la podea ca să-mi lase cale liberă pentru următorul glonț – cel care o să ajungă în capul lui Evan Walker. Dar nu cade.

În loc de asta, cade pe spate peste pieptul lui Evan, care-l prinde cu un braț, ținându-l să nu se prăbușească sau folosindu-l ca pe un scut uman. În afară de sunetul surd al rotoarelor de afară, se mai aude un sunet și mai surd, un *ploop* al unei parașute deschizându-se. Apoi încă unul. Și încă unul. *Ploop, ploop, ploop, ploop, ploop.* Cinci în total.

Îmi dau seama că nu m-am adresat cui trebuia.

— Dă-i drumul, îi spun lui Evan Walker. Dacă îți pasă de ce o să se întâmple cu Cassie, dă-i drumul.

Dar nu o face și acum nu mai am timp. Dacă mai durează mult, toată situația asta fără ieșire o să ne coste viața.

Vine Al Cincilea Val.

40
Evan Walker

Nu există decât o singură explicație.

Saltul ei de-a lungul camerei. Viteza mâinilor, acuitatea vizuală și auditivă. O singură posibilitate.

A fost perfecționată. O ființă umană a primit darul.

De ce?

Și-a luat avânt spre fereastră, acoperind distanța în doar trei pași, s-a răsucit în aer ca să spargă geamul cu umărul și apoi a dispărut într-un halou de cioburi pulverizate și lemn.

În clipa următoare Cassie a dat să se apropie de el, sau de Ben, pe care el încă îl susținea în picioare.

— Megan, i-a zis Evan. Du-o în pivniță.

Cassie a încuviințat din cap. Înțelesese. L-a apucat de mână pe frățiorul ei și l-a tras spre hol.

— Nu! Eu rămân cu Zombi!

— Isuse Cristoase, Sam, vino…

Au luat-o la goană pe hol. Elicopterul era tot mai aproape, zgomotul motoarelor a pătruns pe fereastra distrusă ca valurile mării care se sparg de țărm. Să facem lucrurile pe rând, s-a gândit. L-a ridicat pe Ben pe umăr și l-a cărat până la canapea, pășind peste corpul care zăcea printre rămășițele măsuței de cafea. L-a așezat pe Ben pe pat și s-a uitat în jur după ceva cu care putea să-i lege piciorul. Hanoracul femeii moarte. Evan a îngenuncheat lângă ea și i-a rupt hanoracul. A sfâșiat o bucată, de la guler la manșetă, și s-a întors repede. Ben se uita la el cu fața lipsită de culoare, respirând

greu, aproape pe punctul de a intra în șoc.

Glonțul îi pătrunsese chiar deasupra genunchiului. Puțin mai jos și n-ar mai fi putut niciodată să meargă. Nu că ar fi fost Ben norocos. Ringer alesese cu atenție locul.

— Vina mea, a zis Ben. N-ar fi trebuit să le aduc aici.

— N-aveai de unde să știi, l-a liniștit Evan.

Ben a clătinat din cap cu hotărâre.

— N-am nicio scuză.

A izbit cu palma în pernele canapelei și s-a ridicat un nor de praf. A început să tușească.

Evan a ridicat privirea spre tavan, ascultând cu atenție. Cât timp mai aveau? Greu de spus. Două minute? Mai puțin? S-a uitat înapoi la Ben, care a zis:

— Pivnița.

— Pivnița, a încuviințat Evan.

L-a ridicat pe Ben de pe canapea, pe umăr. Unde era Cassie? S-a grăbit pe scări în jos, în timp ce fața lui Ben i se lovea ritmic de spate. L-a dus în cel mai îndepărtat colț al pivniței și l-a lăsat jos pe podeaua de ciment.

— Nu ezita, Walker, a zis Ben, făcându-i semn cu capul spre locul unde erau ascunse armele. Dacă nu dobori păsăroiul ăla repede, n-o să mai conteze că suntem aici.

Evan a luat aruncătorul de rachete din suportul de pe perete. Probabil că elicopterul era în raza de acțiune de-acum. A urcat repede scările, câte două odată, cu aruncătorul în brațe, greu ca o grindă de oțel. Glezna rănită îl săgeta de durere. S-a forțat să continue.

Nu era nimeni pe hol. Simțea aerul biciuindu-i pielea. Black Hawk-ul se rotea chiar deasupra casei. Să-i lase aici și să riște să tragă? Sau să-i ducă jos și să riște racheta?

A lăsat aruncătorul pe podea.

41

Cassie bătea în ușa dulapului și urla numele lui Megan. S-a întors când Evan a dat buzna în cameră.

— S-a baricadat înăuntru, proasta aia mică!

A împins-o pe Cassie de-o parte și a izbit ușa cu umărul. A scrâșnit din balamale, dar n-a cedat.

— Cassie, Sam, în pivniță, acum! a țipat.

Au zbughit-o din cameră. Evan a ridicat piciorul sănătos și a izbit chiar în mijlocul ușii. Lemnul a trosnit. Iar. *Trosc.* Iar. *Trosc!* A făcut trei pași în spate și apoi s-a năpustit cu umărul în crăpătură. Ușa a cedat chiar pe mijloc și Evan s-a împleticit în întunericul dinăuntru. Dintr-un colț îl priveau o pereche de ochi măriți de groază. A întins mâna spre ea.

— O să sărim în aer, Megan.

Ea a clătinat din cap. Nu voia să plece. În niciun caz. El s-a întins spre ea, iar ea și-a strâns mâna pumn și l-a lovit în față. L-a zgâriat. A țipat de parcă ar fi primit o bătaie soră cu moartea.

El a prins-o de încheietură și a smucit-o. Megan s-a lipit de pieptul lui, apoi l-a lovit *rău* între picioare, în timp ce cu mâna liberă încerca să ia ceva din fundul dulapului. Printre maldărele de haine era un ursuleț de pluș.

— Căpitan!

Evan a luat ursul.

— Gata, l-am luat.

Prima rachetă Hellfire a lovit casa exact două minute și douăzeci și două de secunde mai târziu.

42

Ducând-o pe Megan în brațe, era la jumătatea scărilor spre pivniță când șocul exploziei îi aruncă în aer. Și-a încolăcit trupul în jurul ei în cădere pentru ca forța impactului să-l lovească pe el, nu pe fetiță.

Izbitura puternică de podeaua de ciment l-a zguduit al naibii de tare. Megan s-a rostogolit de la pieptul lui și a rămas nemișcată.

Apoi îi lovi cea de-a doua rachetă.

Flăcările se năpusteau din înalturi. Le văzu venind, ca un berbec de spart porți, roșiatic și portocaliu strălucitor. Se aruncă peste fetiță, focul trecu peste el, simți mirosul părului pârlit, simți răsuflarea fierbinte ca un furnal prin cămașă.

A ridicat puțin capul. I-a văzut în celălalt capăt al pivniței pe Cassie și pe Sam ghemuindu-se lângă Ben. S-a târât lângă ei, cărând-o și pe Megan cu el. Privirea lui Cassie s-a oprit într-a lui: *E…?*

El a clătinat cu putere din cap: *Nu.*

— Unde e lansatorul? a întrebat Ben.

Evan a făcut semn spre tavan. „La etaj. Sau cel puțin acolo era, când încă mai exista un etaj."

În jurul lor se ridicau cocoloașe de praf și pânze de păianjen deranjate de la locul lor. Tavanul rezista deocamdată. Se îndoia că ar mai fi putut suporta încă o lovitură. Probabil că Ben Parish se gândea la același lucru.

— Minunat, a zis Ben întorcându-se spre Cassie. Haideți să facem repede un cerc de rugăciune, pentru că tocmai am încasat-o în stil mare.

— O să fie bine, l-a liniștit Evan, și apoi a mângâiat-o pe Cassie pe obraz. Nu e sfârșitul. Nu încă. Au venit aici pentru un singur lucru, a spus el repede, ridicându-se în picioare, cu vocea abia inteligibilă în infernul de deasupra lor. Au deschis focul pentru că au presupus că au dat greș. Cred că am murit. O să le arăt că se înșală.

Uimit, Ben a clătinat din cap. Nu înțelegea. Cassie înțelegea însă, pentru că fața i se întunecă de furie.

— Evan Walker, să nu îndrăznești să faci iar asta!

— Pentru ultima dată, Efemeridă, promit.

43

Se opri la baza scărilor care duceau spre flăcări și fum. În spatele lui, Cassie țipa, strigându-i numele și înjurând.

Urcă oricum.

Ringer spusese clar: Nu ne vor pe noi. Îl vor pe el.

La jumătatea scărilor se întrebă dacă ar fi trebuit să-l omoare pe Ben Parish. O să fie o povară pentru Cassie. O s-o încetinească. O să fie o povară pe care e posibil să nu o poată duce.

Își alungă gândul. Era prea târziu acum. Prea târziu să se întoarcă. Prea târziu să fugă, prea târziu să se ascundă. Cum fusese prea târziu pentru Cassie ascunsă sub mașină în ziua aceea, pentru Ben când era în subteranele taberei care-a explodat. Evan ajunsese în momentul în care trebuia să înfrunte ceea ce crezuse că nu poate înfrunta. Riscase totul ca să o salveze pe ea înainte, dar atunci riscul fusese calculat, măsurat, și existase mereu o șansă care-i amintise că poate îndura.

De data asta nu. De data asta se-ndrepta chiar spre pântecul bestiei.

Se întoarse o dată, chiar din capătul scărilor, dar nu reuși nici să o vadă, nici să o audă. Era pierdută într-o ceață de praf și fum și pânze de păianjen care se învârtejeau ușor.

Un ciclon mătură dărâmăturile, elicopterul se apropia, iar vântul stârnit de elice împrăștie fumul și înăbuși flăcările, făcându-l să se extindă pe orizontală ca o mare roșie. Evan se uită în sus și-l văzu pe pilot privind în jos.

Ridică brațele și merse mai departe. Focul îl

încercuia. Era învăluit de fum. Trecu prin volbură, spre aerul proaspăt, curat.

Evan Walker se opri în mijlocul drumului, cu mâinile sus, așteptând în vreme ce elicopterul cobora.

44
Plutonul 19

Din locul unde se opriseră, la trei sute de metri spre nord, cei cinci membri ai Plutonului 19 urmăriră cum elicopterul trase două rachete și apoi „la revedere, căsuță!”. Explodase cu totul, într-o furtună de foc și fum, și nu mai rămăsese din ea decât fundația de ciment.

Vocea pilotului se auzi în casca lui Milk: „Rămâi pe poziție, 19. Repet: rămâi pe poziție.”

Milk ridică pumnul, făcând semn echipei: „Așteptăm.”

Elicopterul făcu un cerc larg, zburând în jurul țintei. Ghemuit lângă Milk, Pixie oftă din toți rărunchii, meșterind ceva la vizieră. Banda de prindere e prea mare pentru căpșorul lui și nu o poate ține fixată. Swizz îi șoptește să tacă din gură, iar Pix îi răspunde că poate să-l pupe-n fund. Milk le spune amândurora să tacă.

Echipa se înghesuie sub un indicator șters cu Havoline de lângă o clădire veche de cărămidă care a fost cândva un magazin, înainte ca lumea să se ducă dracului. Mormane de cauciucuri uzate și grămezi de jenți, părți dezmembrate din motoare și unelte, toate împrăștiate prin parcare ca frunzele bătute de vânt; mașinile, camionetele, SUV-urile și minivan-urile sunt pline de praf și mizerie, au geamurile sparte și tapițeriile mucegăite; relicve ale unui trecut irelevant. Generația care o să urmeze după Plutonul 19 – dacă va mai exista o generație următoare – n-o să recunoască simbolurile ciudate atașate de portbagajele și grilajele acestor mormane ruginite de fiare. Peste o sută de ani,

nimeni nu va mai fi capabil să citească indicatorul de deasupra capetelor lor sau să înțeleagă că literele simbolizează sunete.

De parcă ar mai conta. De parcă i-ar mai păsa cuiva. Mai bine să nu-ți aduci aminte. Mai bine să nu știi. Nu poți să plângi ceva ce nu ai avut niciodată.

Elicopterul planează deasupra dărâmăturilor, iar curentul cauzat de mișcarea elicei împrăștie fumul și flăcările. Privesc cu ochii mijiți prin viziere – Milk și Pix la sud față de elicopter, Swizz și Snicks spre vest, Gummy spre nord, scanând terenul după strălucirea verde a inamicului infestat. Vor aștepta să se oprească Black Hawk-ul, apoi o s-o ia spre sud, pe autostradă, eliberând zona – dacă e ceva pe acolo de care trebuie eliberată. Dacă infestații nu și-au luat tălpășița când au auzit elicopterul apropiindu-se, toți cei care erau în casă au fost făcuți scrum.

Pix o văzu primul: o luminiță verde apărută în mijlocul flăcărilor ca un licurici într-un amurg de vară. Îi dădu un ghiont în picior lui Milk și i-o arătă. Milk dădu din cap cu un zâmbet îndârjit. „Oh, da!” S-au antrenat pentru asta, Dumnezeule, cine mai știe de câte ori, dar e prima dată când au de-a face cu o acțiune reală de luptă. Un infestat viu, care respiră, în carne și oase.

Șase luni, două săptămâni și trei zile de când i-au adus autobuzele pe băieții și fetele din Plutonul 19. O sută nouăzeci și nouă de zile. Patru mii șapte sute șaptezeci și șase de ore. Două sute optzeci și șase de mii cinci sute șaizeci de minute de când Pix era Ryan și stătea ascuns într-un șanț de canalizare, plin de bube, răni și păduchi, cu stomacul umflat și brațe subțiri ca niște bețe, cu ochi umflați și exoftalmici, și a fost adus în autobuz plângând fără lacrimi din cauza deshidratării. Pe atunci pe Milk îl chema Kyle și a fost salvat dintr-o tabără aflată la câțiva kilometri de granița cu Canada,

un puști solid, posomorât și furios și dornic de răzbunare, greu de stăpânit, greu de îngenuncheat. Dar până la urmă l-au îngenuncheat.

I-au îngenuncheat pe toți.

Jeremy a devenit Swizz, Luis a devenit Gummy, Emily a devenit Snickers. Niște nume de jucărie pentru niște soldați de jucărie.

Cei pe care nu i-au putut îngenunchea, cei despre care Țara Minunilor i-a avertizat că nu sunt potriviți și cei ale căror minți și trupuri au cedat în timpul antrenamentelor au dispărut în incineratoare sau în încăperi secrete unde au fost transformați în bombe. A fost ușor. Absurd de ușor. Golește rezervorul de speranță, credință și încredere și apoi poți să-l umpli cu ce vrei. Le-ar fi putut spune copiilor din Plutonul 19 că doi plus doi fac cinci și ei i-ar fi crezut. Nu numai că i-ar fi crezut; ar fi omorât pe oricine ar fi susținut altceva.

O siluetă înaltă căreia îi strălucește în dreptul capului lumina verzuie iese din mijlocul flăcărilor și fumului: cu brațele ridicate, fără nimic în mâini, trece printre dărâmături și se îndreaptă spre drum. Iar elicopterul începe să coboare.

Ce dracu? De ce nu-l lichidează?

Pix, tăntălăule, tipul probabil că e afurisita de *țintă.* A reușit să supraviețuiască nemernicul.

Elicopterul aterizează și acum Milk îi vede pe Hersh și pe Reese sărind din cabină. Nu-i poate auzi, dar știe ce urlă la infectat, încercând să acopere huruitul motorului: „La pământ, la pământ! Mâinile pe creștet!” Silueta se lasă în genunchi; mâinile îi dispar în lumina verde care-i dansează în jurul capului. Cei doi îl târăsc pe prizonier spre elicopter și-l bagă înăuntru.

Vocea pilotului urlă în urechea lui Milk:

— Ducem ținta la bază. Ne vedem la sfârșit, soldați!

Elicopterul vâjâie chiar pe deasupra lor, îndreptându-

se spre nord. Pancarta cu Havoline trepidează. Gummy urmărește cu privirea cum elicopterul se face din ce în ce mai mic, până ce se pierde la linia orizontului. Lumea se cufundă apoi repede în tăcere, se mai aude doar răsuflarea grea a vântului și a focului. „O să se termine repede”, își spune. Își pipăie dus pe gânduri umărul, încă sensibil la durere de seara trecută, pentru că rana nu s-a vindecat: VQP.

A fost ideea lui Milk. El a văzut trupul lui Razor cu ochii lui și și-a dat seama de la ce vin literele. *Vincit qui patitur.* Cucerește cel care îndură. Și-au scrijelit și ei literele respective pe brațe – VQP – în memoria celor căzuți.

Milk dă semnalul de plecare și se pun în mișcare. Milk în față, Pix chiar în spatele lui, Swizz și Snick pe flancuri, iar Gummy le asigură spatele. Fii atentă la ferestrele de peste stradă, Snick. Verifică mașinile alea, Swizz.

Au repetat lucrurile astea de o mie de ori, casă cu casă, cameră cu cameră, din pivniță până la acoperiș. Asigur clădirea, apoi treci la următoarea. Fără grabă. Asigură-ți spatele. Asigură-i spatele tovarășului. Dacă ținta e clară, tragi. Simplu. Ușor. Atât de ușor, încât până și un copil o poate face, și ăsta e motivul principal pentru care au ales copiii să facă asta.

Șase luni, două săptămâni și trei zile de când autobuzul școlar a frânat și au auzit o voce strigând: „Nu vă fie frică. Sunteți în siguranță acum. În siguranță deplină.” Gummy aude ceva ce nu e nici vântul, nici focul, nici propria-i respirație: un vaiet ascuțit care seamănă cu chițăitul frânelor autobuzului. E ultimul sunet pe care-l mai aude înainte ca janta de oțel de cincizeci de centimetri să-l lovească în ceafa, frângându-i șira spinării. Moare înainte să cadă la pământ.

La o sută optzeci și patru de zile după ce a ajuns în

tabără, Snicks e următoarea. Ea și Swizz se lasă la pământ când îl văd pe Gummy căzând, așa au fost instruiți, mușchii lor își amintesc mișcarea, iar inamicul știe asta. Le-a anticipat mișcarea.

Întins pe burtă, Swizz se uită spre dreapta. Snicks scoate un sunet ca un gâlgâit strangulat – pușca zace pe drum lângă ea –, cu ambele mâini încleștate de mânerul șurubelniței de șaizeci de centimetri pe care o are împlântată în gât. I-a fost retezată jugulara. O să moară în mai puțin de un minut.

La patru mii patru sute șaisprezece ore după ce a zărit farurile autobuzului străpungând pădurea în care se ascundea, Swizz se târăște în patru labe spre marginea drumului și vede prin vizieră lumina verde cu o fracțiune de secundă înainte să dispară după fostul garaj: strălucirea palidă a unui infestat. „Te-am prins, nenorocitule!” Swizz nu știe ce s-a întâmplat cu Milk și Pix și nu se întoarce să vadă. Aleargă condus de instinct și adrenalină și de o furie care nu poate fi măsurată sau epuizată. Sare în picioare și se îndreaptă spre garaj. Ea e deja pe acoperiș când el ajunge în colțul sudic al clădirii, așteptându-l, gata să sară.

Cel puțin o să se termine repede.

Milk și Pix aud detunătura puștii lui din ascunzătoarea lor de după Chevroletul Tahoe răsturnat care blochează banda de urgență. Trei bubuituri scurte, staccato: Rat-tat-tat!

Apoi liniște.

Cu o exclamație înfundată, de dezgust, Pix își smulge viziera, la dracu’ cu ea, rahatul ăsta nu stă, dar Milk îi ordonă calm să și-o pună la loc, în timp ce cercetează împrejurimile. Pix îl ignoră. La lumina zilei poate să vadă foarte clar, cui îi mai pasă dacă e om sau infestat?

Vânt și foc și răsuflările lor. Nu te lăsa încolțit. Nu intra într-o fundătură. Nu te despărți de echipă. Întins

pe o parte, cu spatele lipit de metalul liniștitor al SUV-ului, Pix se uită la Milk. Milk e sergentul. Milk n-o să-l dezamăgească. VQP. La dracu’, așa e. VQP.

Glonțul fetei străbate drumul, spulberă geamul de pe partea șoferului, trece prin mașină și iese pe partea cealaltă, străpunge haina lui Pix și se împlântă în spatele lui, chiar în coloana vertebrală. Acolo se oprește glonțul.

Două sute șaizeci și patru de mii nouă sute șaizeci și trei de minute au trecut din momentul salvării lui până acum, iar Milk o zbughește spre bara de protecție din față, târând corpul lui Pix după el. Jumătatea de sus a corpului îi tremură în mâini, jumătatea de jos e paralizată, moartă deja; și la ce dracu’ s-au gândit când și-au scrijelit literele alea cretine pe brațe? Degetele subțiri ale lui Pix se întind spre fața lui Milk în vreme ce lumina din ochi i se stinge. „Apără-mă, acoperă-mi spatele, nu-l lăsa pe nemernic să se apropie de mine, sergent!”

Așa e, așa e, Pix. VQP. V futu-i morții mă-sii QP.

Încă îi mai murmură la ureche când ea apare de după capota mașinii. Milk nu se uită spre ea. Nici măcar nu o aude.

După cincisprezece milioane opt sute nouăzeci și șapte de mii șapte sute nouăzeci și două de bătăi ale ceasului, Milk calcă pe urmele Plutonului 19 spre moarte.

45
Ringer

N-o să-i las pe băieții ăștia să putrezească acolo unde au căzut.

N-o să-i las la cheremul șobolanilor și al ciorilor și al muștelor, al uliilor și al câinilor sălbatici.

N-o să le las oasele să le fie scurmate și împrăștiate de vulturi și hoitari.

Nici nu o să-i ard.

O să sap cu mâinile goale un mormânt pentru ei în pământul rece.

Soarele alunecă dincolo de orizont. Vântul bate și îmi flutură părul peste față. Pământul îmi trosnește sub degete, mâinile mele sunt plugul care înfrânge pământul încăpățânat pentru a-l pregăti de însămânțare.

Știu că Zombi se uită la mine. Îl văd stând la marginea dărâmăturilor înnegrite ale casei. Stă sprijinit de o bucată carbonizată de lemn de doi pe patru, cu pușca în mână și se uită la mine. Amurgul se lasă deasupra noastră, iar el mă urmărește în continuare în vreme ce car trupurile unul câte unul spre groapa pe care am săpat-o.

Pornește spre mine împleticindu-se. O să mă împuște. O să-mi arunce trupul în groapă și o să mă îngroape împreună cu victimele. Nu o să aștepte să-i explic. N-o să mai pună nicio întrebare, pentru că tot ce o să-mi iasă din gură o să fie o minciună.

Se oprește. Îngenunchez lângă mormânt și fețele lor mă privesc lipsite de expresie. Cel mai mare dintre ei,

șeful plutonului, cred, nu are mai mult de douăzeci de ani.

Zgomotul piedicii trase de la pușca lui Zombi activează sistemul central, care ordonă o reacție defensivă. Îl ignor.

— Am împușcat-o pe Teacup, spun uitându-mă la chipul soldatului mort. Am crezut că era inamic și am împușcat-o. Avea o singură șansă, iar eu n-am avut de ales. I-am lăsat să ne prindă, Zombi. Era singura cale de a o salva.

Vocea lui e la fel de uscată ca frunzele moarte care flutură iarna pe crengi.

— Și-atunci unde e?

— A murit.

Cuvintele plutesc în aer. Nici măcar vântul nu le poate clinti.

— Ce ți-au făcut, Ringer?

Privesc în sus. Nu la el. În sus. Primele stele încep să strălucească pe bolta întunecată.

— Același lucru pe care i l-au făcut lui Walker. Același lucru pe care i l-au făcut lui Constance și preotului și bătrânei cu pisicile.

Deasupra mea, stelele strălucesc fără clipiri. Eu clipesc și lacrimile mi se rostogolesc argintii în lumina stelelor. Darul primit de la Vosch îmi dă posibilitatea de a vedea însăși marginea universului, dar n-am reușit să văd zidurile închisorii de pe ambele părți.

Adevărul. Al 12-lea sistem le perfecționează pe toate celelalte, inclusiv pe cel care-mi distruge trupul de când m-am întors din sălbăticie. Am refuzat să înfrunt adevărul. Știam, dar am refuzat. Un om orb din naștere întinde mâna și pipăie urechea unui elefant. „Un elefant e la fel de plat ca un cearșaf.” Un alt orb îi atinge trompa. „Un elefant are aceeași formă ca șarpele.” Al treilea îi pipăie un picior. „Un elefant seamănă cu un

copac.”

Îmi plec capul către mormânt și rostesc adevărul cu voce tare:

— Sunt însărcinată.

46
Cassie

Ben a murit.

A plecat, spunând că se întoarce imediat. Dar nu s-a întors imediat. Nu s-a mai întors deloc.

Mă ghemuiesc în cel mai îndepărtat colț al pivniței împreună cu Sam și Megan. Eu am o pușcă, Megan îl are pe Urs, iar Sam are ostilitate. Colecția de arme a lui Grace e la doi metri de noi. Atâtea chestii drăguțe și strălucitoare, încât Sam abia se poate stăpâni. Cel mai încântător lucru pe care l-a descoperit în ceea ce privește împușcarea cuiva e cât de ridicol de ușor este să o faci. E mai greu să-ți legi șireturile.

Iau o pătură groasă de lână din teancul de lângă bancul de lucru și o arunc peste ei trei – Sam, Meg, Urs.

— Nu mi-e frig, strigă el – Sam, nu Urs.

— Nu e ca să-ți țină de cald, îi șoptesc.

Dau să-i explic, dar cuvintele mi se îneacă într-o bâiguială fără sens. Ce s-a întâmplat cu Evan? Ce s-a întâmplat cu Ben? Ce s-a întâmplat cu Ringer? Ca să aflu răspunsul la oricare dintre întrebările astea ar trebui să mă ridic de jos, să traversez pivnița, să urc scările și poate să împușc pe cineva sau să fiu eu însumi împușcată, și pentru toate astea am nevoie de ceva ce momentan îmi lipsește.

„Ultima dată, Efemeridă. Promit.”

Oh, numele ăla de alint stupid, care te face să vomiți. Ar fi trebuit să-i spun și eu cumva, la fel de umilitor și dezgustător. Rechinașul e o poreclă bună. Fălcuțe.

Scările de lemn scârțâie. Rămân pe loc. Ultima mișcare a Cassiopeei. Am un încărcător plin și o inimă plină de furie; e tot ce-mi trebuie.

Lângă mine, Sam șuieră:

— Cassie, e Zombi.

Ba bine că nu. Tropăind ciudat și cam dezechilibrat, ca un adevărat zombi. Când ajunge jos, deja și-a pierdut suflul. Se sprijină de perete, cu buzele întredeschise și fața palidă.

— Ei? îl întreb apropiindu-mă de el. L-ai găsit?

Clatină din cap. Se uită spre scări. Apoi la mine.

— Elicopterul, zice.

— Ce-i cu elicopterul? L-a aruncat Evan în aer?

Ce întrebare cretină. Aș fi auzit dacă făcea asta.

— S-a urcat în el.

Ben trebuie să stea jos. O rană ca a lui doare ca dracu', ar trebui să știu asta. De ce nu se așază? De ce stă acolo lângă scări?

— Cum adică, s-a urcat în el?

— Adică s-a urcat în el. L-au luat, Cassie.

Mai aruncă o privire spre scări, așa că întreb de ce se tot uită într-acolo.

— A fost o echipă de intervenție…

— E o echipă de intervenție?

— A fost o echipă de intervenție.

Se șterge la gură cu dosul palmei.

— Acum nu mai e.

Îi tremură vocea – și nu cred că e din cauza durerii sau a frigului. Ben Parish pare că se cacă pe el de frică.

— Ringer?

„Normal, Sullivan, cine altcineva?"

— Ringer, încuviințează el.

Apoi se uită iar în sus. Și-atunci mă ridic. La fel și Sam. Îi spun să se așeze la loc. Zice că nu vrea. Ben ridică o mână.

— Există o explicație, Cassie.

— Sunt sigură că există.

— Trebuie să auzi ce are de spus.

— Altfel ce? O să-mi rupă gâtul cu puterile ei de super ninja? Ben, ce-ai pățit? Ea i-a adus la noi.

— Trebuie să ai încredere în mine cu chestia asta.

— Nu, tu trebuie să ai încredere în mine. Ți-am spus încă dinainte să plece că ceva nu e în regulă cu ea. Acum s-a întors și efectiv nu e ceva în regulă cu ea. Ce vrei mai mult, Ben? Ce mai trebuie să facă încât să înțelegi că nu e de partea ta?

— Cassie… zice el încercând din răsputeri să rămână calm. Vreau să lași arma jos…

— Asta n-ai s-o vezi!

Încearcă din răsputeri să fie răbdător.

— N-o s-o las să îți facă vreun rău, Cassie.

Scările scârțâie iar. Ringer se oprește pe la jumătatea lor. Nu se uită la mine, se uită la Ben. Preț de o clipă îngrozitoare, îmi trece prin minte să-i împușc pe amândoi, să-i iau pe Sam și Megan și să fugim până când se termină pământul pe care putem fugi. Să alegi de partea cui ești, să hotărăști în cine să ai încredere, să te decizi ce e adevărat și ce nu, până la urmă ajungi în punctul în care cea mai suportabilă opțiune pare să dai dracului totul. Ca oamenii care se sinucid, pur și simplu te saturi de frecuș.

— E în regulă, îi spune Ben, sau poate îmi spune mie, sau amândurora. O să fie bine.

— Să lase arma pe trepte! strig.

Ringer lasă jos pușca imediat. De ce nu mă simt liniștită? Apoi coboară ultima treaptă și se așază.

47

Au fost o groază de momente de genul *ha?* de când au apărut Ceilalți, dar ăsta e cel mai *ha?* dintre ele.

După prima rundă, mă gândesc că poate îmi scapă ceva, așa că o rog pe Ringer să mai explice o dată, ceva mai pe îndelete de data asta, cu mai multe detalii și ceva mai multe dovezi.

— Nu sunt aici, spune Ringer. Nu știu sigur nici măcar dacă sunt acolo, zice ea făcând semn din cap spre cerul nevăzut de dincolo de tavanul pivniței.

— Cum e posibil să nu fie acolo? se minunează Ben.

Iar începe, se lasă pe mâna ei ca cel mai bleg curtean de la curtea Reginei Ringer. Încep să pun la îndoială abilitatea lui Ben de a se pronunța în privința caracterului cuiva. De când a început războiul ăsta, a fost împușcat de două ori – de ambele dăți de o persoană care pretinde că e de partea lui.

— Nava-mamă ar putea fi complet automatizată, explică Ringer. Evident, a fost construită de o oarecare formă de viață, dar constructorii înșiși pot fi la ani-lumină distanță de aici – sau nicăieri.

— Nicăieri? repetă Ben.

— Morți. Dispăruți.

— Sigur, de ce nu?

Mă joc cu piedica M16-ului meu. Poate că Ben încă mai are încredere în ea după ce a mințit cu privire la Teacup și la locul unde a fost și la ce s-a întâmplat acolo, plus faptul că ne-a adus o ucigașă la ușă, plus că a fost împușcat de ea, *de două ori*; dar eu nu sunt așa vrăjită de farmecele ei feminine, care, apropo, ar încăpea în

vârful unui ac și tot ar mai rămâne loc pentru îngeri să danseze acolo[10].

— Acum câteva mii de ani, ne-au descoperit sondele trimise de ei. Ne-au urmărit. Au așteptat. Și la un moment dat și-au dat seama că nu facem bine nici Pământului, nici nouă înșine, așa că au construit nava-mamă și au încărcat-o cu bombe și drone și molimă și au trecut la distrugerea a 99,99% din populație cu ajutorul sclavilor umani spălați pe creiere de la naștere… pentru că ăsta e leacul nostru, așa e bine pentru noi…

— Cassie, zice Ben. Ia o pauză.

— Asta e un scenariu, spune Ringer păstrându-și cumpătul. De fapt, e cel mai fericit scenariu.

Clatin din cap și mă uit spre Sam și Megan, înghesuiți amândoi sub pătură într-un colț. Incredibil, au adormit amândoi, cu capetele lipite unul de altul, cu Urs îngrămădit sub bărbie, un tablou care ar fi indescriptibil de dulce dacă nu ar sta drept simbol dureros pentru ceva. Mă rog, pentru tot.

— La fel ca teoria ta cu Amuțitorul, izbucnesc. Un program de computer descărcat în fetuși, care se activează când copiii ajung la pubertate. Un scenariu.

— Nu, ăsta e un fapt. Vosch l-a confirmat.

— Sigur. Psihopatul care a pus la cale uciderea a șapte miliarde de oameni. Sigur, dacă a zis el, precis e adevărat.

— Altfel de ce și-ar dori atât de tare să pună mâna pe Walker?

— Păi, nu știu. Poate pentru că Evan și-a trădat întreaga civilizație și e singura persoană de pe planetă care-i poate opri?

Ringer se uită la mine de parcă aș fi o chestie dezgustătoare pe care a găsit-o dezvoltându-se în

---

[10] Aluzie la întrebarea „Câți îngeri pot dansa în vârful unui ac?“ – subiectul multor dispute în angelologia medievală.

periuța ei de dinți.

— Dacă doar despre asta ar fi vorba, prietenul tău ar fi mort deja.

— Chiar ar putea fi mort deja. Mă scoate din minți cum poți să pretinzi că știi atâtea când de fapt nu știi mai nimic. Teorii, scenarii, posibilități, șanse, c-o fi, c-o păți. Și dacă vrei să știi, doar pentru cultura ta generală – și nu e o teorie bazată pe argumentul Sunt-Ringer-deci-știu-tot, Evan nu e prietenul meu.

Îmi arde fața. Mă gândesc la noaptea când am acostat pe țărmurile Evanland-ului și mi-am așezat steagul pe plaja aceea parcă sculptată. Ben zice ceva, dar nu aud nimic pentru că mintea îmi zboară unde vrea ea. De exemplu, la cum am putut să așez eu steagul? Nu trebuia Evan să facă asta?

— Evan e o ființă umană, insistă Ringer. Scopul lui e evident. Ce nu e așa de evident – și motivul pentru care Vosch vrea să-i descompună programarea – este ce a făcut ca mintea lui Evan să se revolte. Nu i-a trădat doar pe ai lui. S-a trădat pe *sine.*

— Păi, oftează Ben, asta e nasol rău.

Încearcă să își mute greutatea de pe un picior pe altul, sprijinindu-se de perete, încercând să găsească o poziție mai confortabilă. Cam greu, cu un glonț în picior. Credeți-mă, am trecut prin asta.

— Deci nu există capsule de salvare care să vină și să-i salveze pe Amuțitori, zice Ben încet. Dacă nu există capsule, atunci nu e nicio cale de a ajunge la nava-mamă. Dacă nu există nicio cale de a ajunge la nava-mamă, atunci nu e nicio cale de a o arunca în aer. Și tot planul se duce dracului. Și cu bombardarea orașelor cum e? Sau e și asta tot o minciună a programării lui?

Ringer rămâne tăcută mult timp. Habar n-am la ce se gândește. Apoi îmi trece prin minte că poate toată treaba asta e o păcăleală – o păcăleală a lui Vosch. S-a

întâmplat ceva cu Ringer după ce a plecat de la Hotelul Walker. Cineva i-a implantat elemente bionice care au transformat-o într-o armă de distrugere în masă, jumătate om, jumătate robot. Cum putem fi siguri că n-a trecut de cealaltă parte? Un anume tip frumușel foc, ca decupat din reclame a făcut-o. De unde putem ști că ea n-a fost dintotdeauna de cealaltă parte?

Degetul mare îmi alunecă iar pe piedica armei.

— Cred că vor bombarda orașele, răspunde ea în cele din urmă.

— De ce? o întreb. Care-i rostul?

— Dintr-o mulțime de motive. Spre exemplu, curăță terenul de joc înainte de lansarea celui de-Al Cincilea Val – lupta în zona urbană ar însemna un avantaj pentru Amuțitori și nu poți să favorizezi una dintre părți. Dar cel mai important motiv este că orașele păstrează amintirile noastre.

Ceeeee? Apoi înțeleg, și după ce înțeleg, mi se strânge stomacul. Tata și blestematul ăla de cărucior și blestematele alea de cărți. Biblioteci, muzee, universități, tot ce am proiectat și am construit timp de șase mii de ani. Orașele înseamnă mai mult decât suma infrastructurii lor. Transcend cărămizile și mortarul, betonul și oțelul. Sunt vasul în care a fost turnată cunoașterea umană. A le arunca în aer înseamnă ultima întoarcere a ceasului care ne trimite direct în Neolitic.

— Nu ajunge să reduci populația la un nivel sustenabil, spune Ringer încet. Nu ajunge să faci una cu pământul tot ce am construit. Am repopula orașele. Le-am reconstrui. Pentru a salva planeta, pentru a ne salva specia, trebuie să ne schimbe pe noi. Aici, zice ea, ducându-și mâna la piept. Dacă Ceilalți ne răpesc încrederea, atunci ne răpesc și cooperarea. Fără cooperare, civilizația nu este posibilă.

48

— Bine, zice Ben. E timpul să ajungem la miezul problemei. Nu în privința capsulelor de salvare, dar da în ceea ce privește bombele. Ceea ce înseamnă că nu putem rămâne aici – suntem prea aproape de Urbana. Mie-mi convine, pentru că urăsc al dracului Urbana. Deci încotro? Spre sud? Eu votez pentru sud. Găsim o sursă de apă potabilă, departe de aici, în mijlocul pustiului.

— Și apoi? întreabă Ringer.

— Apoi ce?

— Apoi ce facem?

— Ce să facem?

— După ce ajungem în mijlocul pustiului, ce facem? Ben ridică o mână. O lasă jos. Buzele i se curbează într-un zâmbet. Arată așa de copilăros și de dulce în clipa asta că îmi vine să plâng.

— Suntem cinci. Zic să ne facem o formație.

Izbucnesc în râs. Câteodată Ben e ca un izvor de munte în care-mi răcoresc tălpile.

— Mă rog, zice Ben după două secunde în care Ringer n-a făcut decât să se holbeze inexpresivă la el. Ce dracu' am putea face altceva?

Se uită la ea. Se uită la mine.

— Oh, Cristoase, Sullivan, geme el în cele din urmă, lovindu-se cu capul de perete. Nici să nu te gândești.

— El a venit după mine, îi spun.

Știe la ce mă gândesc, așa că aș putea foarte bine să o spun cu voce tare. Suntem amândoi un pic surprinși că am ajuns în punctul ăsta.

— Ți-a salvat viața de două ori. Mie mi-a salvat-o de trei ori.

— Ben are dreptate, se bagă Ringer. E sinucidere curată, Sullivan.

Îmi dau ochii peste cap. Am mai auzit rahatul ăsta – chiar de la Evan Walker, când și-a dat seama că voiam să forțez o tabără a morții ca să-mi găsesc frățiorul. De ce trebuie mereu să fiu eu insula de nebunie într-un ocean de logică? De ce trebuie să fiu „ar trebui”, când toți ceilalți sunt „n-ar trebui”? De ce să fiu mereu „o să” în vreme ce ei sunt „mai bine nu”?

— Și dacă rămânem aici, tot sinucidere e, argumentez eu. La fel și dacă fugim aiurea. Suntem în punctul în care trebuie să alegem, Ringer, o moarte care înseamnă ceva sau una fără niciun sens. În plus, adaug, el ar face asta pentru noi.

— Nu, șoptește Ben. Ar face-o pentru tine.

— Baza la care îl duc e la peste o sută de kilometri de noi, spune Ringer. Chiar dacă ajungi acolo, n-o să ajungi la timp. Vosch o să termine cu el și Evan va fi mort.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ba chiar știu asta.

— Nu, spui că știi asta, dar nu știi cu adevărat, la fel cum nu știi nici restul lucrurilor pe care spui că le știi și pe care noi trebuie să le credem pentru că, la dracu’, doar ești genială, mititica de tine.

— Ce? zice Ben.

— Orice am face, îi spune Ringer rece lui Ben, ca și cum nimic din ce tocmai am spus eu nu contează nici cât negru sub unghie, să rămânem aici nu e o opțiune. Imediat ce elicopterul livrează încărcătura, o să se întoarcă.

— Încărcătura? întreabă Ben.

— Se referă la Evan, îi traduc eu.

— De ce s-ar…

Apoi înțelege. Victimele lui Ringer îngropate dincolo de drum. Elicopterul se întoarce după echipa de asalt.

— Oh, zice el, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Rahat.

Iar eu mă gândesc „Hei, un elicopter!”, în vreme ce Ringer se uită la mine și se gândește că știe la ce mă gândesc, ceea ce e adevărat, dar asta nu înseamnă că are întotdeauna dreptate.

— Las-o baltă, Sullivan!

— Ce să las baltă?

Dar imediat îmi dau seama de sfiala pe care i-o arăt.

— Tu ai făcut-o. Sau cel puțin ai zis că ai făcut-o.

— Ce să facă? întreabă Ben.

— Atunci a fost altceva, zice Ringer.

— Cum adică altceva?

— Altceva pentru că atunci a fost implicat și pilotul. „Fuga” mea de Vosch nu a fost cu adevărat o fugă, a fost un test al celui de-al 12-lea sistem.

— Păi atunci ne putem preface că e tot un test, dacă ne ajută cu ceva.

— Ce să ne prefacem că e un test? vocea lui Ben se ridică cu o octavă din cauza frustrării. Despre ce dracului vorbiți?

Ringer oftează.

— Vrea să deturneze Black Hawk-ul.

Ben rămâne cu gura deschisă. Nu știu cum sau de ce, dar când e în preajma lui Ringer, deșteptăciunea se scurge din el ca apa de la spaghete printr-o strecurătoare.

— Și el? întreabă Ringer dând din cap spre Sam. Vine și el?

— Crezi că e treaba ta? îi răspund.

— Să știi că eu nu fac pe babysitter-ul în timp ce te joci tu de-a Don Quijote.

— Să știi că referințele literare obscure nu mă

impresionează. Și da, se întâmplă să știu cine e Don Quijote.

— Bun, stați un pic, zice Ben. E din *Nașul,* nu?

Are o expresie serioasă, așa că nu-mi dau seama dacă glumește. Pe vremuri se discuta serios despre cum Ben o să devină bursier Rhodes[11]. Pe bune.

— O să-i faci lui Vosch o ofertă pe care n-o poate refuza?

— Poate să rămână Ben cu copiii, îi spun lui Ringer, de parcă m-aș fi gândit la toate, de parcă planul pentru salvarea lui Evan ar fi fost în lucru de câteva luni. Mergem doar noi două.

— De ce aș face asta? întreabă ea clătinând din cap.

— De ce *nu* ai face-o?

Se crispează și, nu înțeleg de ce, se uită la Ben. Așa că mă uit și eu la Ben, iar Ben se uită fix în podea, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o podea până acum. „Hmm, oare ce-o fi suprafața asta dură nemaipomenită de sub picioarele mele?”

— Dar ce zici de asta? continui eu, pentru că de ce m-aș opri – vreau să mă opresc, dar nu pot. Lasă-mă pe mine. Lasă-l pe Evan. Fă-o pentru tine.

— Pentru mine?

E sincer nedumerită. Ha! Pentru prima dată nu poate pretinde că știe la ce mă gândesc.

— A terminat cu tine. Gata. Așa că trebuie să mergi tu la el dacă vrei să pui capăt la toate astea.

Ringer se cutremură de parcă ar fi pălmuit-o cineva. Vrea să pretindă că nu știe despre cine vorbesc. Vezi să nu!

Am citit asta pe fața ei când ne-a povestit ce s-a întâmplat. Am auzit-o în vocea ei. Între încruntături și tăceri lungi, era acolo. Când i-a rostit numele și când nu

---

[11] Program prestigios de burse al Universității Oxford care se adresează studenților din afara Marii Britanii.

a mai reușit să o facă, era acolo: el e motivul pentru care nu s-a dat bătută, pentru care încă mai rezistă, al ei *raison d'être.*

Lucrul pentru care merită să moară.

— Vosch crede că o s-o iei la dreapta, așa că o s-o iei la stânga. Crede că o să fugi de el, așa că o să fugi spre el. Nu poți să distrugi ce a făcut, dar poți să-l distrugi pe el.

— N-o să rezolvăm nimic, șoptește.

— Probabil că nu. Dar o să moară. Și gata.

Întind mâna spre ea. Nu știu de ce. Nu ar trebui să închei eu afacerea asta pentru că nu pot garanta livrarea finală a bunurilor. Vocea aceea șoptită, rațională, calmă, străveche, înțeleaptă îmi ciripește în minte: „Are dreptate, e sinucidere curată, Cassie. Evan a dispărut și de data asta n-o să se întâmple niciun miracol. Renunță la el."

Locul meu e lângă Sam; așa a fost dintotdeauna. Sam e *raison d'être* pentru mine. Nu un băiețaș cu halucinații de la o fermă din Ohio, nebun până în măduva oaselor. Isuse, dacă Ringer are dreptate, chiar și iubirea lui Evan poate fi parte din nebunia lui. Crede că e îndrăgostit de mine așa cum crede și că e unul dintre Ceilalți.

Și atunci care e diferența dintre a crede și a fi efectiv? E vreo diferență?

Sunt momente când îmi urăsc propriul creier.

— Morții, spune Ringer cu un ton care reflectă cuvântul rostit: pustiu, rece, gol. Am venit aici să omor un om nevinovat. Am omorât cinci. Dacă mă întorc, o să omor până o să le pierd șirul. O să omor până când numărul n-o să mai conteze. Și o să fie ușor.

Nu se uită la mine. Se uită la Ben.

— Tu nu înțelegi, zice ea, întorcându-se spre mine. Eu sunt ceea ce m-a făcut el să fiu.

Aș vrea să plângă. Aș vrea să urle, să țipe, să-și

fluture pumnul, să lovească în ceva, să zbiere până când rămâne fără glas. Orice ar fi mai bine decât tonul ăsta cavernos și pustiu. Ceea ce a spus nu se potrivește cu felul în care a spus-o, și asta mă sperie.

— Iar în cele din urmă, vom da amândouă greș, îmi spune. Evan va muri și Vosch va supraviețui.

Totuși, mă ia de mână.

Ceea ce mă sperie și mai tare.

49

Ben a ajuns la capătul puterilor – atât fizic, cât și psihic. Nu mai poate rezista prea mult să stea în picioare sau să țină pasul cu răsturnările astea rapide de situație, de la „E o trădătoare!” la „E partenera mea!”. Țopăie spre scări și se așază, întinzându-și piciorul rănit. Se holbează la tavan, mângâindu-și bărbia.

— Ringer, poate că ar trebui să vii aici. În caz că ai ratat pe cineva.

Ringer clatină din cap și părul ei brunet, strălucitor se mișcă în față și-n spate ca o draperie mătăsoasă de obsidian.

— N-am ratat pe nimeni.

— Bine. Atunci se apropie altcineva.

— Cum ar fi cine?

Se uită la mine. Apoi dă din cap. Trece pe lângă el și se apleacă să-și ia pușca. O aud cum îi șoptește „Nu face asta” înainte să dispară.

Nu face asta?

— Care-i treaba cu voi doi? întreb.

— Ce treabă?

— Schimburile de priviri. „Nu face asta.”

— Nu e nimic, Cassie.

— Nimic ar însemna mai puține schimburi de priviri și fără „Nu face asta”.

Ridică din umeri, apoi se uită dincolo de scări spre gaura prin care se vede cerul liber, în locul unde înainte era casa.

— N-ai cum să ajungi acolo, zice el, zâmbind ca și cum

i-ar fi jenă că spune o stupizenie. Indiferent cât de bine cunoști pe cineva, o parte din el îți rămâne necunoscută. Nu poți, pur și simplu. Niciodată. Rămâne o cameră încuiată. Nu știu.

Clatină din cap și începe să râdă. Râsul i se sugrumă din clipa în care izbucnește.

— În cazul lui Ringer sunt mai multe camere decât are Luvrul, îi zic eu.

Ben se ridică în picioare și șchiopătează spre mine, folosindu-și pușca drept cârjă. Când ajunge, fața lui e o dovadă vie a epuizării și durerii. Uite-așa. Lui Parish i se vindecă o rană cauzată de Ringer, așa că ea îi mai face una. Trebuie să continue șirul.

— Ți-ai pierdut mințile? mă întreabă.

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— De unde știi?

Sunt absolut convinsă că nu-mi înțelege întrebarea.

— Cassie Sullivan pe care o știu eu nu și-ar lăsa niciodată frățiorul singur.

— Poate că nu sunt Cassie Sullivan pe care o știi tu.

— Așa că o să-l lași, pur și simplu…

— Cu tine.

— Poate că nu ți-ai dat seama, dar când vine vorba de protejat oameni, nu sunt bun de nimic.

— Nu e vorba de tine, Parish.

Se sprijină de peretele de lângă mine. Răsuflă adânc de câteva ori. Apoi izbucnește:

— Hai să fim serioși, bine? Ea n-o să ajungă la Vosch, iar tu n-o să ajungi la Evan. Partea asta e gata. Să trecem la următoarea parte.

— Următoarea parte?

— Ei, zice el, făcând semn din cap spre Sammy și Megan, ghemuiți sub pătură. Mereu a fost vorba despre ei, din prima zi. Inamicul a știut asta dintotdeauna.

Chestia cu adevărat tristă și îngrozitoare e de ce am reușit noi să uităm atât de ușor.

— Eu n-am uitat, îi spun. De ce crezi că plec? Nu e vorba de Evan Walker. Și nu e vorba nici despre mine sau tine. Dacă Ringer are dreptate, Evan e ultima noastră speranță. Ultima lui speranță, adaug, uitându-mă la chipul de îngeraș al frățiorului meu adormit.

— Atunci plec eu cu Ringer. Rămâi tu aici.

— Tu ești praf. Eu nu sunt.

— Aiurea. Pot să merg…

— Nu mă refer la picior.

Tresare. I se încordează maxilarul.

— Nu e drept ce spui, Cassie…

— Nu-mi fac griji pentru ce e drept și ce nu. Nu e vorba despre asta. E vorba de șanse. Și de riscuri. Și ca frățiorul meu să apuce următorul Crăciun. Ar fi minunat dacă aș putea pune pe cineva să facă asta în locul meu, dar n-am pe cine, Parish. Eu trebuie să o fac. Pentru că eu sunt încă acolo, Ben, sub mașina aia de pe autostradă – n-am ieșit niciodată de acolo și nu m-am ridicat niciodată. Sunt încă acolo așteptând să vină bau-bau după mine. Și dacă fug acum, oriunde sau nicăieri, o să mă găsească. O să-l găsească pe Sam, adaug și-l trag pe Urs de sub pătură, luându-l în brațe. Nu-mi pasă dacă Evan Walker e om sau extraterestru sau un afurisit de nap. Nu-mi pasă de problemele tale emoționale, de ale lui Ringer și, în mod special, nu-mi pasă de ale mele. Lumea a existat cu mult înainte de apariția acestui set anume de șapte miliarde de miliarde de atomi și o să existe și după ce aceștia o să se împrăștie în toate direcțiile.

Ben întinde mâna și îmi atinge obrazul ud. Îi dau mâna la o parte.

— Nu mă atinge.

„Băi Fostul-Ben. Băi Ar-Fi-Putut-Fi-Ben.”

— Ascultă, Cassie. Nu sunt șeful tău și nu sunt tatăl tău. Nu te pot opri, așa cum nici tu nu m-ai putut opri să nu mă duc la peșteri.

Îmi afund fața în capul ponosit și vechi al lui Urs. Urs miroase a fum și a sudoare și a mizerie și a frățiorul meu.

— Te iubește, Ben. Mai mult decât pe mine, cred. Dar asta…

— Nu e adevărat, Cassie.

— Nu. Mă. Întrerupe. E o chestie de-a mea, nu suport. Doar ca să știi. Și acum, aș vrea să-ți spun ceva.

— În regulă.

— Aș vrea să îți spun un lucru.

— Te ascult.

Îmi feresc privirea. Nu mă uit la nimic. Respir adânc. „Nu-i spune, Cassie. Ce rost mai are acum?” Nu are niciun rost. Poate că asta e o chestie pe care eu trebui să o înțelegem amândoi.

— Am fost îndrăgostită de tine din clasa a treia, șoptesc. Îți scriam numele pe caiete. Desenam inimioare în jurul lui. Îl decoram cu floricele. Mai ales margarete. Te visam cu ochii deschiși, te visam și noaptea, și nu știa nimeni, doar cea mai bună prietenă a mea. Care a murit. La fel ca tot restul lumii.

Îmi feresc privirea. Nu mă uit la nimic.

— Dar tu erai unde erai și eu eram unde eram. Ai fi putut să fii și în China. Când ai apărut de nicăieri în tabăra lui Sammy, am crezut că asta trebuie să însemne ceva. Pentru că ai supraviețuit când ar fi trebuit să mori și eu am supraviețuit când ar fi trebuit să mor, și eram amândoi acolo pentru Sam, care și el ar fi trebuit să moară. Erau prea multe coincidențe ca să mai fie simple coincidențe, știi? Dar asta-i tot, o coincidență. Nu există niciun plan divin. Nu avem nimic scris în stele. Niciun așa a fost să fie. Suntem ființe aleatorii care ocupăm un

loc aleatoriu într-un univers aleatoriu. Și e în regulă. Acești șapte miliarde de miliarde de atomi sunt în regulă cu asta.

Îmi lipesc buzele de capul mizerabil al animăluțului de pluș. Foarte ingenios că ființele umane au cucerit Pământul, au inventat poezia și matematica și motorul cu combustie, au descoperit că timpul și spațiul sunt relative, au construit mașini mari și mici care să ne ducă pe Lună ca să găsim niște bolovani sau să ne ducă la McDonald’s pentru un smoothie cu căpșuni și banane. Foarte tare că am reușit să divizăm atomul și să stăpânim Pământul cu internetul și smartphone-urile și, desigur, selfie stick-ul.

Dar cel mai minunat lucru dintre toate, cea mai mare realizare a noastră și singurul lucru pentru care mă rog să nu fim uitați niciodată este îndesarea de ghemotoace de poliester în imaginea ideală caricaturală, incorectă din punct de vedere anatomic al unuia dintre cei mai feroce prădători ai naturii, cu unicul scop de a liniști un copil.

50

Sunt pregătiri de făcut. Detalii de stabilit.

În primul rând, am nevoie de o uniformă. Ben rămâne cu copiii, în timp ce eu și Ringer dezgropăm cadavrele. Uite-l pe cel mai mic soldat, a cărui uniformă pare să fie măsura potrivită, dar are o gaură de glonț la spatele hainei. Ar putea fi cam greu de explicat. Ringer târăște afară următorul cadavru, ale cărui țoale sunt murdare, dar neciuruite de gloanțe și pătate doar foarte puțin cu sânge. Îmi spune că i-a zdrobit craniul cu o jantă de oțel de cincizeci de centimetri. N-a simțit nimic, mă asigură. Nu și-a dat seama. E în regulă. Îmi simt stomacul în gât. E în regulă. Mă schimb chiar acolo, pe marginea drumului, sub cerul gol. Ha. Cerul gol. Și iat-o pe Cassiopeia deasupra mea, înlănțuită în scaunul ei, uitându-se cum purtătoarea numelui ei se dezbracă pe sine și un băiat mort. O surprind pe Ringer uitându-se la el, iar fața ei e mai palidă ca de obicei. Îi urmăresc privirea fixată pe brațul puștiului, unde se văd lucind în lumina stelelor niște cicatrice proaspete. Ce sunt astea? Litere?

— Ce-s astea? o întreb, suflecându-mi manșetele pantalonilor – sunt cu vreo zece centimetri mai lungi.

— E în latină, îmi răspunde. Înseamnă „Cucerește cel care îndură”.

— Și de ce le are scrijelite așa pe braț?

Ringer clatină din cap. Își pipăie brațul. Crede că nu observ.

— Le ai și tu, nu-i așa?

— Nu.

Îngenunchează lângă băiat, cu cuțitul de luptă în mână. Taie ușor de-a lungul cicatricii micuțe de pe ceafa lui și scoate cu grijă din tăietură dispozitivul de urmărire.

— Ia. Pune-ți ăsta în gură.

— Ei, căcat.

Îl ține în palmă și scuipă pe el. Apoi rostogolește capsula cât un bob de orez în scuipat și o curăță de sânge.

— Mai bine așa?

— Cum ar putea fi mai bine?

Mă prinde de mână și-mi pune capsula scârboasă în palmă.

— Curăță-l tu, atunci.

Îmi leg șireturile în timp ce spintecă ceafa altui puști, îi scoate dispozitivul de urmărire cu vârful cuțitului, pe care îl ține apoi în dinți. E ceva sălbatic în chestia asta și cuvintele ei îmi răsună în minte: „Sunt ceea ce m-a făcut el.”

51

Pregătiri. Detalii.

Am nevoie de echipament, dar numai ce îmi încape în buzunare și în cartușiera uniformei. Muniție de rezervă pentru pușcă și pistol, un cuțit, o lanternă subțire, câteva grenade, două sticle de apă și trei batoane energizante, la insistențele lui Ben. Parish are o încredere superstițioasă și bizară în batoanele energizante, ceea ce e o aiureală totală, spre deosebire de credința mea în forța talismanică a ursuleților de pluș.

— Și dacă te înșeli? o întreb pe Ringer. Dacă nu vine nimeni să caute echipa de asalt?

— Atunci am dat de dracu’, zice ea ridicând din umeri.

Așa de veselă și luminoasă. Ca o rază de soare. Îi trezesc pe Sam și pe Megan și îi conving să mănânce în timp ce Ben și Ringer fac pregătirile pentru atac afară. Se întâmplă ceva între ei doi. Ascund ceva de mine. Aproape că mă face să-mi doresc să am fosta capacitate de a sonda minți a lui Evan. Aș plonja în capul lui Ben Parish și aș da de urma adevărului. Credeam că am prins-o pe Ringer cu teoria ei Amuțitorii-sunt-oameni-obișnuiți-la-fel-ca-noi-doar-că-ceva-mai-mult. Atunci, dacă e om, cum a reușit spiritul lui Evan să intre în mine și să se amestece cu al meu? Răspunsul ei presupunea studii avansate de robotică, bionică și fizică electromagnetică pentru a putea fi înțeles. Unitatea centrală atașată de creierul lui interpreta semnalele emise de creierul meu, creând o buclă informațională în care informațiile emise de mine se amestecau cu ale lui,

bla, bla, bla. Serios, știința e minunată, dar de ce trebuie să secătuiască lumea de toate misterele ei încântătoare? Poate că dragostea nu e nimic altceva decât o interacțiune complexă a hormonilor, comportament condiționat și recompense, dar încearcă să scrii o poezie sau un cântec despre chestia asta.

Pregătiri. Detalii.

Îi pun la curent pe Sam și Megan cu planul. Sam e total de acord. Deși ar alege mai degrabă să se infiltreze în bază, cel puțin o să petreacă ceva timp cu Zombi, pe care-l iubește atât de mult. Megan nu zice nimic și mă tem să nu se blocheze în momentul critic. Nu pot s-o învinovățesc, totuși. Ultima dată când a avut încredere în adulți, i-au vârât o bombă în gât.

I-l dau pe Urs lui Sam ca să aibă grijă de el, atât Sam de Urs, cât și invers. Sam i-l dă lui Megan. Isuse. E prea mare pentru Urs acum; cresc atât de repede.

Pături, le spun. Toată lumea în afară de Ringer primește o pătură.

Apoi nu mai e nimic de făcut în afară de a urca pentru ultima dată scările.

Îl iau pe Sammy de mână, Sammy o ia pe Megan, Megan îl ia pe Urs și urcăm împreună la suprafață. Scările se zgâlțâie și gem. Poate se vor prăbuși.

Noi nu.

52
Zombi

Mă uit cum Ringer cară ultimele două cadavre în magazia fostului garaj, câte unul sub fiecare braț. Înțeleg cum e posibil să facă asta, totuși e un pic cam înfricoșător. O aștept lângă mormântul gol să iasă. Nu se întâmplă. „O, Doamne! Acum ce mai e?”

În garaj, mirosul de benzină și de ulei auto îmi amintește de trecut. Înainte de Zombi a existat un puști pe nume Ben Parish care sâmbăta după-amiaza repara mașini împreună cu tatăl lui. Ultima a fost un Corvette ’69, vișiniu, cadoul lui pentru cea de-a șaptesprezecea aniversare primit de la taică-su, un tip care de fapt nu și-l permitea, dar pretindea că e pentru singurul lui fiu, deși amândoi știau cum stau lucrurile. Ziua lui Ben era o scuză pentru a cumpăra mașina, iar mașina era o scuză pentru a petrece timp cu fiul lui, în vreme ce se apropia momentul absolvirii liceului, apoi facultatea, apoi nepoții, apoi pensia și în cele din urmă mormântul. Mormântul a ajuns pe neașteptate în fruntea listei, totuși nu înaintea mașinii; pentru câteva după-amieze de sâmbătă, măcar, au avut mașina.

Și-a așezat victimele una lângă alta în mijlocul garajului, cu brațele încrucișate pe piept. Ea nu se vede pe nicăieri. Pentru o clipă, intru în panică. De fiecare dată când mă aștept la ceva, se întâmplă altceva. Îmi mut greutatea pe piciorul sănătos și-mi dau jos pușca de pe umăr.

Din bezna din spate se aude un plânset slab, punctat

de câte un suspin. Trec șchiopătând pe lângă șiruri de cutii cu unelte și un morman de canistre de benzină și o găsesc în spatele lor, stând sprijinită de zidul de ciment, cu genunchii strânși la piept.

Nu pot sta în picioare, mă doare prea tare. Mă așez lângă ea. Își șterge obrajii. E prima dată când o văd pe Ringer plângând. N-am văzut-o niciodată zâmbind, și probabil că nici n-o s-o văd vreodată, dar acum o văd plângând. E aiurea rău de tot.

— N-ai avut de ales, îi spun.

Probabil că dezgropatul cadavrelor a fost prea mult pentru ea.

— Și oricum, pentru ei nu mai contează acum, nu?

— Oh, Zombi.

— Nu e prea târziu, Ringer. Putem anula totul. Sullivan nu poate face asta fără tine.

— N-ar fi avut nimic de făcut dacă nu te-ai fi băgat în fața lui Walker.

— Poate că nu aș fi făcut-o dacă ai fi avut încredere în mine și mi-ai fi spus adevărul.

— Adevărul, repetă ea.

— Cuvântul care contează aici e încredere.

— Am încredere în tine, Zombi.

— Ciudat fel de a mi-o arăta.

Clatină din cap. „Zombi ăsta prost, iar se înșală.”

— Știu că n-o să spui.

Își întinde picioarele și un recipient de plastic îi alunecă de pe piept pe coapse. Lichidul verde dinăuntru se bâltăcăie. E antigel.

— Un căpăcel ar trebui să fie destul, zice ea atât de încet, încât nu cred că mi se adresează mie. Al 12-lea sistem – o să mă protejeze. O să mă protejeze…

Îi iau recipientul din poală.

— La dracu’, Ringer, n-ai băut din ăsta, nu?

— Dă-mi-l înapoi, Zombi.

Răsuflu ușurat. Bănuiesc că asta înseamnă că nu.

— Mi-ai spus ce s-a întâmplat, dar nu mi-ai spus cum s-a întâmplat.

— Păi, na. Știi tu, zice ea dând din mână. Cum se face. Mda, meritam asta.

— Îl chema Razor, zice ea, apoi se încruntă. Ba nu. Îl chema Alex.

— Soldatul care a împușcat-o pe Teacup.

— Pentru mine. Ca să pot fugi.

— Cel care l-a ajutat pe Vosch să te aranjeze.

— Da.

— Și apoi Vosch v-a aranjat pe amândoi.

Îmi servește privirea fixă și impasibilă tipică Ringer.

— Ce înseamnă asta?

— Vosch l-a lăsat cu tine în noaptea aia. Probabil știa că Razor… că dacă vă lasă singuri s-ar putea ajunge la…

— Asta e o nebunie, Zombi. Dacă lui Vosch i-ar fi trecut așa ceva prin cap, nu l-ar fi lăsat pe Alex să mă păzească.

— Cum așa?

— Pentru că dragostea e cea mai periculoasă armă din lume. E mai instabilă decât uraniul.

Înghit în sec. Îmi simt gâtul uscat.

— Dragostea.

— Da, dragostea. Poți să mi-l dai înapoi?

— Nu.

— Aș putea să-l iau.

Se uită fix la mine de la o distanță mai mică de-o palmă, cu ochii doar o idee mai luminoși decât întunericul din jur.

— Știu că ai putea.

Mă încordez. Presimt că ar putea să mă pună jos doar pocnind din degete.

— Vrei să știi dacă l-am iubit. Asta vrei să mă întrebi.

— Nu e treaba mea.

— Nu iubesc pe nimeni, Zombi.

— Ei, nu-i nimic. Ești încă tânără.

— Încetează. Încetează să mai încerci să mă faci să zâmbesc. E crud.

Simt un cuțit răsucindu-se în mine. Durerea pe care o simt face ca rana de glonț să mi se pară o înțepătură de țânțar. Nu știu de ce, dar de fiecare dată când sunt în preajma fetei ăsteia, apare și durerea, și nu doar fizică. Având de-a face destul de intim cu amândouă, prefer să fiu împușcat de zece ori decât să mi se frângă inima.

— Ești un fraier, îmi spune și-mi smulge recipientul din mână. Întotdeauna am crezut asta.

Desface capul și-l umple pe jumătate. Lichidul strălucește verzui. Culoarea *lor.*

— Asta au făcut ei, Zombi. Asta e lumea pe care au făcut-o, în care să dai viață e mai crud decât să o iei. Sunt milostivă. Și sunt înțeleaptă.

Ridică spre buze capacul. Îi tremură mâinile, lichidul verde se varsă peste margini, pe degetele ei. Iar în ochii ei văd același întuneric care-mi cuprinde sufletul.

Nu se smucește când o prind de încheietură. Nu-și dezlănțuie forța asupra mea și nu-mi smulge capul de pe umeri. Abia dacă opune un pic de rezistență când o forțez să lase mâna jos.

— Sunt pierdută, Zombi.

— O să te găsesc eu.

— Nu mă pot mișca.

— O să te duc eu.

Se ghemuiește în mine. O iau în brațe. Îi cuprind fața cu palmele, îmi trag degetele prin părul ei.

Întunericul se strecoară, nu-l pot împiedica.

53

Ne îndreptăm spre groapă când Cassie și copiii ies din pivnița casei demolate, cu brațele încărcate de pături.

— Zombi, mă strigă Nugget.

Dă fuga spre mine, cu vraful de pături sărind în sus și-n jos în timp ce aleargă. Se oprește când se uită mai atent la fața lui Ringer. Își dă seama imediat că s-a întâmplat ceva; numai câinii pot citi fețele mai bine decât puștiul ăsta.

— Ce e, soldat? îl întreb.

— Cassie nu mă lasă să port armă.

— Mă ocup eu de asta.

Se înveselește imediat. E dubios.

Îl lovesc ușor cu pumnul în umăr și-i spun:

— Stai s-o îngrop pe Ringer mai întâi. Vorbim după aia despre arme.

Se apropie și Cassie, pe jumătate conducând-o, pe jumătate târând-o pe Megan de încheietură. Sper că o ține bine. Am senzația că dacă îi dă drumul, puștoaica o s-o rupă la fugă. Ringer îi face semn cu capul spre garaj, „acolo”, și spune:

— În zece minute vine elicopterul.

— De unde știi? o întreabă Sullivan.

— Îl aud.

Cassie îmi aruncă o privire însoțită de o sprânceană ridicată. „Ai auzit? Zice că-l aude.” În timp ce singurul lucru pe care îl auzim noi, ceilalți, e vântul care șuieră peste câmpurile pustii.

— Furtunul pentru ce e? mă întreabă.

— Ca să nu leșin sau să mă sufoc, răspunde Ringer.

— Credeam că ești – cum ai zis? — perfecționată.
— Sunt. Dar tot am nevoie de oxigen.
— Ca un rechin, zice Cassie.
— Exact, încuviințează Ringer.
Sullivan îi conduce pe copii în garaj. Ringer sare în groapă și se întinde pe spate în țărână. Ridic pușca de unde a lăsat-o și i-o întind. Clatină din cap în semn că nu.
— Las-o sus.
— Ești sigură?
Face semn din cap că da. Lumina soarelui îi scaldă fața. Răsuflu adânc.
— Ce e? mă întreabă.
— Nimic, spun eu, ferindu-mi privirea.
— Zombi.
Îmi dreg vocea.
— Nu contează. Doar că m-am gândit – mi-a trecut pentru o clipă prin cap…
— Zombi.
— Bine. Ești frumoasă. Asta-i tot. Adică, dacă m-ai întrebat…
— Devii sentimental în cele mai ciudate momente. Dă furtunul.
Îi întind un capăt. Îl bagă în gură și îmi face semn că e în regulă.
Aud elicopterul acum, destul de slab, dar zgomotul începe să crească în intensitate. Arunc pământul peste ea, măturându-l cu mâna dreaptă în groapă, în timp ce țin furtunul cu stânga. Nu trebuie să-mi spună, îi citesc în ochi: „Mai repede, Zombi! “
Zgomotul făcut de pământ când îi lovește corpul îmi face rău. Mă hotărăsc să nu mă uit. Privesc cerul în timp ce o îngrop, strângând atât de tare capătul furtunului încât mi se albesc degetele. Îmi trec prin minte nenumăratele feluri în care lucrurile pot lua o

întorsătură proastă. Dacă e un întreg pluton la bordul elicopterului? Dacă nu e un singur Black Hawk, ci două? Dacă, dacă, dacă, dacă, fie ce-o fi.

N-o să ajung înapoi la garaj la timp. Ringer e complet acoperită acum, dar eu sunt la vedere, cu o rană în picior și o sută de metri de străbătut până la apariția elicopterului, pe care îl văd deja profilându-se pe fundalul cerului – o pată neagră în lumina strălucitoare. E în raza vizuală. N-am mai încercat niciodată până acum să alerg cu un glonț în picior. N-am fost nevoit. Bănuiesc că pentru orice există o prima dată.

Nu ajung prea departe. Poate patruzeci-cincizeci de metri. Mă arunc în față și aterizez cu fața în țărână. De ce dracu' n-a îngropat-o Cassie pe Ringer? Ar fi avut mai mult sens să stau eu ascuns cu copiii, și plus de asta, probabil că Sullivan s-ar fi bucurat de ocazie.

Mă forțez să mă ridic. Stau în picioare vreo cinci secunde, apoi sunt iar la pământ. E prea târziu. Probabil sunt deja în raza de acțiune a infraroșiilor.

O pereche de ghete boncănesc spre mine. Două brațe mă ridică în picioare. Cassie îmi ia brațul și mi-l trece pe după gâtul ei, mă trage după ea în timp ce eu îmi târâi piciorul rănit, țopăind pe cel sănătos, dar cea mai mare parte a greutății o susține ea. Cine are nevoie de al 12-lea sistem când ai o inimă ca a lui Cassie Sullivan?

Reușim să ajungem în garaj și Sullivan aruncă o pătură peste mine. Copiii sunt deja acoperiți și strig „încă nu!”. Căldura corpurilor o să se acumuleze sub pătură, contrar scopului.

— Așteptați semnalul meu, le spun. O să te descurci, îi zic lui Cassie.

Incredibil, îmi zâmbește.

— Știu, îmi răspunde.

54
Cassie

— Acum! strigă Ben, probabil prea târziu.

Elicopterul bubuie deasupra noastră. Ne ascundem sub pături și încep numărătoarea.

„Când o să știu că a venit timpul? “ am întrebat-o pe Ringer.

„După două minute.”

„De ce două?”

„Dacă nu reușim în două minute, înseamnă că e imposibil.”

Cum adică? N-am întrebat-o, dar acum bănuiesc că două minute a fost doar un număr pe care l-a scos la nimereală din pălărie.

Număr oricum.

…58, 59, 60…

Pătura veche pute a mucegai și pișat de șobolan. Nu văd nimic. Ce aud – tot ce aud – e elicopterul, de parcă ar fi la doi pași de-aici. A aterizat? A coborât echipa de recuperare să verifice mormanul misterios de pământ care seamănă suspect de mult cu un mormânt? Întrebarea mi se rostogolește prin minte ca un văl de ceață care se lasă încet; e greu să te gândești în timp ce numeri – poate de asta e recomandat să o faci când încerci să adormi.

…92, 93, 94…

Respir greu. S-ar putea să aibă ceva de-a face cu faptul că mă sufoc încet, încet.

Când eram undeva pe la secunda 75, motorul

elicopterului și-a încetinit turația. Nu s-a oprit, doar că elicea și zgomotul au slăbit. A aterizat? La secunda 95, motoarele se aud iar tare. Rămân aici până când trec cele două minute arbitrare ale lui Ringer sau ascult de vocea aceea care îmi strigă în urechi „Du-te, du-te, du-te acum”?

La secunda 97, mă duc.

Și cât de al dracului de orbitoare mi se pare lumea după ce dau buzna afară din coconul meu de lână.

Deschid ușa garajului, mă uit imediat la dreapta, văd câmpul, copacii, drumul și elicopterul, la doi metri deasupra pământului.

Ridicându-se.

Rahat.

Lângă groapa lui Ringer, se vede o umbră care se rotește amețitor și lângă ea o alta, care se mișcă atât de încet, încât în comparație cu prima pare că stă pe loc. Ringer a declanșat capcana pregătită pentru echipa de căutare. „Pa-pa, echipă de căutare!”

Alerg cu toată viteza spre Black Hawk, iar tot echipamentul pe care l-am îndesat în uniformă îmi dă senzația că duc cărămizi cu mine, și la dracu’, e prea departe și se ridică prea repede. Renunță, Cassie, renunță, n-o să reușești, e timpul pentru planul B, numai că nu avem un plan B, și ce-a fost chestia aia cu două minute, Ringer? Dacă tu ești geniul tactic în misiunea asta, atunci am dat de dracu’, iar distanța dintre mine și elicopter se micșorează, în timp ce botul lui se apleacă ușor… cât de bine te ții pe picioare, Sullivan?

Sar. Timpul încremenește. Elicopterul stă suspendat ca un transportor deasupra corpului meu întins la maximum – chiar și degetele de la picioare îmi sunt întinse – și nu se mai aude niciun sunet, nu se mai simte niciun curent de la elicele care ridică Black Hawk-ul în aer sau care îmi împing corpul în jos.

A fost cândva o fetiță – a dispărut acum – cu brațe subțiri și piciorușe osoase și un cap cu bucle roșcate și un nas (foarte drept) care avea un dar special despre care știau numai ea și tăticul ei.

Putea să zboare.

Degetele mele întinse la maximum se lovesc de marginea ușii deschise destinate încărcăturii. Mă prind de ceva rece și metalic și mă țin de el cu ambele mâini în timp ce elicopterul se avântă în sus și pământul se îndepărtează de picioarele mele. Cincisprezece metri, treizeci de metri, și mă legăn înainte și înapoi, încercând să-mi fac vânt pe platformă. Șaizeci de metri, optzeci, și mâna dreaptă îmi alunecă, și acum mă țin doar cu stânga, iar zgomotul este asurzitor, așa că nu mă pot auzi țipând. Mă uit în jos și văd garajul și casa de peste stradă și puțin mai jos pe drum pata neagră din locul unde a fost cândva casa lui Grace. Câmpurile și pădurea scăldate în lumina stelelor strălucesc gri-argintiu, iar drumul se întinde între cele două linii ale orizontului.

O să cad.

Cel puțin o să fie rapid. Buf, ca un gândac strivit pe un parbriz.

Mâna stângă îmi alunecă, degetul mare, degetul mic și inelarul pipăie aerul acum, mă mai țin de elicopter doar cu două degete.

Apoi îmi alunecă și ele.

55

Am aflat că este totuși posibil să te auzi țipând peste zgomotul motoarelor unui elicopter Black Hawk.

De asemenea, nu e adevărat că îți trece viața prin fața ochilor când ești pe cale să mori. Singurul lucru care mi-a trecut mie prin fața ochilor a fost chipul lui Urs, cu ochii lui de plastic care nu clipesc, lipsiți de suflet.

Mai am câțiva zeci de metri de cădere. Cad mai puțin de-un metru oprindu-mă zguduită de ceva atât de tare, încât aproape că-mi iese umărul din articulație. Nu m-am prins de nimic ca să evit căderea, cineva m-a prins pe mine și acum acel cineva mă trage la bord.

Sunt aruncată cu fața în jos pe puntea elicopterului. Prima dată mă gândesc „Sunt în viață!”. Apoi „O să mor!”. Pentru că oricine o fi cine m-a salvat mă smucește în picioare și practic am doar trei soluții, patru dacă aleg și falsa soluție a armei, pentru că e o idee foarte proastă să tragi cu arma în coconul metalic al unui elicopter.

Pot să-mi folosesc pumnii, spray-ul cu piper, care e pe undeva prin triliardele de buzunare ale uniformei, sau cea mai dură și meu înfricoșătoare armă din formidabilul arsenal al lui Cassie Sullivan: capul.

Mă răsucesc și apoi izbesc cu fruntea în mijlocul feței, crac! Îi sparg nasul și umplu totul de sânge. O grămadă de sânge, un gheizer, dar lovitura nu are niciun efect. Nu se clintește un centimetru. Nici măcar nu clipește. A fost – ce cuvânt a folosit ca să descrie chestia aia înspăimântătoare și înfricoșătoare pe care i-a făcut-o Vosch? —*perfecționată.*

— Ușurel, Sullivan, zice Ringer, întorcându-se să scuipe un cheag de sânge cât o minge de golf.

56
Ringer

O împing pe Sullivan pe un scaun și țip la ea:

— Pregătește-te de aterizare!

Nu zice nimic, doar se holbează la fața mea plină de sânge fără să înțeleagă. Arterele sunt cauterizate de drone minuscule care mișună prin sistemul meu sanguin, sistemul central a închis receptorii durerii; poate că arăt groaznic, dar mă simt perfect.

Mă duc în carlingă și mă așez pe scaunul copilotului. Pilotul mă recunoaște imediat.

Este locotenentul Bob. Același locotenent Bob căruia i-am rupt degetul în timpul „evadării” mele cu Razor și Teacup.

— Rahat! strigă el. Tu!

— Ieșită din mormânt, îi spun, ceea ce practic e adevărat. Las-o jos, îi spun arătând cu degetul spre pământ.

— Du-te dracu’!

Reacționez fără să mă gândesc. Unitatea centrală decide pentru mine – și asta e chestia înspăimântătoare la al 12-lea sistem – nu mai știu unde se termină el și unde încep eu. Nu sunt pe deplin om, nu sunt total extraterestru, niciuna, nici alta, ambele, e ceva slăbit în mine, ceva dezlănțuit.

În cele din urmă îmi dau seama de ingeniozitatea sistemului: cel mai de preț lucru pentru un pilot este vederea.

Îi smulg casca și îmi bag degetul mare în ochiul lui.

Dă din picioare, încearcă să mă prindă de încheietură, iar botul elicopterului se înclină în față. Îi prind mâna și o ghidez înapoi pe manetă, în timp ce intru în mintea lui: unde e panică, aduc calmul. Unde e teamă, aduc pacea. Unde e durere, alinare.

Știu că n-o să facă pe kamikaze cu noi pentru că nimic din mintea lui nu-mi e ascuns. Îi știu chiar și dorințele pe care și le-ar nega lui însuși, și nu își dorește absolut deloc să moară.

Și nu se îndoiește de faptul că are nevoie de mine în viață.

57

Zombi avea dreptate cu luni în urmă: ca niște sanctuare atunci când s-a dezlănțuit apocalipsa, peșterile din West Liberty erau al dracului de greu de învins.

Nu-i de mirare că preotul Amuțitor și le adjudecase.

Zeci de litri de apă potabilă. O încăpere plină cu hrană uscată și conserve. Provizii medicale, așternuturi de pat, conserve cu combustibil pentru încălzit, kerosen și benzină. Haine, unelte și suficiente arme și explozivi cât să echipeze o mică armată. Locul perfect să te ascunzi, chiar confortabil, dacă puteai ignora mirosul.

Peșterile Ohio duhneau a sânge.

Cea mai mare încăpere era cea mai oribilă. Foarte adâncă și umedă, cu o ventilație foarte slabă. Mirosul – și sângele – n-aveau unde să se ducă. Podeaua de piatră încă mai strălucește purpurie.

Aici a avut loc un măcel. Fie falsul preot a adunat cartușele goale, fie și-a înjunghiat victimele, una câte una. Undeva lângă perete găsim un sac de dormit, un teanc de cărți (inclusiv o Biblie ferfenițită), o lanternă cu kerosen, o geantă plină cu obiecte de toaletă și câteva rozarii.

— Dintre toate locurile unde și-ar fi putut face culcuș, și l-a ales pe ăsta, icnește Zombi, punându-și o cârpă la gură ca să filtreze aerul. Jigodie nebună.

— Nu era nebun, Zombi, îi spun. Bolnav. Infectat cu un virus încă dinainte de a se naște. E cel mai bun mod de a judeca lucrurile.

Zombi dă încet din cap.

— Ai dreptate. E cel mai bun mod de a judeca lucrurile.

L-am lăsat pe Bob, pilotul, cu Cassie și copiii în altă sală, după ce i-am comprimat și bandajat rănile și i-am dat antibiotice și o doză destul de mare de morfină. Nu mai e în stare să zboare în seara asta. Faptul că ne-a adus până la peșteri a fost deja peste puterile lui, dar am stat lângă el și l-am ajutat să rămână calm și concentrat, am fost greutatea și ancora lui.

Ne retragem spre un teren mai înalt, iar Zombi străbate culoarele înguste sprijinindu-se cu o mână pe umărul meu și trăgându-și bizar piciorul rănit după el, tresărind la fiecare pas. Îmi propun să nu uit să-i verific rana înainte să plec. Probabil că glonțul ar trebui scos, dar mă tem că procedura ar putea să-i facă mai mult rău decât bine. Chiar și cu antibiotice, riscul de infecție e mare, iar dacă ating o arteră importantă ar fi catastrofal.

— Sunt numai două intrări, zice Zombi. E bine pentru noi. Putem bloca un capăt și atunci ne rămâne o singură intrare de supravegheat.

— Corect.

— Crezi că suntem suficient de departe de Urbana?

— Suficient de departe pentru ce?

— Ca să evităm să fim pulverizați, zice el zâmbind, iar dinții îi strălucesc neobișnuit de albi în lumina felinarului.

— Nu știu.

— Știi ce e înspăimântător, Ringer? Pari că știi mai mult decât oricare dintre noi, dar de fiecare dată când apare o întrebare importantă, cum ar fi dacă vom fi sau nu pulverizați în câteva zile, nu știi niciodată răspunsul.

Culoarul e îngust. Are nevoie să se odihnească. Nu cred că știe că pot simți ceea ce simte el prin intermediul brațului care-mi atinge umărul. Nu știu dacă

asta l-ar liniști sau l-ar speria. Probabil și una, și alta.

— Stai puțin, Zombi, îi spun, prefăcându-mă că trebuie să-mi trag sufletul. Trebuie să fac o pauză.

Mă sprijin de o lespede ieșită în afară. La început încearcă să pară dur și să rămână în picioare. Dar după un minut sau două nu se mai poate preface, se lasă pe podea, gemând din cauza efortului. De când ne-am cunoscut, durerea l-a însoțit aproape constant, și de cele mai multe ori eu i-am cauzat-o.

— Te doare? mă întreabă.

— Ce?

Face semn spre nasul meu.

— Sullivan zice că te-a pocnit bine.

— Așa e.

— Nici măcar nu e umflat. Și nu ți s-au învinețit ochii.

— Mulțumește-i lui Vosch, îi spun, ferindu-mi privirea.

— Speram că o să-i mulțumești tu în numele tuturor.

Încuviințez din cap. Apoi clatin din cap. Apoi încuviințez iar.

Zombi știe că e pe un teren periculos. Se întoarce rapid într-o zonă meu sigură.

— Și nu te doare? Nu simți niciun pic de durere?

Îl privesc în ochi.

— Nu, Zombi. Niciun pic de durere.

Mă așez pe vine, proptindu-mă pe călcâie, și las felinarul pe podea. Distanța dintre noi, mai mică de treizeci de centimetri, pare mai mult de un kilometru.

— Ai observat când am intrat? îl întreb. Cineva a meșterit un duș afară. Cred că o să fac unul înainte să plec.

Am sânge uscat pe față, țărână în păr și pământ umed pe fiecare centimetru de piele. A trecut o eternitate după ce m-a îngropat Zombi. Încă le pot vedea fețele albite de uimire și oroare când am sărit din mormânt – doi soldați trimiși după camarazii lor lăsați în urmă să

ne ucidă. Sullivan m-a privit la fel după ce m-a lovit cu capul în nas. Am devenit un obiect al uimirii și coșmarurilor.

Așa că vreau să mă spăl. Vreau să mă simt iar om.

— Nu contează dacă apa e rece? întreabă Zombi.

— N-o să simt.

Dă din cap ca și cum ar înțelege.

—Eu ar trebui să merg. Nu la duș. Ha, ha. Să merg cu tine. Nu Cassie. Îmi pare rău, Ringer.

Se preface că studiază stalactitele ca niște dinți care ies din tavan chiar deasupra capetelor noastre. Seamănă cu botul deschis al unui dragon încremenit în timp ce mestecă.

— Cum era? Adică, tipul. Știi tu.

Știu.

— Dur. Amuzant. Deștept. Îi plăcea să stea de vorbă. Și îi plăcea baseball-ul.

— Și tu?

— Eu n-am nicio părere despre baseball.

— Nu la asta m-am referit și știi foarte bine.

— Nu mai contează, îi spun. A murit.

— Mai contează.

— Asta ar trebui să-l întrebi pe el.

— Nu pot. A murit. Așa că te întreb pe tine.

— Ce vrei de la mine, Zombi? Serios, ce vrei? A fost drăguț cu mine…

— Te-a mințit.

— Nu și atunci când a contat. Nu și în privința lucrurilor importante.

— Te-a trădat lui Vosch.

— Și-a dat viața pentru mine.

— A omorât-o pe Teacup.

— Gata, Zombi. Încetează, îi spun și mă ridic în picioare. N-ar fi trebuit să-ți spun.

— De ce ai făcut-o?

„Pentru că tu ești cel în fața căruia nu mănânc rahat”, dar n-o să-i spun asta. „Pentru că pentru tine am ieșit din sălbăticie”, dar n-o să-i spun nici asta. Și nici „Pentru că ești singura persoană în care am încredere”.

În loc de toate astea, îi spun:

— Pentru că m-ai prins într-un moment de slăbiciune.

— Bine, zice și apoi Ben Parish zâmbește și zâmbetul lui aproape că e dureros de privit. Dacă ai vreodată nevoie de un fraier egocentric, sunt omul tău.

Așteaptă o clipă, apoi adaugă:

— Haide, Ringer. Haide. Zâmbește. Gluma asta se aplică la atâtea chestii că nici măcar nu e amuzantă.

— Ai dreptate, îi spun. Nu e amuzantă.

58

Mă dezbrac în fața dușului în aer liber. Containerul de apă era gol, așa că a trebuit să-l umplu de la cisterna de lângă centrul de recepție. Cred că cisterna cântărea mai bine de 45 de kilograme, dar am ridicat-o pe umăr de parcă n-ar fi fost mai grea decât micul Nugget.

Știu că apa e rece, dar, așa cum i-am spus lui Zombi, sunt protejată de darul lui Vosch. Nu simt decât umezeala. Apa spală sângele și mizeria.

Îmi trec mâinile peste stomac. „Și-a dat viața pentru mine.” Băiatul care stătea în pragul ușii, luminat de rugul funerar, scrijelindu-și litere pe braț.

Îmi ating umărul. Pielea e moale și fină. Al 12-lea sistem a reparat vătămarea la câteva minute după ce mi-am cauzat-o. Sunt la fel ca apa care curge pe mine, imună la permanență, reciclându-mă la nesfârșit. Sunt apă, sunt viață. Poate că forma se schimbă, dar substanța rămâne aceeași. Doboară-mă și o să mă ridic din nou. *Vincit qui patitur.*

Închid ochii și îi văd pe ai lui. Ochi ironici, strălucitori, albaștri, pe care îi simți cum ți se împlântă până dincolo de oase. „Tu m-ai creat, iar acum creația ta vine după tine. Ca ploaia pe pământul pârjolit, sosesc.”

Iar apa înlătură sângele și țărâna.

59
Cassie

Iată ceva care-ți dă de gândit. Iată adevărul minunat despre lumea creată de Ceilalți:

Frățiorul meu a uitat alfabetul, dar știe să facă bombe.

Acum un an era vorba de carioci și cărți de colorat, hârtie pentru confecționat figurine și lipici Elmers. Acum e vorba de fitile și detonatoare, fire și praf de pușcă.

Cine vrea să citească o carte când poți să arunci ceva în aer?

Megan stă lângă mine și se uită la el la fel cum se uită la orice altceva: tăcută. Îl strânge pe Urs la piept, un alt martor mut al evoluției lui Samuel J. Sullivan.

Lucrează împreună cu Ringer. Stau amândoi îngenuncheați unul lângă altul, o linie de asamblare formată din două persoane. Cred că au urmat același curs de dispozitive explozive improvizate. Părul ud al lui Ringer strălucește ca o piele de șarpe în lumina felinarului. Pielea ca fildeșul îi lucește. Acum câteva ore i-am dat un cap în nas și i l-am rupt, dar nu s-a umflat deloc, nu se vede niciun semn că i-aș fi cauzat vreun rău. Spre deosebire de nasul meu, care o să rămână strâmb până o să mor. Viața nu e dreaptă.

— Cum ai ajuns în elicopter, o întreb pentru că mă sâcâie de ceva timp să știu.

— La fel ca tine, îmi răspunde. Am sărit.

— Planul era să sar eu.

— Ceea ce ai făcut. Te țineai de el cu o unghie. Nu cred că am avut de ales în punctul în care ne aflam.

Cu alte cuvinte „Ți-am salvat curul, băi nas strâmb, pistruiat și inutil. De ce te crizezi?”

Nu că nasul meu ar avea un cur. Ar trebui să încetez să mai inventez gândurile altor oameni.

Își dă o șuviță mătăsoasă de păr după ureche. E un gest atât de lipsit de efort și inexplicabil de grațios, încât e la granița terorii. „Ce dracu’ s-a întâmplat cu tine, Ringer?”

Desigur, știu ce s-a întâmplat cu ea. Darul, așa îi spunea Evan. Tot potențialul uman înmulțit cu o sută. „Inima îmi permite să fac ceea ce trebuie să fac”, mi-a spus cândva Evan. A neglijat să-mi spună că la vremea respectivă vorbea și la propriu, și la figurat. A neglijat să-mi spună o mulțime de lucruri, nemernicul ăla care nici măcar nu merită să fie salvat.

Ce dracului e în mintea mea? Când mă uit la degetele delicate ale lui Ringer executând baletul complicat al construirii unei bombe, îmi dau seama că cel mai înfricoșător lucru la ea nu e ce i-a făcut Vosch corpului ei, e ceea ce acest corp amplificat i-a făcut minții ei. Când treci dincolo de limitele fizice, ce se întâmplă cu cele morale? Sunt destul de sigură că Ringer pre-perfecționată n-ar fi putut masacra de una singură cinci soldați bine înarmați și instruiți. La fel cum sunt destul de sigură că Ringer pre-perfecționată nu și-ar fi vârât degetul mare în globul ocular al unui om. Toate astea cer un salt al evoluției de un cu totul alt fel.

Apropo de Bob.

— Nu sunteți zdraveni la cap, dă el din gură, urmărindu-ne cu ochiul sănătos.

— Nu, Bob, spune Ringer fără să ridice privirea de la ceea ce face. Lumea nu e zdravănă. Noi doar se întâmplă să trăim în ea.

— Nu pentru mult timp! Nu o să ajungeți nici la cincizeci de kilometri de bază.

Vocea lui panicată umple sala micuță a peșterii, care miroase a chimicale și a sânge.

— Știu unde sunteți – elicopterul are un nenorocit de GPS – și vin după voi cu tot ce au.

Ringer ridică privirea spre el. Își dă părul într-o parte. Ochii negri îi sclipesc.

— Pe asta mă bazez.

— Cât mai durează? o întreb.

Totul ține de a ajunge la bază înainte de răsărit.

— Încă vreo câteva și gata.

— Da! urlă Bob. Sunteți gata! Spune-ți rugăciunea, pentru că te duci dracului, Dorothy!

— Nu e Dorothy! țipă Sam la el. Tu ești Dorothy!

— Tu să taci dracu' din gură! urlă Bob.

— Hei, Bob, îl strig. Nu te lua de fratele meu.

Bob stă ghemuit într-un colț, tremurând, transpirând, îmbuibat cu morfină, care se pare totuși că nu îi e de ajuns. Nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani. Tânăr după standardele dinainte de Sosire. De vârsta a doua după noile standarde.

— Ce mă poate împiedica să nu prăbușesc elicopterul într-un rahat de câmp de porumb? întreabă el. Ce-o să-mi faci, o să mă pocnești și-n celălalt ochi? mai zice el și începe să râdă.

Ringer îl ignoră, ceea ce e ca și cum ar turna gaz pe foc.

— Nu că ar conta. Nu că ați avea măcar o șansă. O să vă termine din clipa în care aterizăm. O să vă taie ca pe dovlecii de Halloween. Așa că vedeți-vă mai departe de bombe și coaceți-vă planurile, sunteți toți morți.

— Ai dreptate, Bob, îi spun. Ai rezumat toată situația.

Nu sunt sarcastică (o dată-n viață). Presupunând că o să prăbușească elicopterul într-un câmp de porumb,

presupunând că nu suntem doborâți de armada care e deja pe drum, presupunând că nu vom fi prinse și ucise în tabără de miile de soldați care ne vor aștepta, presupunând că prin cine știe ce miracol Evan mai e în viață și că printr-un miracol și mai mare o să-l găsesc și presupunând că Ringer îl omoară pe Vosch, această creatură pe care specia noastră o are în comun cu gândacul indestructibil, noi nu avem nicio strategie de ieșire. Ne luăm un bilet doar dus spre neant.

„Și biletele astea nu sunt ieftine”, mă gândesc în timp ce mă uit la Sam cum dă tușa finală unei bombe.

Oh, Sam. Carioci și cărți de colorat. Hârtie de modelat și lipici. Ursuleți și pijamale întregi, leagăne și cărți de povești și toate celelalte lucruri pe care știam că o să le lași în urmă, dar nu atât de curând și nu așa. Oh, Sam, ai chipul unui copil și ochii unui bătrân.

Am ajuns prea târziu. Am riscat totul ca să te salvez de sfârșit, dar sfârșitul deja te înșfăcase.

Mă ridic în picioare. Toată lumea se uită la mine, în afară de Sam. Fredonează încetișor ceva, ușor fals. Temă muzicală pentru construirea dispozitivelor explozive. Nu l-am mai văzut de mult timp așa fericit.

— Trebuie să vorbesc cu Sam, îi spun lui Ringer.

— E-n regulă, zice ea. Mă descurc fără el.

— Nu-ți ceream permisiunea.

Îl prind de încheietură și-l trag afară din sală, pe culoarul îngust și apoi în sus, la suprafață, până când sunt sigură că nu ne mai aude nimeni. Aproape sigură, Ringer probabil că aude un fluture bătând din aripi în Mexico.

— Ce e? mă întreabă încruntându-se, sau poate încruntându-se – n-am luat o lanternă, abia dacă-i văd fața.

„E o întrebare al dracului de bună, puștiule. Uite-mă iar, pe jumătate pornită și improvizând. Asta e un

discurs la care ar trebui lucrat săptămâni întregi.”

— Știi că fac asta pentru tine, îi spun.

— Ce faci?

— Te las singur.

Ridică din umeri. Ridică din umeri!

— Te-ntorci, nu-i așa?

Iată: invitația la o promisiune pe care nu o pot face. Îl iau de mână și îi spun:

— Mai ții minte vara când ai urmărit curcubeul?

Se uită la mine, total deconcertat.

— Mda, poate că nu. Cred că încă mai erai în scutece. Eram în curtea din spate și eu țineam furtunul. Când razele soarelui loveau apa… știi tu, se forma un curcubeu. Și ți-am zis să-l urmărești. Ți-am zis să prinzi curcubeul…

Sunt pe cale să o iau razna din cauza propriei mele povești cu apa.

— Destul de crud, dacă stai să te gândești.

— Atunci de ce te gândești la asta?

— Pur și simplu nu vreau… Nu vreau să uiți lucruri, Sam.

— Ce fel de lucruri?

— Trebuie să-ți amintești că n-a fost mereu așa.

Să faci bombe și să te ascunzi în peșteri și să te uiți la alți oameni cum mor.

— Îmi amintesc lucruri, mă contrazice el. Mi-am adus aminte cum arăta mami.

— Da?

— Mi-am adus aminte chiar înainte să o împușc pe doamna aia.

Ceva din expresia mea mă dă de gol. Cred că e un amestec de șoc și oroare și o tristețe nesfârșită. Pentru că se întoarce pe călcâie și dispare în sala armelor, doar ca să revină după un minut cu Urs în brațe.

Oh, afurisitul ăla de urs.

— Nu, Sams, șoptesc.

— Ți-a purtat noroc data trecută.

— Acum… acum e al lui Megan.

— Nu, e al meu. A fost întotdeauna al meu, zice el și mi-l întinde.

I-l împing cu blândețe înapoi la piept.

— Și trebuie să-l păstrezi. Știu că ești prea mare pentru el acum. Știu că ești soldat sau comando sau ce ești. Dar într-o zi poate că o să apară un copilaș care o să aibă nevoie de Urs. Pentru că… mă rog, pur și simplu.

Îngenunchez în fața lui.

— Așa că ține bine de el, înțelegi? Ai grijă de el și protejează-l și nu lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău. Urs e foarte important în marele plan al lucrurilor. E la fel ca gravitația. Fără el, universul s-ar destrăma.

Sam se holbează tăcut la sora lui mai mare un moment destul de lung. „Ține minte, Sams. Studiază fiecare centimetru învinețit, zgâriat, cicatrizat, strâmb din ea. Ca să nu uiți. Să nu uiți niciodată. Adu-ți aminte de chipul meu orice s-ar întâmpla. Orice. S-ar. Întâmpla."

— Asta-i o aiureală, Cassie, îmi spune, și pentru o clipă – doar pentru o clipă – băiețelul e aici din nou și văd în fața lui de acum fața lui de atunci, râzând isteric și minunându-se, urmărind curcubeul.

60
Ringer

Sar jos din elicopter. Zombi se uită la mine cum îmi pun rucsacul și mă întreabă:

— Totul gata?

— Gata.

— Câte ți-au mai rămas? zice el făcând semn cu capul spre geantă.

— Cinci.

Se încruntă.

— Crezi că e de ajuns?

— Trebuie să fie. Așa că da.

— E timpul să pleci, atunci.

— E timpul să plec.

Privirile ni se întâlnesc. Știe la ce mă gândesc.

— N-o să-ți promit, îmi spune.

— Nu poți să vii după mine, Zombi.

— Nu pot să-ți promit, repetă.

— Și nu poți rămâne aici. După ce nava-mamă bombardează orașele, îndreaptă-te spre sud. Folosește dispozitivul de urmărire pe care ți l-am dat. N-o să te ascundă de infraroșii sau de Amuțitori, dar…

— Ringer.

— N-am terminat.

— Știu ce am de făcut.

— Adu-ți aminte de Dumbo. Adu-ți aminte ce te poate costa dacă vii după mine. La unele lucruri trebuie să renunți, Zombi. Unele lucruri…

Îmi cuprinde fața în palme și mă sărută apăsat pe

buze.

— Un zâmbet, îmi șoptește. Un zâmbet și renunț. Fața mea e în palmele lui, iar mâinile mele sunt pe șoldurile lui. Fruntea lui e lipită de a mea, iar stelele strălucesc deasupra noastră și a Pământului pe care ne aflăm, iar timpul curge, curge.

— N-ar fi adevărat, îi spun.

— În punctul ăsta, nu-mi pasă.

Îl împing într-o parte. Cu blândețe.

— Mie încă îmi pasă.

61

Bombele au fost încărcate. E timpul să-l urcăm și pe Bob.

— Crezi că nu sunt pregătit să mor? mă întreabă când îl escortez la scaunul lui.

— Știu că nu ești.

Îi pun centura. Prin ușa deschisă îi văd pe Sullivan și pe Zombi și îmi dau seama că ea se străduiește din răsputeri să-și păstreze cumpătul. Cassie Sullivan e sentimentală și imatură și egocentrică mai mult decât e posibil, dar chiar și ea știe că trecem peste un prag dincolo de care nu mai există cale de întoarcere.

— Niciun plan, îi șoptește lui Zombi.

Nu vrea să aud ce-i spune, și nici eu nu vreau să aud. Darul lui Vosch e în egală măsură un blestem.

— Nimic nu e sortit.

— Nimic nu trebuie să se întâmple, zice Zombi.

„Niciun plan. Nimic nu e sortit. Nimic nu trebuie să se întâmple.” Ca un catehism, sau o declarare a credinței – sau a opusului credinței.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

— Știi ce-o să spun acum.

Zombi zâmbește.

— El o să fie bine, Cassie, îi zice și o strânge cu putere de mână. Jur pe viața mea.

Răspunsul ei e instantaneu și nemilos.

— Nu pe viața ta, Parish. Pe moartea ta.

Mă observă peste umărul lui și-și trage mâna. Îi fac semn din cap. E timpul. Mă întorc spre pilotul nostru cu un singur ochi:

— Dă-i bătaie, Bob!

62

Pământul se îndepărtează. Zombi se face tot mai mic, devine doar un punct întunecat pe pământul cenușiu. Drumul se rotește la dreapta ca secundarul unui ceas terestru, marcând timpul pierdut, timpul care nu mai poate fi recuperat. Ne întoarcem spre nord, urcăm, explozia nenumăratelor stele, centrul arzător al galaxiei, un fundal pentru nava-mamă care strălucește verde fosforescent, plină cu bombe care vor șterge ultimele rămășițe ale civilizației umane. Câte orașe or fi în lume? Cinci mii? Zece? Nu știu, dar ei știu. În mai puțin de trei ore, în cumplita liniște a vidului, ușile calei se vor deschide și, ghidate, mii de rachete cu focoase nu mai mari decât o franzelă vor fi vomitate afară. O singură orbită în jurul planetei. După zece secole, tot ce am construit va dispărea într-o zi.

Dărâmăturile se vor bătători. Ploile vor spăla pământul pârjolit și pustiit. Râurile vor reveni la cursurile lor naturale. Pădurile și pajiștile și mlaștinile și luncile își vor cere înapoi tot ce a fost tăiat și defrișat, săpat și nivelat și îngropat sub tone de asfalt și ciment. Populația animală va exploda numeric. Lupii se vor întoarce din nord și turmele de bizoni, treizeci de milioane, vor înnegri iar pășunile. Va fi ca și cum n-am fi existat niciodată, paradisul renăscut, și ceva străvechi din mine, îngropat adânc în memoria genelor, se bucură de asta.

„Un salvator?” m-a întrebat Vosch. „Asta sunt eu?”

Sullivan mă urmărește de pe culoar. Pare atât de mică în uniforma supradimensionată, ca o copilă care se joacă

de-a costumatul. Cât e de ciudat că am ajuns amândouă aici. M-a displăcut din clipa în care a dat cu ochii de mine. În ceea ce o privește, eu m-am gândit că nu e mare lucru de capul ei. Am întâlnit o mulțime de fete asemenea lui Cassie Sullivan, rușinoasă, dar arogantă, timidă, dar impulsivă, naivă, dar serioasă, sensibilă, dar obraznică. Sentimentele contează pentru ea mai mult decât faptele, în special faptul că misiunea ei e futilă.

A mea e lipsită de speranță. Ambele sunt sinucigașe. Și niciuna nu poate fi evitată.

Aud o hârâitură în căști. E Bob.

— Avem companie.

— Câte sunt?

— Hmm. Șase.

— Vin acum.

Sullivan tresare când îmi desfac centura de siguranță. O bat pe umăr în drum spre scaunul copilotului. „E-n regulă. Ne așteptam la asta."

În față, Bob îmi arată pe ecran elicopterele care se apropie.

— Ceva ordine, șefa? mă întreabă cu doar o urmă de sarcasm. Acționăm sau fugim? Sau vrei să aterizez?

— Menține cursul. O să ne apeleze….

— Stai. Ne apelează.

Bob ascultă, iar eu îi văd acum, chiar în fața noastră, zburând în formație de atac.

— Bun, zice Bob, întorcându-se spre mine. Ai trei încercări. Primele două nu se pun.

— Ne ordonă să aterizăm.

— Acum e rândul meu: Ba pe dracu'! Corect?

— Nu spune nimic. Zboară în continuare.

— Îți dai seama că o să ne doboare, nu?

— Spune-mi doar când îi avem în raza de atac.

— A, deci ăsta-i planul. Îi doborâm noi pe ei. Pe toți șase.

— Greșeala mea, Bob. Voiam să spun să-mi zici când suntem noi în raza lor de atac. Ce viteză avem?

— O sută patruzeci de noduri. De ce?

— Dubleaz-o.

— Nu pot s-o dublez. Maximum e de o sută nouăzeci.

— Atunci treci la maxim. Aceeași direcție.

„Fix în botul vostru, țineți-vă bine!”

Suntem propulsați înainte, bordajul elicopterului se cutremură, motoarele urlă, vântul vâjâie în carlingă. După câteva minute, chiar și ochiul neperfecționat al lui Bob poate vedea că primul elicopter din formație se îndreaptă direct spre noi.

— Ne ordonă iar să aterizăm, strigă Bob. Intrăm în raza de acțiune în 30 de secunde.

— Ce se întâmplă? zice Sullivan vârându-și capul între noi.

Rămâne cu gura căscată când vede ce e în față.

— Douăzeci! țipă Bob.

— Douăzeci ce? strigă Cassie.

O să se înalțe, sunt sigură. O să se înalțe sau o să rupă formația ca să ne lase să trecem. N-o să ne doboare. Din cauza riscurilor. „Riscul e cheia”, mi-a spus Vosch. Până acum a aflat deja de echipa de atac moartă și de elicopterul deturnat. Constance n-ar fi făcut asta, iar Walker a fost capturat. Asta înseamnă că a mai rămas o singură persoană care putea face așa ceva: creația lui.

— Zece secunde!

Închid ochii. Sistemul central, însoțitorul meu mereu credincios, îmi anihilează simțurile și mă expulzează în spațiul lipsit de sunet, lipsit de lumină.

„Vin, nenorocitule. Ai vrut să creezi o ființă umană lipsită de umanitate. Acum o să ai de-a face cu ea.”

IV
Ultima zi

63
Evan Walker

Camera în care l-au aruncat era mică, goală și foarte rece. Când i-au scos gluga care-i acoperea capul, duritatea luminii l-a orbit. Instinctiv, și-a acoperit ochii.

Unul dintre temnicerii săi i-a cerut să-și scoată hainele. S-a dezbrăcat până la chiloți. „Nu, și pe ăia.” Și-a dat jos chiloții și le-a dat un șut spre ușă, unde stăteau cei doi băieți îmbrăcați în uniforme de camuflaj. Unul dintre ei – cel mai tânăr – a chicotit.

Au ieșit din cameră. Ușa s-a închis cu un zăngănit. Frigul și tăcerea și lumina orbitoarea erau prea intense. S-a uitat în jos și a văzut o scurgere mare în mijlocul podelei acoperite de gresie. S-a uitat în sus și atunci, ca și cum faptul de a se fi uitat ar fi fost semnalul, apa a izbucnit din dispersoarele din tavan.

S-a împleticit până lângă perete și și-a acoperit capul cu mâinile. Frigul s-a strecurat în el, prin piele către mușchi și oase și măduvă, până când l-au lăsat genunchii și s-a prăbușit pe podea, cu capul sprijinit de genunchii ridicați la piept, strângându-și picioarele cu brațele. O voce fără trup a bubuit în încăperea micuță:

— RIDICĂ-TE!

A ignorat-o.

Din rece ca gheața, apa a devenit instantaneu opărită și Evan a sărit în picioare, cu gura deschisă de șoc și durere. Lumina orbitoare trecea prin ceața aburilor și o sfărâma în curcubeie fără număr care pluteau și se învârteau radioase pe gresia lipsită de culoare. Jetul de

apă deveni iar rece, apoi se opri brusc.

Evan s-a sprijinit de perete, gâfâind, și vocea a bubuit:

— NU ATINGE ZIDUL! STAI CU PICIOARELE APROPIATE ȘI CU MÂINILE PE LÂNGĂ CORP!

S-a îndepărtat de perete. Niciodată, nici măcar în cele mai geroase zile de iarnă de la fermă, când vântul urla peste câmpuri și ramurile copacilor cedau sub greutatea gheții, nu-i fusese atât de frig. Frigul de-acum era ceva viu, o bestie care-i prinsese corpul în fălcile ei, iar fălcile acelea îl zdrobeau încet, încet. Toate instinctele îi spuneau să se miște; efortul fizic i-ar fi crescut presiunea sanguină, i-ar fi accelerat ritmul cardiac, i-ar fi răspândit căldura spre extremități.

— NU MIȘCA!

Nu se putea concentra. Gândurile i se învârteau în minte ca nenumăratele curcubeie răspândite de jeturile de apă. Poate dacă închidea ochii era meu bine.

— NU ÎNCHIDE OCHII!

Frigul. Își imagina apa înghețându-i pe corp, formându-i țurțuri în păr. Va intra în șoc hipotermic. O să i se oprească inima. Și-a strâns mâinile pumn, înfigându-și unghiile în palme. Durerea îl putea ajuta să se concentreze. Durerea face întotdeauna asta.

— DESCHIDE PALMELE! DESCHIDE OCHII! NU MIȘCA!

S-a supus. Dacă făcea tot ce îi spuneau, dacă urma ordinele, dacă satisfăcea toate cererile, nu puteau avea niciun motiv să folosească singura armă în fața căreia era lipsit de apărare.

O să care orice povară, o să îndure orice greutate, o să suporte orice chin dacă suferința lui putea să-i adauge ei o singură clipă de viață.

Fusese dispus să sacrifice o întreagă civilizație de dragul ei. Propria lui viață era infinit mai măruntă și lipsită de sens, un preț insignifiant. A știut dintotdeauna,

din ziua în care a găsit-o pe jumătate îngropată în zăpadă, ce însemna salvarea ei. Ce însemna să o iubească. Ușa celulei s-a trântit de perete, condamnarea la moarte venea.

Dar nu îl aduseseră în încăperea asta înghețată și inundată de lumină ca să-l omoare.

Asta urma să se întâmple mai târziu.

După ce îi vor fi zdrobit trupul și îi vor fi înfrânt voința și îi vor fi disecat mintea până la ultima sinapsă.

Distrugerea lui Evan Walker începuse.

64

Orele treceau. Corpul îi amorțise. Avea senzația că plutește în propria-i piele insensibilă. Peretele alb din fața lui se întindea la infinit; plutea într-un nimic nesfârșit, iar gândurile i se fragmentau. Mintea lui, înfometată după stimuli, se agăța de amintiri aleatorii din copilărie, Crăciunuri petrecute cu familia lui umană, momentele când stătea cu frații lui pe veranda din fața casei, când se foia în strană la biserică. Și scene mult mai vechi, dintr-o altă viață: apusul unei stele care se stingea, un apus ce-ți tăia răsuflarea, cum plutea peste vârfuri de munți de trei ori mai înalte decât Himalaya în nave argintii, cum urca pe coama unui deal și vedea apoi la poalele lui o vale lipsită de viață, recoltele distruse de otrava razelor ultraviolete ale soarelui muribund.

Dacă închidea ochii, vocea țipa la el să-i deschidă. Dacă se clătina, vocea îi striga să stea nemișcat.

Dar era numai o problemă de timp până când avea să se prăbușească.

Nu și-a dat seama când a căzut. Sau dacă vocea a țipat la el să se ridice. Acum era în picioare și în clipa următoare stătea ghemuit în colțul din fundul camerei albe. N-avea idee cât timp trecuse – dacă trecuse măcar. Timpul nu exista în încăperea albă.

A deschis ochii. În pragul ușii era un bărbat. Înalt, atletic, cu ochi de un albastru strălucitor, înfundați în orbite, îmbrăcat într-o uniformă de colonel. Îl cunoștea pe acest bărbat, deși nu se mai întâlniseră niciodată. Îi cunoștea chipul și chipul de dincolo de acesta. Îi cunoștea numele dat și îi cunoștea numele uman. Nu-l

mai văzuse niciodată înainte; îl cunoștea de zece mii de ani.

— Știi de ce te-am adus aici? l-a întrebat bărbatul.

Evan a deschis gura. Buzele i s-au crăpat și au început să-i sângereze. Limba i s-a mișcat amorțită, nu și-o simțea.

— Am trădat.

— Trădat? Ah, nu, chiar invers. Dacă ar fi să te descriu într-un cuvânt, acela ar fi devotat.

Bărbatul a pășit într-o parte și în cameră a intrat o femeie îmbrăcată într-o salopetă albă, împingând un pat cu rotile. După ea, doi soldați. L-au ridicat de pe podea și l-au pus pe patul mobil. Deasupra lui, o singură picătură de apă se vedea pe dispersorul robinetului. S-a uitat la ea, cum tremura acolo, incapabil să-și ia privirea. I-au prins o cătușă de un braț, n-a simțit nimic. I-au scanat fruntea cu un termometru, n-a simțit.

O lumină puternică în ochi. Femeia i-a palpat trupul gol, l-a apăsat pe stomac, i-a masat gâtul și pelvisul, iar mâinile ei erau delicios de calde.

— Care e numele meu? a întrebat colonelul.

— Vosch.

— Nu, Evan. Care e numele meu?

A înghițit în sec. Îi era foarte sete.

— Nu poate fi pronunțat.

— Încearcă.

A clătinat din cap. Îi era imposibil. Limbajul lor evoluase ca urmare a unei anatomii foarte diferite. Vosch ar fi putut la fel de bine să-i ceară unui cimpanzeu să recite Shakespeare.

Femeia în alb cu mâinile calde l-a înțepat cu un ac în braț. Trupul i s-a relaxat. Nu-i mai era frig sau sete și își simțea mintea limpede.

— De unde ești? l-a întrebat Vosch.

— Ohio.

— Înainte de asta.

— Nu poate fi pronunțat…

— Lasă numele. Spune-mi de unde.

— Din constelația Lyra, a doua planetă de la steaua pitică. Oamenii au descoperit-o în 2014 și au numit-o Kepler 438b.

Vosch a zâmbit.

— Desigur. Kepler 438b. Și dintre toate locurile pe care le-ai fi putut alege, de ce Pământul? De ce ai venit aici?

Evan și-a întors capul ca să se uite la el.

— Știi deja răspunsul. Știi toate răspunsurile. Colonelul a zâmbit. Ochii i-au rămas întunecați, duri și lipsiți de umor. S-a întors spre femeie:

— Îmbracă-l. E timpul ca Alice să facă o călătorie în vizuina iepurelui.

65

I-au adus o salopetă albastră și o pereche de pantofi albi ușori. Le-a spus soldaților care-l păzeau:

— E o minciună. Tot ce v-a spus. E la fel ca mine. Vă folosește ca să vă facă să-i omorâți pe-ai voștri.

Băieții n-au zis nimic. Pipăiau cu nervozitate trăgaciul armelor.

— Războiul pe care o să-l purtați nu e real. O să omorâți oameni nevinovați, supraviețuitori ca voi, până când va cădea și ultimul, iar apoi noi o să vă omorâm pe voi. Participați la propriul vostru genocid.

— Da, și tu ești un jegos de infestat care mănânci căcat, a izbucnit băiatul mai mic. Și după ce termină comandantul cu tine, o să te dea pe mâna noastră.

Evan a oftat. Nu avea cum să le distrugă minciuna pentru că acceptarea adevărului i-ar fi distrus pe ei.

„Viciile sunt virtuți acum, iar virtuțile vicii.”

Afară din cameră, apoi pe un coridor lung, trei rânduri de scări coborâte, până la cel mai de jos nivel. Un alt coridor lung, la dreapta pe un al treilea care acoperea toată lungimea bazei, trecând mai departe, ușă după ușă nemarcată, pereți cenușii de ciment sub strălucirea sterilă a becurilor fluorescente. Aici nu venea niciodată noaptea; aici lumina era veșnică.

Au ajuns la ultima ușă, la capătul tunelului cenușiu. Sutele de uși de care trecuseră erau albe, aceasta era verde. S-a deschis când s-au apropiat de ea.

Înăuntru era un scaun înclinat cu legături pentru brațe și suport pentru picioare. Un șir de monitoare și o tastatură. Îl aștepta un tehnician, cu fața impasibilă, în

poziție de drepți.

Și Vosch.

— Știi ce e asta, i-a spus.

Evan a încuviințat.

— Tara Minunilor.

— Și ce trebuie să mă aștept să aflu?

— Foarte puțin din ce nu știi deja.

— Dacă aș ști ce vreau să știu, nu m-aș fi obosit atâta să te aduc aici.

Tehnicianul l-a legat de scaun. Evan a închis ochii. Știa că descărcarea amintirilor nu va durea fizic. Dar știa și că din punct de vedere psihologic putea fi devastatoare. Creierul uman are minunata capacitate de a filtra și sorta experiențele, protejându-se de ceea ce nu poate îndura. Țara Minunilor expunea experiențele așa cum erau, fără nicio interferență din partea creierului, extrăgând înregistrările vieții fără nicio interpretare a datelor. Nimic pus în context, nicio cauză și niciun efect, viața nefiltrată, fără darul creierului de a raționa, nega și de a crea goluri convenabile.

Ne amintim viețile. Țara Minunilor ne obligă să le retrăim.

A durat două minute. Două minute extrem de lungi.

După tăcerea sinistră și lumina care i-a urmat, vocea lui Vosch:

— E o fisură în tine. Știi asta. Ceva a mers anapoda și e important să înțelegem motivul.

Îl dureau picioarele. Încheieturile îi erau roase de cât se zbătuse în legături.

— N-o să înțelegi niciodată.

— Poate că ai dreptate. Dar natura mea umană îmi cere să încerc.

Pe monitoare curgeau coloane de cifre, viața lui organizată în secvențe de qubiți, ce a văzut, ce a simțit, auzit, spus, gustat și gândit și cel mai complex pachet de

informații din univers: emoția umană.

— O să ne ia ceva timp să analizăm datele, a zis Vosch. Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Era cât pe ce să cadă când s-a ridicat din scaun. Vosch l-a prins și l-a ajutat cu blândețe să stea drept.

— Ce s-a întâmplat cu tine? l-a întrebat pe Evan. De ce ești așa slăbit?

— Întreabă-le pe ele, a răspuns el făcând semn spre monitoare.

— Al 12-lea sistem a cedat? De ce a cedat?

Făcuse o promisiune. Trebuia să o găsească înaintea lui Grace. A alergat pe autostradă, a alergat până când darul dinăuntrul lui a cedat. Pentru că nimic nu conta, doar promisiunea, nimic nu conta, doar ea.

Evan l-a privit pe Vosch în ochii lui albaștri, ca ai unei păsări, și l-a întrebat:

— Ce vrei să-mi arăți?

Vosch a zâmbit.

— Vino și vezi.

66

Dacă făceai la stânga imediat după scări, ajungeai pe coridorul lung de un kilometru și jumătate care ducea la ușa verde a Țării Minunilor. Dacă făceai dreapta, nu era nimic, un perete alb.

Vosch a apăsat cu degetul mare pe perete. Mecanismele au scârțâit, a apărut o îmbinare, și peretele s-a despărțit pe mijloc, cele două jumătăți trăgându-se într-o parte pentru a dezvălui un coridor îngust care se pierdea în bezna teribilă de dincolo de strălucirea sterilă a becurilor.

Dintr-un difuzor nevăzut a izbucnit o voce înregistrată: „Atenție! Intrați într-o zonă restricționată, doar pentru uzul personalului autorizat conform Ordinului Special 11. Toate persoanele neautorizate găsite în această zonă vor suferi acțiuni disciplinare imediate. Atenție! Intrați într-o zonă restricționată, doar pentru uzul personalului autorizat...”

Vocea i-a urmat în întuneric. „Atenție!” O pată de lumină grețoasă de culoare verde scălda capătul coridorului îngust. S-au oprit acolo, în fața unei uși fără clanță. Vosch a apăsat cu degetul mare în mijlocul ușii și aceasta s-a deschis silențioasă. S-a întors spre Evan.

— Numim asta Zona 51, i-a zis Vosch fără nicio urmă de ironie.

Când au trecut pragul, s-au aprins luminile. Primul lucru pe care l-a văzut Evan a fost capsula în formă de ou, identică cu capsula în care evadase din Tabără Haven, cu excepția mărimii: capsula aceasta era de două ori mai mare. Domina jumătate din încăpere.

Deasupra ei se vedea pista de lansare din beton armat, care ducea la suprafață.

— Asta voiai să-mi arăți?

Nu înțelegea. Știa că Vosch avea o capsulă la bază pentru a se putea întoarce pe navă după lansarea celui de-Al Cincilea Val. În câteva ore, capsule identice urmau să fie lansate din nava-mamă pentru a-i recupera pe ceilalți dintre ei întrupați în oameni. De ce voia Vosch să-i arate asta?

— E unică, a spus Vosch. Sunt doar douăsprezece astfel de capsule în toată lumea. Câte una pentru fiecare dintre noi.

— De ce faci asta?

Începea să-și piardă cumpătul.

— De ce vorbești în dodii și minți ca și cum aș fi una dintre victimele tale umane? Sunt mai mult de douăsprezece. Sunt zeci de mii.

— Nu. Doar douăsprezece. Vino aici, a zis Vosch, făcând semn către dreapta. Cred că o să ți se pară foarte interesant.

Atârnând din tavan la nivelul ochilor, era un obiect de vreo șase metri, în formă de trabuc, cu învelișul sclipind gri-verzui. După Al Treilea Val, astfel de drone împânziseră cerul. „Ochii lui Vosch”, îi spusese el lui Cassie. „Așa vă poate vedea.”

— O componentă importantă a războiului, a spus Vosch. Importantă, dar nu critică. Pierderea lor a necesitat o oarecare improvizație când am început să te vânăm – te-ai întrebat de ce a trebuit să perfecționăm o ființă umană, nu-i așa?

Se referea la Ringer. Dar Evan nu reușea să facă legătura.

— De ce ați făcut-o?

— Scopul dronelor nu era să ne indice locul unde se găseau supraviețuitori – era să vă localizeze pe voi. Pe

tine și pe ceilalți câteva mii asemenea ție care urmați să vă abandonați teritoriile desemnate înaintea lansării celui de-Al Cincilea Val, când urma să realizați că nu va exista nicio scăpare, nicio modalitate de salvare spre nava-mamă.

Evan a clătinat din cap. Pentru prima dată i-a trecut prin minte că poate Vosch înnebunise. Fusese cea mai mare teamă a lor când planificaseră purificarea Pământului. Împărțirea trupului cu o conștiință umană s-ar fi putut dovedi o povară prea copleșitoare, greutate care nu putea fi suportată.

— Acum te întrebi dacă mai sunt în toate mințile, a zis Vosch zâmbind. Nu vorbesc ca persoana pe care o cunoști de zece mii de ani. Adevărul e că nu ne-am întâlnit niciodată, Evan. Până azi, nici măcar nu știam cum arăți.

Vosch l-a luat cu blândețe de braț și l-a condus în celălalt capăt al încăperii.

Neliniștea lui Evan a crescut. Era ceva extrem de îngrijorător în toate astea. Nu înțelegea de ce Vosch îl adusese aici, de ce nu-l omorâse pur și simplu – ce importanță avea dacă trupul lui uman murea? Conștiința lui continua să existe la bordul navei-mamă. Care era scopul acestei demonstrații bizare?

În colț era un suport de lemn și pe suport stătea o pasăre de pradă mare, cu capul aplecat în față și ochii închiși, aparent adormită. Lui Evan i s-a strâns stomacul. Anii s-au risipit și brusc era iar un băiețel, stând în pat în starea aceea nedeslușită dintre vis și trezire, uitându-se la bufnița de pe pervaz care îl urmărea cu ochii ei rotunzi lucind în întuneric, simțindu-și corpul de parcă ar fi fost înghețat în chihlimbar, incapabil să se miște, incapabil să-și ferească privirea.

În spatele lui, Vosch a șoptit:

— Bubo virginiamus. Marea bufniță cornută.

Magnifică, nu-i așa? Un prădător teribil, nocturn, solitar – prada ei își dă rareori seama că se apropie înainte de a fi prea târziu. E demonul tău, spiritul tău animal, într-un fel. Ai fost desemnat să fii echivalentul lui uman.

Aripile s-au mișcat. Pieptul mare s-a umflat. Capul i s-a ridicat, a deschis ochii și privirile li s-au întâlnit.

— Desigur, nu e reală, a continuat Vosch. E un dispozitiv de transmitere a informațiilor. O mașinărie. O asemenea mașinărie a venit la mama ta când încă erai în pântecul ei, conținând programul care s-a transmis în creierul tău în curs de dezvoltare. O alta te-a vizitat după ce programul s-a activat. La trezirea ta, cred că așa se numește, pentru a-ți dărui al 12-lea sistem.

Nu se putea întoarce. Ochii bufniței îi hipnotizau privirea, îl înghițeau.

— Nu e nicio entitate extraterestră în tine, a zis Vosch. În niciunul dintre noi și nici la bordul navei-mamă. Nava e complet automatizată, la fel ca vechea ta prietenă de aici, construită de inventatorii ei după secole de studiu atent și consfătuiri și trimisă pe această planetă pentru a reduce populația umană la un nivel sustenabil. Și, desigur, pentru a o păstra la acel nivel pe termen nedeterminat, modificând însăși natura umană.

Evan și-a recăpătat vocea și a zis:

— Nu te cred.

Ochii. Nu-și putea lua privirea de la ei.

— Un ciclu fără erori, autosustenabil, un sistem perfect în care încrederea și cooperarea nu pot răsări niciodată. Progresul devine imposibil, pentru că toți străinii sunt potențiali inamici, „un celălalt” care trebuie vânat până la ultimul glonț. Nu ai fost desemnat niciodată să fii un agent al distrugerii, Evan. Tu faci parte din programul de salvare a Pământului – sau făceai, până când ceva din programarea ta a mers prost. De aceea te-am adus aici. Nu ca să te torturez sau să te

omor. Te-am adus aici ca să te salvez.

Și-a pus mâna pe umărul lui Evan, într-un gest de consolare, iar atingerea lui a pus capăt influenței ochilor bufniței. Evan s-a întors spre temnicerul lui. O să-l omoare. O să-l sugrume cu mâinile goale.

Pumnul lui a lovit aerul. Avântul aproape că l-a doborât din picioare.

Vosch dispăruse.

67

Deși rămăsese în picioare, se simțea ca și cum ar fi căzut de la o mare înălțime. Camera se învârtea, pereții ba erau acolo, ba nu erau. În celălalt capăt al camerei, în pragul ușii, stătea cineva, o ancoră vizuală care îl stabiliza. A făcut un pas ezitant într-acolo, apoi s-a oprit.

— Ce îți amintești? l-a întrebat Vosch din prag. Stăteam lângă tine? Mi-am pus mâna pe umărul tău? Ce sunt amintirile noastre, dacă nu dovada ultimă că existăm? Dacă ți-aș spune că tot ce îți amintești de când am pus piciorul în această cameră, totul, e o minciună, o falsă amintire transmisă creierului tău de „bufnița” din spatele tău?

— Știu că e o minciună, a spus Evan. Știu cine sunt.

Tremura. Îi era mai frig decât îi fusese în încăperea albă, sub jetul rece ca gheața.

— Oh, ce ai „auzit” era adevărat. Amintirea e falsă, a oftat Vosch. Ești încăpățânat, nu-i așa?

— De ce te-aș crede? a țipat Evan. Cine ești *tu* ca să te cred?

— Eu sunt unul dintre cei aleși. Mi s-a încredințat cea mai măreață misiune din istoria omenirii: salvarea speciei. La fel ca tine, am știut încă din copilărie ce urma să se întâmple. Numai că, spre deosebire de tine, eu am știut adevărul.

Privirea lui Vosch s-a abătut spre capsulă. Tonul aspru a fost înlocuit de unul nostalgic.

— E imposibil de descris cât de singur m-am simțit. Doar câțiva dintre noi știu adevărul. Într-o lume oarbă, doar noi am avut ochi de văzut. Nu ni s-a dat de ales –

trebuie să înțelegi asta n-a existat nicio alegere. Eu nu sunt responsabil. Sunt o victimă la fel ca ei, la fel ca tine!

A ridicat vocea, înfuriat.

— Acesta e costul! Acesta e prețul! Și am plătit. Am făcut tot ce mi s-a cerut. Mi-am îndeplinit promisiunea și acum misiunea mea s-a încheiat.

A întins mâna spre el.

— Vino cu mine. Lasă-mă să-ți ofer un ultim dar. Vino cu mine, Evan Walker, și eliberează-te de povară.

68

L-a urmat pe Vosch – ce altceva putea face? — înapoi pe coridorul lung, la ușa verde. Când au intrat, tehnicianul s-a ridicat în picioare și a spus:

— Am repetat testele de trei ori, domnule comandant, și tot nu reușesc să găsesc anomalii în program. Vreți să le mai repet?

— Da, a zis Vosch. Dar nu acum. Stai jos, te rog, i s-a adresat el lui Evan.

Vosch a făcut semn din cap spre tehnician, care l-a legat iarăși pe Evan în scaunul înclinat. Sistemul hidraulic al scaunului a scârțâit; s-a lăsat pe spate, cu fața îndreptată spre tavanul complet alb. A auzit ușa deschizându-se. A intrat aceeași femeie care îl examinase în încăperea albă, împingând un cărucior de oțel inoxidabil. Pe cărucior erau aliniate ordonat treisprezece seringi umplute cu un lichid chihlimbariu.

— Știi ce e asta, a zis Vosch.

Evan a încuviințat. Al 12-lea sistem. Darul. Dar de ce i-l înapoia?

— Pentru că sunt un optimist, un romantic incurabil, la fel ca tine, a zis Vosch, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Evan. Cred că acolo unde este viață, este și speranță, a zâmbit el. Dar mai ales pentru că au murit cinci tineri, ceea ce înseamnă că ea e încă în viață. Și dacă mai e în viață, a rămas o singură opțiune pentru ea.

— Ringer?

Vosch a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Ea este ceea ce am făcut-o eu să fie, și vine aici ca să-mi ceară socoteală pentru ce am făcut.

S-a aplecat, apropiindu-se de fața lui Evan, iar ochii îi ardeau de un foc strălucitor și flăcări albastre îl pătrundeau până în măduva oaselor.

— Tu o să fii răspunsul meu.

S-a întors spre tehnician, care a tresărit sub intensitatea privirii lui.

— Poate că ea are dreptate: poate că dragostea e misterul singular, inexplicabil, de neoprit, inefabil, imposibil de prezis sau controlat, virusul care distruge un program creat de ființe pe lângă care noi nu suntem mai evoluați decât un gândac. Așa că o să-mi fac datoria, s-a întors el înapoi spre Evan, o să ard satul pentru a-l putea salva.

A făcut un pas în spate.

— Descarcă-i iar memoria. Apoi șterge-o.

— Să o șterg, domnule?

— Șterge ființa umană. Lasă restul.

Vocea comandantului răsuna în încăperea micuță.

— Nu putem iubi ceea ce nu ne amintim.

69

În pădurea îngălbenită de toamnă era un cort și în acel cort era o fată care dormea ținând o pușcă într-o mână și un ursuleț de pluș în cealaltă. Și în timp ce dormea, un vânător stătea cu ochii pe ea, un însoțitor nevăzut, care se retrăgea când ea se trezea. Venise acolo să-i ia viața, ea era acolo pentru a i-o salva pe a lui.

Și nesfârșitele argumente pe care și le aducea singur, vanitatea propriei lui rațiuni când punea întrebarea fără răspuns: De ce trebuie să trăiască cineva când lumea însăși piere? Cu cât încerca să se apropie de acel răspuns, cu atât se îndepărta răspunsul de el.

Era un terminator care nu putea termina ce avea de făcut. Era inima vânătorului care nu avea inimă să ucidă.

Ea scrisese în jurnal „eu sunt umanitatea”, și ceva din acele trei cuvinte îl frânsese în două.

Ea era efemerida, aici pentru o zi, apoi dusă. Era ultima stea, strălucind arzătoare într-o mare nesfârșită de întuneric.

„Șterge ființa umană.”

Într-o explozie de lumină orbitoare, steaua Cassiopeia a explodat și lumea s-a întunecat.

Evan Walker fusese distrus.

70
Cassie

La nici zece minute după ce începem, îmi trece prin cap că toată misiunea asta imposibilă de a-l omorî pe Vosch și de a-l salva pe Evan e o idee foarte proastă.

Bob, pilotul chior, strigă „Zece secunde!”, Ringer închide ochii și, pentru o clipă oribilă, îngrozitoare, sunt convinsă că ni s-a întins o cursă. Asta a fost planul ei de la bun început. Să-i lase pe Ben și pe copii lipsiți de apărare, apoi noi două să murim în stil kamikaze la o mie cinci sute de metri în aer, pentru că ce contează? Există o copie a ei în Țara Minunilor. Va fi pur și simplu descărcată într-un alt corp după ce murim.

„Acum e șansa ta, Cassie. Scoate cuțitul și vâră-i-l în inima aia trădătoare… dacă reușești să o găsești. Dacă are așa ceva.”

— Rup formația! anunță Bob.

Ringer deschide ochii. Șansa mea se duce.

— Menține cursul, Bob, zice ea pe un ton neutru.

Elicopterele se răspândesc în jurul nostru astfel ca fiecare să aibă ocazia unei lovituri directe, pentru ca nimeni să nu se simtă lăsat pe dinafară sau lipsit de prilejul de a ne împrăștia într-un triliard de bucăți.

Bob menține cursul, dar ne mărește șansele fixând o rachetă pe elicopterul principal. Stă cu degetul mare pregătit deasupra butonului. Chestia care mă scoate din minți la Bob e cât de repede a schimbat partea de care e. Când a deschis ochii azi dimineață, pe amândoi, era destul de sigur pentru care echipă luptă. Apoi, într-o

clipire de ochi (ha, scuze, Bob!), e gata să-și anihileze camarazii de arme.

Deci așa stă treaba. Poți să iubești binele din noi și să urăști răul, dar răul e și el prezent. Fără el, nu am fi noi.

Tot ce vreau în clipa asta e să-l îmbrățișez strâns pe Bob.

— O să ne facă bucăți! strigă Bob. Trebuie să coborâm, trebuie să coborâm.

— Nu, zice Ringer. Ai încredere în mine, Bob.

Bob râde isteric. Ne îndreptăm cu toată viteza spre elicopterul principal, care se îndreaptă și el spre noi, ambele cu viteză maximă.

— Da, sigur! De ce nu aș avea încredere în tine?

Cu mâinile albite pe manșă, cu degetul mare mângâind butonul, în câteva clipe nu va mai conta ce spune Ringer, o să tragă. În cele din urmă, Bob nu e de partea nimănui, doar de partea lui Bob.

— Trage, șoptește Ringer când pumnul negru uriaș se apropie vertiginos de fața noastră. Trage *acum!*

Prea târziu. Bob apasă butonul, Black Hawk-ul se cutremură de parcă ar fi fost lovit de un picior gigantic și o rachetă Hellfire iese explodând din botul lui. Carlinga se aprinde ca un soare la amiază. Cineva țipă (cred că e posibil să fiu eu). Un vârtej de foc ne înconjoară pentru o jumătate de secundă – resturi din explozie pocnesc și se lovesc de carcasa noastră – și apoi trecem prin mingea de foc de cealaltă parte.

— Sfinte Cristoase! țipă Bob.

La început, Ringer nu zice nimic. Se uită la ecran și la cele cinci ținte rămase. Patru rup formația, două din dreapta și două din stânga, dar al cincilea continuă, îndreptându-se spre marginea ecranului. „Oh, nu. Unde se duce?”

— Apelează-i, îi spune Ringer lui Bob. Spune-le că ne predăm.

— Ne predăm? rostim în același timp și eu, și Bob.

— Apoi menține cursul. N-o să ne forțeze să coborâm și n-o să tragă în noi.

— De unde știi? întreabă Bob.

— Pentru că dacă aveau de gând să facă asta, ar fi făcut-o până acum.

— Și celălalt? o întreb. A dispărut. Nu ne mai urmărește.

Ringer îmi aruncă o privire.

— Unde crezi că s-a dus? îmi spune și apoi se întoarce. O să fie bine, Sullivan. Zombi o să știe ce are de făcut.

Cum ziceam, o idee foarte proastă.

71

Mă așez la loc în scaunul meu și mă străduiesc să-mi reglez respirația. Cred că am uitat să respir. Am gura uscată. Sorb niște apă, dar numai cât să-mi umezesc gura, pentru că sunt puțin îngrijorată să nu trebuiască să fac pipi în timpul operațiunii. Ringer mi-a descris baza destul de detaliat, inclusiv locul unde se află Țara Minunilor, dar nu am întrebat-o unde sunt băile.

Vocea lui Ringer îmi cârâie enervant în urechi:

— Odihnește-te puțin, Sullivan. O să mai zburăm câteva ore.

Și răsăritul nu va fi departe. Suntem prea la limită. Nu mă pricep la operațiuni secrete, dar cred că e mai ușor pe întuneric. Plus că, dacă Evan avea dreptate, azi e Ziua Verde, ziua când va ploua cu mingile de foc ale iadului.

Mă scotocesc prin buzunare până găsesc unul dintre batoanele energizante magice ale lui Ben Parish. Alternativa e să izbucnesc în plâns. Sunt hotărâtă să nu plâng până nu mă întâlnesc cu Sam din nou. E singurul lucru care a mai rămas pentru care merită să plâng.

Și ce dracului a vrut Ringer să spună cu „Zombi o să știe ce are de făcut”?

„Asta-i bine, Sullivan, ar fi bine să știe, pentru că e clar că tu nu știi. Dacă ai fi știut ce e de făcut, nu ai fi în afurisitul ăsta de elicopter. Ai fi cu fratele tău mai mic. Deșteaptă-te. Știi adevăratul motiv pentru care ești aici. Îți poți spune că o faci pentru Sam, dar nu păcălești pe nimeni.”

O, Doamne, sunt o persoană oribilă. Mai rea decât

Bob-Chiorul. Mi-am abandonat sânge din sângele meu pentru un tip. Și chestia asta e ceva atât de rău încât face ca toate celelalte lucruri rele pe care le-am făcut vreodată să pară în ordine. Ben mi-a spus că Evan minte sau că e nebun sau ambele, pentru că cine ar distruge o întreagă civilizație pentru o fată? „Oh, nu știu, Ben. Poate aceeași persoană care și-ar sacrifica singura rudă de sânge pe care o meu are pentru a plăti o datorie pe care nu o datorează."

Vreau să zic că nu e ca și cum i-am cerut eu să mă salveze de atâtea ori. Nu mai mult decât i-am cerut să mă împuște în picior. Nu i-am cerut nimic niciodată. Pur și simplu mi-a dat. Mi-a dat până dincolo de punctul în care era normal. Asta înseamnă dragostea? Și de asta n-are niciun sens pentru mine, pentru că n-am simțit-o niciodată, nici pentru el, nici pentru Ben Parish, pentru nimeni?

Nu, nu, nu, te rog, creierule, nu. Nu-mi aduce iar aminte de Vermont și de afurisitul ăla de câine. Promit că nu o să mă mai gândesc așa de mult. Gânditul prea mult e o problemă veche pentru mine. Superanalizez totul, de la motivul pentru care au venit Ceilalți, la cum era Evan, până la faptul extrem de bizar că eu am supraviețuit în timp ce toată umanitatea a pierit. Inclusiv de ce fata din fața mea are cel mai mătăsos și mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată și eu de ce nu am, și de ce are ea fața aia perfectă ca de porțelan, și eu nu. Și nasul. Cristoase, ce stupid. Ce pierdere de timp. E vorba doar de gene și de puțină tehnologie extraterestră, ce mare sfârâială.

Termin batonul și mototolesc ambalajul în mână. Nu mi se pare frumos să-l arunc pe podea.

Îmi las capul pe spate și închid ochii. Ar fi un moment excelent să mă rog, dacă aș putea să mă gândesc la o rugăciune, dar mintea mea – atât de aglomerată încât

gândurile trebuie să stea la coadă ca oamenii la Disney – nu se poate gândi la ce să-i spună lui Dumnezeu.

Oricum nu sunt sigură că vreau să vorbesc cu el, ticălos enigmatic ce e. E ca și cum și-ar fi încrucișat brațele la piept și s-ar fi întors cu spatele, și mă întreb dacă așa s-o fi simțit și Noe pe arcă. „Da, bine, sunt foarte recunoscător pentru mine, Doamne, dar cum rămâne cu ei?” și Dumnezeu: „Hei, nu mai pune atâtea întrebări, Noe. Uite! Am făcut un curcubeu. “

Singurul lucru care-mi răsare în minte e rugăciunea lui Sammy de seară, așa că, puțin deznădăjduită, mă mulțumesc cu ea.

„Acum mă așez în pat să dorm…”

Mă rog, nu tocmai.

„Și când o să mă trezesc dimineață…”

Mda, nici asta nu cred că o să se întâmple.

„Învață-mă să merg pe calea dragostei.”

Da! Bun, asta e bine! Te rog, Doamne. Doar asta și nu da greș.

Învață-mă.

72
Zombi

Stau de pază la intrarea în peșteri, admirând cerul nopții – mai puțin punctul verde care plutește la orizont când o stea se desprinde și coboară spre noi. Repede. Foarte repede. Nugget mă trage de mânecă și-mi spune:

— Uite, Zombi! O stea căzătoare!

Arunc într-o parte cârja veche și șubredă de care mă sprijineam.

— Aia nu e o stea, puștiule.

— E o bombă? mă întreabă el cu ochii mari de spaimă.

Pentru o secundă înspăimântătoare mă gândesc că ar putea fi. Poate au devansat programul cine știe de ce și distrugerea orașelor a început deja.

— Haide, jos, imediat!

Nu trebuie să-i spun de două ori. Când ajung în prima sală, el e deja la câțiva metri de mine. O iau pe Megan pe sus. Scapă ursulețul din mână. Îl ridică Nugget. O duc mai departe în peșteră, ținând-o în echilibru pe coapsa piciorului sănătos, dar fiecare pas îmi produce un junghi atât de dureros, încât am impresia că o să-mi explodeze capul. E o terasă tăiată în stâncă de un râu de demult, acolo jos, înaltă de un metru și adâncă de un metru jumate. O ridic pe Megan și o așez acolo, iar ea se târăște până în capăt, până când întunericul o învăluie. Rahat. Era să uit. Îi spun să se întoarcă.

Scot din buzunar unul dintre dispozitivele de urmărire ale soldaților morți. A fost ideea lui Ringer – și încă una al naibii de bună.

— Pune-ți asta în gură, îi spun lui Megan.

Stă ca lovită de fulger. Se uită la mine de parcă i-aș fi cerut să-și taie capul. Am atins un subiect sensibil.

— Uite, Nugget o s-o facă, spun eu punându-i dispozitivul în palmă. Chiar aici, soldat, îi spun, deschizând gura și arătându-i un loc între obraz și gingii, după care mă întorc spre Megan. Vezi?

Dar Megan s-a ascuns iar în întuneric. La dracu'. Îi mai dau un dispozitiv lui Nugget.

— Asigură-te că și-l pune, bine? De tine ascultă.

— A, nu, Zombi, zice Nugget foarte serios. Megan nu ascultă de nimeni.

Îl împinge pe Urs spre ea și o cheamă încet.

— Megan! Ia-l pe Urs. O să aibă grijă să fii în siguranță, ca gravitația.

După această demonstrație de logică pe care numai un copil o poate înțelege, își ridică pantalonii, strânge pumnii, scoate bărbia în față și zice:

— Vin, nu-i așa?

Și în momentul acela auzim amândoi, ca un răspuns la întrebarea lui: zgomotul motoarelor unui elicopter, dublat de respirațiile noastre întretăiate. Spre intrare se vede cum lumina strălucitoare a proiectorului sfâșie întunericul.

— Du-te, Nugget. Treci acolo cu Megan.

— Dar lupt cu tine, Zombi.

Sigur că da. În cel mai prost moment posibil. Văd peste umărul lui lumina felinarului pâlpâind în sala armelor. De două ori la dracu'.

— Uite ce poți să faci. Du-te și stinge imediat lumina aia. Apoi vino încoace. Dacă avem noroc, nici n-o să aterizeze.

— Noroc?

Am sentimentul că el și-ar dori să aterizeze.

— Nu uita, Nugget, suntem cu toții de aceeași parte.

Se încruntă.

— Cum se poate să fim de aceeași parte, dacă ei vor să ne omoare, Zombi?

— Pentru că ei nu știu că suntem de aceeași parte. Du-te. Stinge afurisita aia de lumină.

O ia la fugă pe culoar. Luminile elicopterului scad în intensitate, dar nu și motoarele. Probabil că cercetează zona. Ar trebui să fim suficient de adânc sub pământ cât să păcălim infraroșiile, dar nu pot fi sigur că așa stau lucrurile.

Felinarul se stinge și peștera se cufundă în întuneric. Nu văd mai departe de un centimetru de nas. După câteva minute, un corp mic se ciocnește de mine. Sunt destul de sigur că e el. Destul de sigur, așa că îl întreb:

— Nugget?

— E în regulă, Zombi, mă asigură el, serios. Am luat o armă.

73

Am uitat ceva. Dar ce?

— Uite, Zombi, ai uitat asta.

Îmi întinde o mască de gaze. Binecuvântat fie Nugget. Și binecuvântați fie Amuțitorii ca Grace și Părintele Moarte care au știut ce provizii să-și facă pentru sfârșitul lumii.

Nugget a exersat: deja și-a pus masca.

— Ai luat și pentru Megan?

Idiotule. Sigur că a luat și pentru ea.

— Gata, puștiule, du-te acum.

— Zombi, ascultă…

— E un ordin direct, soldat!

— Nu, Zombi! *Ascultă.*

Ascult. Nu aud decât propria mea respirație șuierând în mască.

— Au plecat, zice Nugget.

— Ssst.

Ting-ting-ting. Sunetul metalului lovind piatra.

„La naiba, Ringer, e incredibil de enervant cum poți să ai mereu dreptate.”

Au aruncat gazul.

74

— Presupunând că nu-i faci să se retragă, cum o să acționeze? am întrebat-o pe Ringer în timp ce baricadam intrarea din spate.

— N-ai fost niciodată atent la cursuri.

— De ce trebuie să fie vorba mereu despre mine?

Încercările mele de a obține un zâmbet din partea ei s-au transformat din hobby în obsesie.

— Mai întâi gaz.

— Crezi? Eu aș merge pe câteva pachete de C-4[12] ca să sigilez ieșirile și apoi aș termina treaba cu câteva bombe anti-buncăr.

— Probabil asta o să urmeze.

În spatele nostru, către intrarea principală, gazul lacrimogen se detonează cu patru pocnete zgomotoase. Îl apuc pe Nugget de talie și-l urc în despicătura din stâncă, alături de Megan.

— Pune-i masca, acum! strig la el în timp ce mă împleticesc pe coridor, gândindu-mă: „Slavă Domnului că și-a adus el aminte! Puștiul ăsta merită o promovare.”

— Un lucru e sigur, a zis Ringer. N-o să stea să vă asedieze. Dacă o să încerce o acțiune dinamică în spațiu închis, cel mai probabil o să se lovească de intrarea principală, ceea ce o să vă ofere vouă un ușor avantaj: e îngustă ca un culoar pentru vite – o să curgă direct spre voi.

Alerg fără să văd nimic. Mă rog, e mult spus „alerg”. Am luat o doză enormă de calmante, așa că cel puțin

[12] Exploziv plastic.

piciorul nu-mi face prea multe necazuri. Ajută și adrenalina. Verific piedica puștii. Verific curelele măștii de gaze. În beznă totală. În nesiguranță totală.

Dacă dau buzna peste noi prin intrarea din spate într-o manevră de dublă învăluire, am pus-o. Dacă ne atacă din față cu forțe superioare numeric, am pus-o. Dacă înlemnesc sau o dau în bară în momentul critic, am pus-o.

Să înlemnesc ca în Dayton. Să o dau în bară ca în Urbana. Mă tot întorc în același loc, iar locul e cel în care mi-am pierdut surioara, când ar fi trebuit să lupt și în loc de asta am fugit. Lanțul care i s-a rupt de la gât, pierdut acum, încă mă leagă. Oompa. Dumbo. Poundcake. Chiar și Teacup: ar fi în viață, dacă mi-aș fi făcut treaba.

Acum lanțul cade ca un ștreang în jurul lui Nugget și al lui Megan, și ștreangul se strânge, cercul se împlinește.

„Nu și de data asta, Parish, nemernicul dracului de zombi ce ești. De data asta o să rupi lanțul, o să retezi ștreangul. Îi salvezi pe copiii ăștia orice ar fi."

O să-i omor când o să înceapă să se reverse înăuntru. O să-i omor pe toți. Nu contează că sunt la fel ca mine. Nu contează că sunt prinși în același joc blestemat, obligați la fel ca și mine să joace un rol pe care nu și l-au dorit. O să-i omor unul câte unul.

Beznă totală. Nesiguranță totală.

Explozia mă doboară de pe picioare. Cad pe spate și îmi izbesc capul de stâncă; lumea se învârte ca un titirez. Aerul fierbe de zgomotul pietrei lovindu-se de piatră când intrarea se prăbușește.

Masca mi s-a tras într-o parte când am căzut și inhalez gazul otrăvitor. Simt un cuțit în plămâni și gura arzându-mi. Mă rostogolesc pe o parte, icnind și tușind.

Mi-am pierdut pușca în cădere. Pipăi locul în jur, n-o

găsesc, nu contează, să știi e ceea ce contează, mă ridic în picioare, îmi smucesc masca la loc și simt gust de piatră sfărâmată pe limbă, mă întorc șchiopătând de unde am venit, cu o mână pipăind prin întuneric, cu cealaltă strângând pistolul, știind ce urmează pentru că m-am așteptat la asta și Ringer a zis că asta urmează, și țip prin mască:

— Nu mișca, Nugget! Nu mișca!

Dar nu cred că în afară de mine mă mai aude cineva.

A doua explozie lovește intrarea din spate și rămân în picioare, deși podeaua se crapă și stalactitele se desprind și se sfărâmă, una uriașă trecându-mi la câțiva centimetri de cap. Îl aud pe Nugget strigându-mă încet. Localizez sunetul și îl urmez spre crevasă. Îl scot de acolo pe Nugget.

— Ne-au blocat aici, icnesc.

Simt că îmi arde gâtul. Am înghițit foc.

— Unde e Megan?

— E bine, zice el și îl simt tremurând. Îl are pe Urs.

O strig. Îmi răspunde o voce firavă înăbușită de masca de gaze. Nugget se agață de haina mea cu amândouă mâinile ca și cum întunericul ar putea să mă înghită dacă îmi dă drumul.

— N-ar fi trebuit să rămânem aici, strigă el.

Adevărul spus de copii, dar nu aveam unde să fugim, unde să ne ascundem. Ne-am bazat pe faptul că elicopterul lui Bob avea să-i îndepărteze, dar n-a făcut-o. Probabil că bombardierul e pe drum cu o încărcătură care o să transforme peștera asta veche de 250.000 de ani într-o piscină lungă de trei kilometri și adâncă de treizeci de metri.

Avem câteva minute la dispoziție.

Îl iau pe Nugget de umăr. Îl strâng cu putere.

— Două lucruri, soldat, îi spun. Avem nevoie de lumină și avem nevoie de explozibil.

— Dar Ringer a luat toate bombele cu ea!

— Atunci facem alta, repede.

Ne grăbim spre sala armelor, Nugget deschide drumul, iar eu îl urmez, cu mâna pe umărul lui. Eu îl calmez pe el, el mă calmează pe mine, lanțul care ne leagă, lanțul care ne eliberează.

75

Am uitat ceva. Dar ce?

Nugget stă aplecat asupra a ceea ce lucrează. Încăperea e înecată în fum și praf: e ca și cum am încerca să rezolvăm un puzzle în ceață, foarte asemănător cu nenorocita asta de invazie. Tot ceea ce ne era familiar a explodat într-un milion de bucăți, un talmeș-balmeș imposibil în care nicio piesă nu pare să se potrivească cu alta. Inamicul este în noi. Inamicul nu este. Sunt aici jos, sunt aici sus, nu sunt nicăieri. Vor Pământul, vor să-l avem noi. Au venit să ne distrugă, au venit să ne salveze. Adevărul sfărâmat nu te lasă nicidecum să-l obții, singura certitudine este incertitudinea, Vosch amintindu-mi singurul adevăr de care merită să te agăți: „O să muriți. O să muriți și nu există nimic din ce putem face eu sau tu ca să împiedicăm asta.” Acest lucru a fost valabil înainte de sosirea lor și mai e valabil și acum: singura certitudine e incertitudinea; mai puțin de propria-ți moarte, asta e al dracului de certă.

Lui Nugget îi tremură mâinile. Respiră zgomotos și precipitat în interiorul măștii. O mișcare greșită și ne aruncă pe toți în aer. Viața mea e acum în mâinile unui puști de grădiniță.

Înșurubează detonatorul. Atașează fitilul. Poate că Sullivan s-a supărat că a uitat alfabetul, dar cel puțin micul afurisit știe să facă o bombă.

— Gata? îl întreb.

— Gata.

Ridică triumfător dispozitivul. I-l iau din mână. „Isuse,

sper că e bine.”

Am uitat ceva. Ceva important. Ce-ar putea să fie?

76

Acum suntem în fața următoarei dileme imposibile: ieșim pe intrarea din față sau pe cea din spate?

O singură bombă. O singură șansă. Îl las pe Nugget cu Megan și verific mai întâi intrarea din spate. Un zid de piatră gros de aproape doi metri, dacă îmi amintesc corect datele topografice. Apoi străbat toată peștera până la intrarea din față. Mă mișc prea încet. Îmi ia prea mult timp. Când în sfârșit ajung acolo, găsesc exact ce mă așteptam: un alt zid de piatră, cine știe cât de gros, și tot nu pot să-mi dau seama dacă asta e sau nu calea mai bună de a ieși.

La dracu'.

Înfig țeava de PVC în cea mai adâncă și mai înaltă crăpătură din stâncă la care ajung. Fitilul pare să fie cam scurt, s-ar putea să nu am timp să ajung la o distanță sigură.

Certitudinea incertitudinii.

Aprind fitilul și mă pornesc înapoi pe coridor, trăgând după mine piciorul rănit ca un puști care n-are chef de prima zi de școală. Bubuitura exploziei pare înăbușită, un ecou jalnic al celor două care ne-au blocat aici.

Zece minute mai târziu, îi țin de mână pe Nugget și Megan. N-a fost ușor pentru Nugget să o convingă să iasă. Se simțea în siguranță în nișa aceea confortabilă, iar un ordin direct nu făcea nici cât o ceapă degerată pentru ea. Persoana care îi ordonă lui Megan e Megan.

Gaura făcută de explozie nu e prea mare și nu pare prea stabilă, dar aerul proaspăt străbate prin ea și reușesc să zăresc o geană de lumină.

— Poate că ar trebui să rămânem aici, Zombi, zice Nugget.

Probabil că se gândește la același lucru: blochează punctele de intrare, poziționează lunetiști la ambele capete și apoi e doar un joc al așteptării. Nu mai face nimeni bombe anti-buncăre. De ce să irosești muniție prețioasă de care ai nevoie într-un război adevărat pentru câțiva copii și un soldat șontorog? O să iasă singuri afară. *Trebuie* să iasă afară. Riscul de a rămâne înăuntru e inacceptabil.

— N-avem de ales, Nugget.

La fel cum nu am de ales în a hotărî cine iese primul. Îl apuc de mânecă și-l trag mai departe de Megan. Nu vreau să audă și ea ce-i spun.

— Aștepți semnalul meu, ai înțeles? Ce faci dacă nu mă mai întorc?

Clatină din cap. Lumina e prea slabă și lentilele măștii sunt prea încețoșate ca să-i pot vedea ochii, dar vocea îi tremură de parcă ar sta să plângă.

— Dar te întorci.

— Dacă o să mai am suflu în mine, fii sigur că mă întorc. Dar în cazul în care n-o să mai am.

Ridică bărbia. Își umflă pieptul.

— Îi împușc pe toți în cap.

Mă salt în gaură. Mă lovesc cu spatele de partea de sus, în timp ce părțile laterale îmi strivesc umerii. O să-mi fie cam greu să încap. Pe la jumătatea drumului, decid să-mi scot masca. Nu mai suport senzația că mă sufoc cu încetinitorul. Aerul proaspăt și rece îmi inundă fața. Cristoase, ce bine e.

Deschiderea spre exterior nu e destul de mare nici cât să se strecoare una dintre pisicile bătrânei din Urbana. Lovesc cu pumnii goi pietrele ușor dislocate. O frântură de cer nocturn, o brazdă de iarbă și drumul de acces cu o singură bandă fix în mijloc. Nu se aude nimic altceva

decât vântul. „Haide.”

Mă târăsc în deschizătură. Mă întind după pușca atârnată pe umăr, numai că nu mai am nicio pușcă pe umăr. Am uitat să o iau în drum spre intrare. Deci asta uitasem. Asta era, pușca. Nu?

Stau pe vine lângă intrare, cu pistolul între picioare, ascultând, privind. „Nu te grăbi, asigură-te.” Să ieși din capcană e frumos și minunat, dar acum încotro? Zorii nu sunt departe și nava-mamă își începe ruta prestabilită. O văd plutind la orizont, verde ca un semafor care-ți semnalizează să te pui în mișcare.

Mă ridic în picioare. O operațiune dificilă, dat fiind că mi-a înțepenit piciorul, iar când îmi las greutatea pe el, mă doare ca naiba.

„Aici sunt, băieți. Țintiți bine.”

Nu văd decât drumul, iarba și cerul. Nu aud decât vântul.

Fluier în deschizătură după Nugget. Două șuierături scurte, una lungă. După o sută de ani răsare și căpșorul lui rotund, apoi umerii. Îl trag afară. Își smulge masca de gaze și inspiră aerul proaspăt, apoi își scoate arma de la spate. Se rotește spre dreapta, se lasă în genunchi, ușor aplecat, cu arma îndreptată în față, ca nenumărați alți băiețel înaintea lui care se jucau cu puști de plastic și pistoale cu apă.

Fluier din nou, după Megan. Niciun răspuns, așa că o chem:

— Megan, hai să mergem, puștoaico!

Lângă mine, Nugget oftează din rărunchi.

— E așa de enervantă.

Și seamănă atât de tare cu sora lui când zice asta, încât mă bufnește râsul. Se uită nedumerit la mine, cu capul într-o parte.

— Hei, Zombi? Ai un punct roșu pe cap.

77

Dumbo n-a stat să se gândească de două ori în Urbana. N-o fac nici eu acum.

Mă izbesc de pieptul lui Nugget și-l dobor la pământ. Glonțul lovește dărâmăturile din spatele nostru. O secundă mai târziu aud detunătura puștii lunetistului. Împușcătura a venit din dreapta, din direcția pâlcului de copaci de lângă drumul principal.

Nugget dă să se ridice. Îl prind de gleznă și-l trag în jos.

— Târâș, îi șoptesc la ureche. Cum ne-au învățat în tabără. Mai ții minte?

Începe să se răsucească la o sută optzeci de grade – înapoi în grotă, la falsa siguranță oferită de provizii și arme. Nu-l învinovățesc, e și primul meu instinct. Dar a ne întoarce înseamnă doar amânarea inevitabilului. Dacă n-o să reușească să ne scoată afară cu gazele ca mai apoi să ne împuște, o să apeleze la bombele anti-buncăre.

— După mine, Nugget.

Mă grăbesc spre centrul de recepție. Acoperișul e un punct perfect de observație pentru un lunetist, dar cea mai bună opțiune pe care o avem e să ne îndepărtăm de lunetistul de care știm sigur unde e.

— Megan, icnește Nugget. Ce facem cu Megan?

„Ce e cu Megan?”

— N-o să iasă afară, îi șoptesc.

„Te rog, puștoaico, nu ieși.”

— O să aștepte.

— Ce să aștepte?

„Ca istoria să se repete. Ca cercul să se închidă.”

Un singur loc destul de sigur îmi vine în minte. Nu sunt încântat de el și știu sigur că nici Nugget n-o să fie nici în ruptul capului. Însă puștiul ăsta e orice altceva, dar slab de înger nu; o să se descurce.

— Dincolo de clădire, apoi drept în față, la vreo douăzeci de metri, îi spun în timp ce ne târâm pe burtă. E o groapă mare. Plină de cadavre.

— Cadavre?

Îmi imaginez un punct roșu sclipindu-mi între omoplați sau pe ceafa lui Nugget. Stau cu ochii pe el acum, și dacă văd punctul roșu, îl imit iar pe Dumbo. Când ne apropiem de groapă, pământul e ușor mai ridicat, după care simțim și mirosul; duhoarea îl face pe Nugget să vomite. Îl iau de braț și-l împing spre margine. Nu vrea să se uite, dar se uită.

— Sunt doar oameni morți, îi spun. Haide, te cobor eu.

Se smulge din strânsoarea mea.

— N-o să mai pot urca înapoi.

— O să fii în siguranță, Nugget. În perfectă siguranță.

Nefericită alegere de cuvinte.

— Ar fi tras deja dacă știau unde suntem.

Încuviințează din cap. I se pare logic.

— Dar Megan…

— Mă întorc după ea.

Se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Îl prind de încheieturi și-l cobor cu picioarele înainte în groapă.

— Dacă auzi vreun zgomot, faci pe mortul, îi reamintesc.

— O să mi se facă rău.

— Respiră pe gură.

Întredeschide buzele. Îi văd micuța capsulă strălucindu-i în gură. Îi fac semn cu degetul mare

ridicat. Nugget ridică ușor brațul drept și-l duce foarte lent la frunte, salutând.

78

Când mă târăsc înapoi de la groapa morții, știu ce o să se întâmple. Știu că o să mor.

Trăiesc un timp de împrumut și nu poți păcăli moartea la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu trebuie să plătești, cu dobândă, dar te rog, nu-i lăsa pe Nugget și Megan să fie prețul pentru că mi-am abandonat sora. Așa că îi spun lui Dumnezeu: „în contul datoriei i-ai luat pe Dumbo, pe Poundcake și pe Teacup, e destul, haide să fie destul. Ia-mă pe mine, dar lasă-i pe ei să trăiască."

În fața mea pământul explodează. Bulgări de țărână și pietre îmi zboară în ochi. „Rahat, târâtul nu mai are niciun sens acum." Mă ridic, dar piciorul rănit cedează și sunt iar pe burtă. Următorul glonț îmi sfâșie mâneca, găurindu-mi bicepsul înainte să iasă pe partea cealaltă. Abia dacă simt. Mă ghemuiesc instinctiv și aștept glonțul final. Știu ce se întâmplă. Sunt soldații celui de-Al Cincilea Val. Inimile le-au fost umplute de ură, mințile le-au fost pregătite pentru cruzime. Acum se joacă cu mine. „O să dureze ceva, nenorocit infestat. O să ne distrăm!"

Și văd înaintea ochilor chipul surorii mele, apoi pe al lui Bo și al lui Cake și al lui Cup, mai multe chipuri decât pot număra, chipuri pe care le recunosc și chipuri pe care nu le recunosc, iată-le și pe cele ale lui Nugget și Megan, Cassie și Ringer, ale soldaților din tabără și ale cadavrelor din hangarul de procesare, unul după altul, sute de chipuri, mii, zeci de mii, ale viilor și ale morților, dar majoritatea ale morților. În groapa din spatele meu

un chip viu printre sute de morți, iar regula lui Vosch i se aplică și lui.

Mâna ridicată în gest de salut. Gura întredeschisă și micuța capsulă strălucind înăuntru.

„Rahat, Parish, dispozitivul. Asta ai uitat.”

Bag mâna în buzunar, scot capsula și o bag în gură. Din pâlcul de copaci de peste drum, de pe acoperișul centrului de recepție și de unde dracului or mai fi, lunetiștii încetează focul când iadul verde care-mi înconjoară capul dispare.

79

Spune-mi Zombi.

Mă doare totul. Chiar și când clipesc. Dar mă ridic. Asta fac zombi.

Ne ridicăm.

Poate că lunetiștii nu mă observă din prima. Poate se uită în altă parte, căutând ținte verzi. Oricare ar fi motivul, când mă ridic, nu mă împușcă nimeni. De data asta nu mă mai clatin, nu mai trag după mine piciorul rănit, nu mă mai târșâi ca un afurisit de zombi. Alerg cât pot de repede în ciuda durerii, strigând numele lui Megan, pipăind întunericul cu degetele până când mi le prind de încheieturile ei.

Apoi o trag afară. Își pune brațul în jurul gâtului meu. Îi simt răsuflarea în ureche.

„Știu că cercul e complet. Știu că a sosit clipa în care trebuie să plătesc. Doar lasă-mă să o salvez, Isuse, îngăduie să nu moară.”

Nu-l văd venind. Dar Megan da. Ursulețul cade pe pământ. Ea deschide gura într-un țipăt mut.

Ceva mă izbește la baza craniului. Văd alb în fața ochilor, apoi nimic, absolut nimic.

80
Cassie

Se vede de la kilometri distantă: baza aeriană e o insulă de lumină într-o mare întunecată nesfârșită, un tăciune fierbinte de civilizație strălucind în mijlocul pustiului aflat în beznă, deși civilizație e un cuvânt prea drăguț pentru ceea ce este de fapt. După tot ce am visat și după ce am transformat în realitate toate acele vise, tot ce-a mai rămas din noi sunt bazele astea, nebunii iluminați care conduc umanitatea „pe-al morții drum de colb”[13].

Macbeth n-a fost niciodată printre piesele mele preferate, dar asta e.

Elicopterul se înclină spre stânga, aducându-ne la bază dinspre est. Trecem pe deasupra unui râu, iar apa întunecată reflectă strălucirea stelelor de pe boltă. Apoi peste zona tampon care înconjoară baza, fără niciun copac, dar împânzită cu tranșee și sârmă ghimpată și mine, măsuri de protecție împotriva unui inamic care nu va apărea niciodată, care nici măcar nu e aici sau poate nici măcar acolo – în nava-mamă care apare în raza vizuală când ne întoarcem pentru manevra de acces. Mă uit la ea. Se uită și ea la mine.

Ce ești tu? Ce ești tu? Ceilalți, vă numea tatăl meu, dar nu asta suntem și noi pentru voi? Alții decât noi, prin urmare nedemni de noi. Nedemni pentru a trăi.

Ce ești tu? Păstorul sacrifică turma. Gospodarul

---

[13] *Macbeth,* William Shakespeare, actul 5, scena 5, trad. de Ion Vinea.

cumpără spray împotriva gândacilor. Sângele mielului îi pătează genunchii unuia, gândacul terciuit spatele celuilalt. Nici mielul, nici gândacul nu au habar de cuțit sau de otravă. Păstorul și gospodarul nu vor face nopți albe din cauza asta. Nu e nimic imoral în ce fac ei. E ucidere, dar nu crimă, ucidere, dar nu păcat.

Asta au făcut ei. Asta e lecția pe care ne-au dat-o. Ni s-a amintit cine suntem – nu cine știe ce – și cum suntem – prea mulți. Gândacii o pot lua la goană, oile pot fugi, nu contează. Noi n-o să mai ajungem vreodată să nu ne mai încăpem în pielea noastră de oi, o să aibă ei grijă de asta. Mă uit la un obiect de pe cerul nostru care va fi acolo chiar și după ce cerul va dispărea.

Escorta se desprinde de noi când ne lansăm direct spre pista de aterizare. Rămân în aer ca să monitorizeze situația după ce vom ateriza. Dedesubt e un furnicar de activitate, camioane și Humvee-uri blindate se grăbesc spre bandă, trupele mișună ca niște furnici într-un mușuroi dărâmat. Sirenele urlă, reflectoarele mătură cerul, un tun antiaerian e pus în poziție de tragere. O să fie distractiv.

Ringer îl bate pe Bob pe umăr.

— Bună treabă, Bob.

— Du-te dracului!

Oh, Bob. O să-mi fie dor de tine. O să-mi fie așa de dor de tine.

Ringer vine înapoi pe punte, ia geanta cu bombele făcute de Sammy și se așază pe scaunul de lângă culoar. Ochii negri îi strălucesc. Ea e glonțul de pe terasă, praful de pușcă din cartuș. Nu poți să o învinuiești. Evan a demonstrat-o demult: pentru ca tot rahatul ăsta să însemne ceva, trebuie să trăiești suficient ca moartea ta să însemne ceva. Nu neapărat să facă vreo diferență – nici moartea ei, nici a mea nu o va face –, doar să însemne ceva.

Brusc simt nevoia să fac pipi.

— VQP, Sullivan! îmi strigă ea tare, pentru că ne-am scos căștile.

Încuviințez din cap. Îi fac semnul cu degetul mare ridicat. „VQP, sigur că da.”

Începem să coborâm. Pista e luminată de reflectoare. Ghemotoace de praf lucesc și se rotesc în jurul capului ei: Sfânta Ringer, un înger al morții cu părul de culoarea corbului. În jurul cercului albastru în care Bob aterizează e un cordon de soldați după o baricadă de vehicule armate, înconjurate de turnuri de pază împânzite cu lunetiști; deasupra noastră patrulează cele patru elicoptere de luptă.

N-avem nicio șansă.

81

Ringer se lasă pe spate în scaun și închide ochii de parcă ar fi pe cale să tragă rapid un pui de somn înainte de examenul final. Are geanta într-o mână și detonatorul în cealaltă. Eu am o pușcă, un pistol, un cuțit foarte mare, câteva grenade, o sticlă cu apă pe jumătate plină (gândește pozitiv), două batoane energizante și o vezică plină. Bob oprește elicopterul și acum chiar că se aud sirenele urlând. Ringer deschide ochii brusc și se holbează la mine ca și cum ar încerca să-mi memoreze trăsăturile – mă hotărăsc să cred că asta face ca să nu mă obsedeze iar ideea că am nasul strâmb.

Apoi îmi spune atât de încet, că abia o aud:

— Ne vedem la punctul de control, Sullivan.

Bob-chiorul își aruncă deoparte echipamentul. Se întoarce și îi urlă lui Ringer în față:

— El a vrut să te întorci, cretino ce ești! De ce crezi că mai ești încă în viață?

Apoi o taie din carlingă, cu picioarele alergându-i ca în desene animate de repede, încă dinainte să atingă pământul, fluturându-și brațele deasupra capului și strigând destul de tare cât să se facă auzit peste sirene:

— Înapoi! înapoi! O să explodeze! O să explodeze!

Ringer se duce spre dreapta, așa că eu o iau la stânga, spre o pădure de soldați în uniforme identice cu cea pe care o port eu, toți cu puștile ațintite asupra capului meu, primul rând într-un genunchi, rândul al doilea în picioare, apoi Ringer apasă detonatorul și elicopterul saltă doi metri în aer cu un vuuuuump puternic. Suflul exploziei mă aruncă fix în cordonul de

soldați, căldura le pârjolește fețele, iar mie îmi pârlește părul de pe ceafă. Dau buzna în haită în timp ce haita se întoarce la instincte, exact cum a zis Ringer că o să facă, toată lumea se împrăștie pe pistă, ferindu-și capetele cu brațele.

„O să vrei să fugi, dar va trebui să aștepți”, mi-a spus Ringer în peșteră. „După ce explodează elicopterul, o să te piardă din vedere, așa că va trebui să mă aștepți.”

Așa că iată-mă, doar un alt soldat care stă pe burtă, ca ceilalți o sută din jurul ei, cu brațele peste cap și fața lipită de cimentul rece ca gheața. Îmbracă-te ca ei, arată ca ei, poartă-te ca ei: e jocul lui Vosch, întors împotriva lui.

Câțiva oameni răcnesc ordine, dar nu le aude nimeni din cauza sirenelor. Aștept până când mă bate cineva pe umăr, dar apuc să mă ridic doar în patru labe când Ringer detonează bombele improvizate undeva lângă hangarul aflat la vreo cincizeci de metri de mine. Asta declanșează panica generală. Ordinea aparentă e distrusă când trupele aleargă spre cel mai apropiat adăpost. Eu o iau la fugă spre turnul de control și grupul de clădiri albe din spatele lui.

O mână mă prinde de umăr, mă răsucește și mă trezesc față în față cu un adolescent oarecare, pe care, fiindcă e atât de ghinionist, o să-l omor.

— Tu cine dracu’ ești? urlă el la mine.

Corpul îi înțepenește, primind glonțul. Nu glonțul meu. Eu nici măcar nu mi-am scos pistolul din toc. Ringer e cea care-l omoară. Omul inuman al lui Vosch trăgând de la o distanță cât jumătate de teren de fotbal. Puștiul e mort înainte să atingă pământul. O iau iar la fugă.

Mă întorc doar o dată, când ajung la baza turnului de control. Reflectoarele mătură câmpul, elicopterul arde, soldații aleargă înnebuniți, Humvee-urile huruie în toate

direcțiile. Haos a promis Ringer și haos avem.

Îmi iau pușca în mână și fug spre clădirile albe, îndreptându-mă spre centrul de comandă aflat în mijlocul complexului. Acolo o să găsesc (sper) cheia care va deschide lacătul care barează ușa care duce la camera unde frățiorul meu va fi în siguranță.

Când ajung în spatele unui grup de soldați îngrămădiți lângă ușa primei clădiri, Ringer detonează a doua bombă. Cineva strigă „Isuse Cristoase!” și barajul se sparge. Dăm buzna cu toții înăuntru ca niște clovni care sar din mașini la circ.

O parte din mine speră că o să-l găsesc eu prima. Nu pe Evan. Pe creatorul lui Ringer. Am investit mult timp gândindu-mă la lucrurile pe care i le-aș face – cum l-aș pune să plătească pentru sângele celor șapte miliarde de oameni. Majoritatea acestor lucruri sunt prea scârboase pentru a le povesti.

Mă îndrept spre holul principalei clădiri administrative. Din tavan atârnă bannere uriașe pe care e scris NOI SUNTEM UMANITATEA și SUNTEM TOȚI CA UNUL. Un afiș pe care scrie UNITATE și altul care urlă CURAJ. Cel mai mare se întinde pe un perete întreg: VINCIT QUI PATITUR. Alerg pe sub el.

Pe coridorul de pe cealaltă parte a holului se rotește o lumină roșie. Tresar când o voce bubuie din tavan:

— ORDINUL PATRU A INTRAT ACUM ÎN VIGOARE. REPET: ORDINUL PATRU A INTRAT ACUM ÎN VIGOARE. NU ESTE UN EXERCIȚIU. AVEȚI CINCI MINUTE PENTRU A VĂ PREZENTA LA ZONA VOASTRĂ DESEMNATĂ DE SECURITATE. REPET. NU ESTE UN EXERCIȚIU. AVEȚI CINCI MINUTE PENTRU A VĂ PREZENTA...

Prin ușa de la capătul culoarului. Sus pe scări și drept înainte până la următoarea ușă. Care e încuiată. Cu un cifru. Mă proptesc cu spatele de peretele de lângă

panoul de comandă al ușii și aștept. Unu, doi, trei… în timp ce număr, afară se detonează a treia bombă, se aude un poc înfundat, de parcă cineva ar fi tușit în altă cameră. Apoi aud rat-tat-tat-ul pistoalelor. La opt ușa se deschide brusc și un pluton dă buzna afară. Trec chiar pe lângă mine, nu aruncă nici măcar o privire cu coada ochiului. E prea ușor, mi-am folosit doza de baftă prea devreme.

Mă strecor pe ușă și apoi străbat un alt culoar, care e deconcertant de identic cu primul. Aceeași lumină roșie care se rotește, același sunet strident UUUUU-UUUUUUU al sirenelor, aceeași voce enervantă de GPS drogat: „ORDINUL PATRU A INTRAT ÎN VIGOARE. AVEȚI TREI MINUTE PENTRU A VĂ PREZENTA LA ZONA VOASTRĂ DESEMNATĂ DE SECURITATE…” E ca un vis din care nu poți să te trezești. La capătul acestui coridor e o ușă identică și un panou de comandă identic. Singura diferență e fereastra de lângă ușă.

O deschid trăgând din plin cu M16-le. Sticla explodează și mă arunc prin spărtura lăsată în urmă fără să ezit. *Sfidare* va fi numele meu! Sunt iar afară, în aerul curat și proaspăt, canadian, și traversez alergând fâșia de pământ îngustă care desparte clădirile. Din întuneric se aude o voce răcnind: „Stai!” Deschid focul în direcția din care s-a auzit. Nici măcar nu mă uit. Apoi, în stânga mea, în apropierea abia reparatei clădiri a arsenalului, e detonată a patra bombă. Un elicopter huruie chiar deasupra capului meu, măturând înainte și înapoi cu reflectoarele, așa că mă izbesc de zidul clădirii, lipindu-mi corpul cât mai bine de cimentul ranforsat cu oțel.

Elicopterul dispare și eu mă pun în mișcare, pe lângă clădire, pe poteca îngustă la capătul căreia e un gard metalic înalt de trei metri, cu partea superioară acoperită cu sârmă ghimpată. În celălalt capăt ar trebui să fie o poartă încuiată cu un lacăt.

— Și trag în lacăt, nu? i-am zis lui Ringer în peșteră.

— Asta merge numai în filme, Sullivan.

— Da, ai dreptate. Bine că nu suntem într-un film, altfel personajul secundar enervant, plin de sine, care face pe deșteptul ar fi categoric mort până acum.

„ACESTA NU ESTE UN EXERCIȚIU. ORDINUL PATRU A INTRAT ÎN VIGOARE. AVEȚI DOUĂ MINUTE PENTRU A VĂ PREZENTA…”

„Da, bine, am înțeles. Ordinul Patru a intrat în vigoare.” „Ce dracu’ e Ordinul Patru? ” Ringer n-a zis nimic de niciun ordin, nici patru, nici de alt fel. Poate să însemne închiderea bazei, toată lumea la posturile de luptă, chestii de genul ăsta. Așa cred. Oricum, ce fac ei nu schimbă cu nimic ce am eu de făcut.

Bag o grenadă în gaura în formă de diamant din gardul de sârmă, chiar deasupra lacătului, îi scot cuiul, apoi o rup la fugă înapoi pe unde am venit, îndepărtându-mă suficient cât să nu fiu ucisă de șrapnel, dar nu destul cât să scap de a fi împroșcată de o mie de ace minuscule. Dacă nu m-aș fi întors cu spatele în ultima clipă, mi-aș fi făcut fața praf. Cea mai mare bucată mă lovește chiar în mijlocul spatelui și simt o înțepătură de zece ori meu puternică decât cea de viespe. A încasat-o și mâna mea stângă. Mă uit în jos și văd că e acoperită de o mănușă udă de sânge ce strălucește în lumina stelelor.

Grenada n-a distrus doar lacătul, poarta cu totul a explodat din țâțâni. E chiar în mijlocul curții, vizavi de statuia unui erou de război din vremea când mai existau eroi de război. Știți voi, vremurile bune de odinioară, când ne măcelăream între noi din motive întemeiate.

Alerg spre clădirea aflată în cealaltă parte a curții. În zidul din față sunt trei uși plasate la distanță egală și mă pot aștepta la un comitet de întâmpinare care să apară pe una, două sau pe toate trei, din ce mi-a zis Ringer.

Așteptările nu-mi sunt înșelate. Ușa din mijloc se deschide chiar cu o clipă înainte ca grenada mea să zboare spre ea și, previzibil, cineva țipă „Grenadă!” Închid ușa – cu grenada înăuntru.

Explozia zboară ușa din țâțâni spre capul meu. Mă feresc din calea ei.

— De aici lucrurile se complică, a zis Ringer. O să fie sânge.

— Cât?

— Cât poți să suporți?

— Ce, ești senseiul meu sau ceva? Câți soldați din Al Cincilea Val va trebui să ucid?

Se pare că trei. Atâtea arme semiautomate număr de partea cealaltă a ușii care acum nu mai e, dar e doar o intuiție. E greu de spus când soldații au fost făcuți bucăți. Mă strecor printre resturi și o iau la fugă pe coridor, lăsând urme pline de sânge pe jos.

Lumina roșie. Sirena. Vocea: „ORDINUL PATRU E ACUM ÎN VIGOARE. AVEȚI UN MINUT PENTRU A VĂ PREZENTA...” Undeva pe teritoriul bazei explodează următoarea bombă, ceea ce înseamnă două lucruri: Ringer e încă în câmp deschis și mai are o bombă. Eu sunt la o clădire distanță de centrul de comandă, sub care se află buncărul ce adăpostește camera Țării Minunilor. De asemenea, acolo e, după cum a subliniat Ringer de multe ori, drum înfundat. Dacă suntem prinse sau încolțite acolo, nu va mai fi niciun *vincit* pentru *patiturul* nostru.

Scufița Duce în Desagă Sărățele Uscate. Fraza mnemonică șmecheră pe care am găsit-o ca să mă descurc prin labirintul ăsta de la o clădire la alta. Fac stânga la prima intersecție, apoi dreapta, apoi iar la dreapta, apoi stânga. Uscate e în loc de urcat, ceea ce înseamnă că trebuie să urc un șir de scări. Sigur, aș fi putut spune direct urcat, dar s-ar fi dus naibii fraza

mnemonică. Scufița Duce în Desagă Sărățele Urcate? Ei na.

Nu văd pe nimeni, nu aud pe nimeni, în afară de vocea bizară care repetă avertismentul despre Ordinul Patru pe holurile goale: „AVEȚI TREIZECI DE SECUNDE” – și încep să am o presimțire foarte proastă despre chestia asta cu Ordinul Patru; o blestem pe Ringer pentru că e evident că Ordinul Patru e o chestiune internă importantă pe care fie trebuia să o știe, fie a ales să nu o menționeze din motive numai de ea cunoscute.

În timp ce urc scările în grabă, începe numărătoarea finală: „ZECE SECUNDE… NOUĂ… OPT… ȘAPTE… ȘASE…”

Jumătatea treptelor. Încă un tur. Apoi drept înainte până la aleea care leagă clădirea asta de centrul de comandă. „Aproape ai ajuns, Cassie. Ai reușit.”

„TREI… DOI… UNU…”

Dau buzna pe ușa deschisă.

Se lasă bezna.

82

Nicio lumină. Nicio sirenă. Nicio voce neliniștitoare prin calmul ei.

Întuneric beznă, liniște teribilă. Primul meu gând e că Ringer probabil a tăiat curentul. Următorul gând e cât de ciudat ar fi asta, de vreme ce n-am discutat să o facă. Al treilea gând? La fel ca acela din elicopter: Ringer e un șobolan, un agent dublu, care lucrează cu Vosch pentru a duce la îndeplinire planul lui abject de obținere a dominației totale a lumii. Probabil e un aranjament de împărțire a puterii: „Bun, așa rămâne. Tu controlezi tot teritoriul de la vest de Mississippi…”

Scotocesc în buzunare după lanternă. Știu sigur că am luat una la mine. Îmi amintesc clar cum am verificat bateriile înainte să o pun bine. În panica mea, bine, nu în panică, în grabă, mă grăbesc, scot un baton energizant și apăs cu degetul mare un buton inexistent. „Naiba să te ia cu batoanele tale, Ben Parish.” Azvârl batonul în neant.

Nu sunt dezorientată. Știu unde sunt. Drept în față e culoarul care duce la centrul de comandă. Pot să caut lanterna din mers. Nu-i mare lucru. Odată ce ajung la centru, va trebui să trec de câteva puncte de control cu mulți paznici, de mai multe uși blindate cu dispozitive electronice de încuiere, patru rânduri de scări, un coridor de un kilometru și jumătate în capătul căruia e o ușă verde, de care nu o să-mi dau seama că e verde dacă nu-mi găsesc rahatul ăla de lanternă.

Mă grăbesc înainte, pipăind cu o mână aerul din fața mea, cu cealaltă pipăind, săpând, scotocind prin

buzunarele uniformei. Prea multe buzunare. Prea multe afurisite de buzunare. Respir greu ca o tornadă care mătură preria. Inima îmi face ca un tren supraîncărcat huruind pe șine. Să mă opresc și să-mi golesc buzunarele? N-aș economisi de fapt timp așa? Continui să merg și o parte din mine se minunează că un fapt ca pierderea unei lanterne mă poate deturna.

„Liniștește-te, Cassie. În situații din astea, întunericul îți e prieten.”

În afara cazului în care ei au infraroșii, și bineînțeles că au. M-au orbit pe mine, sunt al dracului de sigură că ei nu sunt orbi.

Merg mai departe. Grăbită. Nu panicată.

Sunt la jumătatea coridorului acum. Știu că sunt la jumătate pentru că am găsit lanterna și am apăsat pe afurisitul ăla de buton alunecos. Raza de lumină lovește ușa înghețată de sticlă din față, un punct încețoșat de strălucire. Scot pistolul. De cealaltă parte a ușii e primul punct de control. Știu asta sigur – în măsura în care Ringer a spus adevărul. Totodată e și punctul nostru de întâlnire, în principiu pentru că doar până aici ar putea ajunge un muritor de rând, neperfecționat.

Centrul de comandă e cea mai bine fortificată clădire din incinta bazei, dotată cu trupe de elită și protejată de o tehnologie de supraveghere de cea mai nouă generație. După ce detona ultimul dispozitiv exploziv improvizat, Ringer urma să se îndrepte spre centru din capătul opus (să „penetreze” a fost cuvântul folosit de ea, făcându-mă să mă simt dezgustată) ca să ne întâlnim aici, după ce Ringer ar fi făcut ce face Ringer mai bine: să ucidă oameni.

— Îl omori pe Vosch înainte să ne întâlnim? am întrebat-o.

— Dacă îl găsesc mai întâi.

— Păi, nu te abate din drum. Cu cât ajungem mai

repede la Țara Minunilor…

S-a uitat la mine de parcă mi-ar fi spus „Nu-mi zice mie ce să fac”. Așa că i-am răspuns cu o privire care transmitea „Ba îți spun”.

Nu pot decât să aștept. Mă apropii de perete. Schimb pistolul cu pușca. Încerc să nu-mi fac griji gândindu-mă unde e, dacă e undeva, și de ce întârzie așa mult. De asemenea, trebuie să fac pipi.

— Deci când aud că declanșezi a cincea bombă…

— A patra. O păstrez pe a cincea de rezervă.

— Rezervă pentru ce?

— O să i-o îndes în gură și o s-o aprind.

A spus asta fără pic de emoție. Fără ură sau satisfacție sau nerăbdare ori altceva. Sigur, majoritatea chestiilor le spune fără nicio emoție, dar ăsta era unul din lucrurile alea pentru care te-ai fi așteptat să scoată la iveală puțină pasiune.

— Cred că îl urăști teribil.

— Ura nu e răspunsul.

— Nu ți-am pus o întrebare.

— Nici ura și nici furia, Sullivan.

— Bine, atunci. Care e răspunsul?

Aveam senzația că mă manipulase astfel încât să-i pun întrebarea.

S-a întors cu spatele.

Aștept lângă ușa de sticlă înghețată. Minutele se târăsc. Dumnezeule, cât timp îi ia unei arme de distrugere în masă supraomenești să facă față câtorva gărzi și să păcălească un sistem de supraveghere supertehnologizat? După toată goana furioasă să ajung aici, nu se întâmplă nimic. Aș fi plictisită până peste cap, dacă nu aș fi deja al dracului de speriată. „Unde mama naibii e Ringer?”

Clic. Sting lumina ca să economisesc bateriile. Rezultatul nefericit al cumpătării mele este faptul că

întunericul revine. Clic. Aprins. Clic. Stins. Clic, clic, clic.

Fâssss. Aud sunetul înainte să simt apa.

Plouă.

83

Clic. Îndrept lanterna spre tavan. Aspersoarele funcționează la maximum. Apa rece îmi împroașcă fața.

„Minunat. Una dintre bombele lui Ringer probabil că a declanșat sistemul.”

În câteva minute sunt udă leoarcă. Nu e deloc corect, știu, dar dau vina pe ea. Sunt udă, mi-e frig, sunt agitată din cauza adrenalinei și acum chiar că trebuie să fac pipi.

Și nici urmă de Ringer.

— Cât timp te aștept?

— Nu știu cât o să-mi ia.

— Sigur, dar la un moment dat n-o să fie evident că nu mai apari?

— În acel moment n-o să mă mai aștepți, Sullivan.

Da, bine. Chiar că-mi pare rău că n-am pocnit-o în nas când am avut ocazia. Stai. Chiar am pocnit-o în nas când am avut ocazia. Bun. Un lucru mai puțin de făcut.

Nu pot să stau aici pentru totdeauna, cocoșată, într-un coridor ud și jalnic. Dacă mi-e dat să mor udă și jalnică, măcar să fac asta stând în picioare. O să încerc ușile. Sigur nu e nimeni foarte aproape de ușă pe partea cealaltă, altfel mi-ar fi văzut lumina lanternei sau mi-ar fi observat umbra și s-ar fi năpustit din întuneric asupra mea.

Ploaia artificială mi se scurge pe frunte, îmi picură din păr, îmi alunecă pe obraz ca degetele unui iubit. Apa pleoscăie sub bocanci. Simt înțepături în mâna rănită, înțepături foarte rele, o mie de ace micuțe care îmi înjunghie pielea, și apoi îmi dau seama de senzația de

arsură de pe scalp. Senzația se răspândește. Gâtul, spatele, pieptul, stomacul, fața. Simt cum îmi arde tot corpul. Mă împleticesc de lângă ușă înapoi în locșorul meu confortabil de lângă perete. Ceva nu e în regulă. O parte a creierului țipă din toate puterile. „Ceva nu e în regulă!”

Aprind lanterna și luminez deasupra mea. Picături uriașe îmi biciuiesc pielea. Sângele proaspăt curge din rănile cauzate de șrapnel și se preface repede în purpuriu-închis, ca și cum ar reacționa la ceva din apă.

Ceva din apă.

Căldura e aproape insuportabilă, de parcă aș fi fost scăldată în apă opărită, numai că lichidul care curge pe mine nu e fierbinte. Îmi luminez cealaltă mână. E acoperită de pete roșii de mărimea unei monede. În grabă, dar nu panicată, îmi deschid haina, ridic tricoul și văd o explozie de arsuri ca de soare pe pielea rozalie.

Am trei opțiuni: să rămân aici ca proasta sub șuvoiul otrăvitor, să trec prostește prin ușa de sticlă ca să dau de Dumnezeu știe ce sau să procedez cu înțelepciune și să ies din clădirea asta înainte să mi se lichefieze pielea și să mi se desprindă de pe oase.

Decid să aleg a treia opțiune.

Lanterna mea micuță sfâșie stropii pulverizați, creând curcubeie în timp ce alerg. Mă izbesc de scări, mă lovesc de perete, alunec pe ciment și cobor în grabă până pe palier. Lanterna îmi zboară din mâna și se stinge. „Trebuie să ajung afară, afară, afară.” După ce ies, o să mă dezbrac de haine și o să mă rostogolesc goală în țărână ca un porc. Chibrite aprinse îmi ard ochii, lacrimile îmi curg șiroaie, cărbuni fierbinți îmi usucă gura și gâtul și fiecare centimetru din corpul meu se zbârcește din cauza furunculelor pestilențiale.

„Cum, Cassie? Ce fel de furuncule?”

Acum m-am prins. Acum înțeleg.

Au oprit curentul. Au dat drumul apei. Au eliberat molima. Ordinul Patru înseamnă invazia la scară mică, versiunea acustică a primelor trei valuri, aceeași melodie, alte versuri, și orice intrus întâlnit este avatarul umanității.

Adică, în acest caz, eu. Eu sunt umanitatea.

„Afară, afară, afară!” Sunt la parter, parterul fără ferestre – din câte îmi amintesc, de vreme ce nu mai am lanternă și nici indicatoarele roșii care arată ieșirea. Nu mă mai grăbesc. Acum sunt total panicată.

Pentru că am mai trecut prin asta. Știu ce urmează după Al Treilea Val.

84
Amuțitor

Zece milenii în derivă.

Zece mii de ani nemărginit de spațiu și timp, deposedat de simțuri, gând pur, substanță fără formă, mișcare fără gest, forță paralizată.

Apoi întunericul s-a despărțit și a fost lumină.

Aerul îi umple plămânii. Sângele îi curge în vene. Întemnițat zece milenii înăuntrul minții lui fără limite, finită acum. Liber.

Urcă scările spre suprafață.

Lumina roșie pulsează. Sirenele urlă. O voce umană îi asaltează urechile: „ORDINUL PATRU A INTRAT ÎN VIGOARE. AVEȚI UN MINUT PENTRU A VĂ PREZENTA ÎN ZONA DESEMNATĂ DE SECURITATE.”

Urcă din adâncuri.

Ușa de deasupra se deschide și o trupă de mamifere parazite dă buzna prin ea. Tineri înarmați. În spațiul închis al scărilor duhoarea umană e insuportabilă.

— Ești surd, ce dracu’ ai? urlă unul dintre oameni.

Vocea e scârțâitoare, limba lor sună urât.

— S-a dat Ordinul Patru, idiotule! Mișcă-ți fundul în buncăr…

Îi rupe gâtul tânărului. Pe ceilalți îi ucide cu aceeași eficiență și viteză. Cadavrele i se adună la picioare. Gâturi rupte, inimi smulse, cranii sfărâmate. În clipa în care au murit poate că l-au privit în ochi, inexpresivi, fără să clipească, în ochii de rechin, prădătorul lipsit de suflet ridicându-se la suprafață.

TREI… DOI… UNU…

Scările se cufundă în întuneric. Un om obișnuit nu ar putea vedea nimic. Dar învelișul lui uman nu e obișnuit.

A fost perfecționat.

În holul etajului unu al centrului de comandă s-au trezit la viață aspersoarele. Amuțitorul ridică fața și bea din apa călâie. N-a mai gustat apă de zece mii de ani, iar senzația e în același timp iritantă și revigoratoare.

Pe coridor nu e nimeni. Paraziții umani s-au retras în refugii, unde vor rămâne până când cei doi intruși vor fi reduși la tăcere.

Amuțiți de lucrul inuman din interiorul acestui trup uman.

Sub șuvoaiele de apă, salopeta udă i se mulează pe corpul puternic. Nu este împovărat de trecutul trupului său: nu are nicio amintire din copilărie sau de la ferma unde a crescut carapacea lui, nicio amintire despre familia umană care l-a iubit și l-a îngrijit, aceeași familie ai cărei membri au murit, pe rând, unul câte unul, în timp ce el a stat și nu a făcut nimic.

N-a găsit nicio fată ascunsă într-un cort în pădure, cu o pușcă într-o mână și un ursuleț în cealaltă. N-a cărat niciodată corpul ei rănit printr-o mare de zăpadă, n-a salvat-o niciodată din pragul morții. N-a salvat-o nici pe ea, nici pe frățiorul ei, n-a făcut niciun legământ să o apere cu orice preț.

Nu a mai rămas nimic uman în el, absolut nimic uman.

Nu-și amintește trecutul, prin urmare, trecutul nu există. Umanitatea lui nu există.

Nici măcar nu are un nume.

Sistemul îl informează că în apă a fost introdus un agent chimic. Nu simte niciunul dintre efectele lui otrăvitoare. A fost conceput să suporte durerea, să fie imun la suferință, a lui și a victimelor lui. În vechime

exista o maximă pentru asta, *vincit qui patitur,* care se aplica atât celor ce piereau, cât și învingătorului. Pentru a izbândi, trebuie să înduri, nu doar propria ta suferință, ci și suferința celorlalți. Indiferența este realizarea ultimă, cea mai înaltă treaptă a scării evoluției. Cei care au creat programul ce pune în mișcare corpul uman numit cândva Evan Walker au înțeles asta. Au studiat problema timp de mii de ani.

Fisura fundamentală a umanității a fost însăși umanitatea. Tendința umană inutilă, derutantă, autodistructivă de a iubi, de a empatiza, de a se sacrifica, de a avea încredere, de a-și imagina orice dincolo de limitele propriei persoane – aceste lucruri au adus specia în pragul distrugerii. Mai rău, acest organism a amenințat supraviețuirea tuturor formelor de viață de pe Pământ.

Creatorii Amuțitorului nu au fost nevoiți să caute prea departe o soluție. Răspunsul se afla într-o altă specie care și-a cucerit teritoriul, stăpânind cu autoritate necontestată vreme de milioane de ani. Dincolo de perfecțiunea formei lor, motivul pentru care rechinii domină oceanul este absoluta lor indiferență la orice altceva în afara hranei, procreării și protejării teritoriului. Rechinul nu iubește. Nu simte empatie. Nu are încredere în nimeni. Trăiește în perfectă armonie cu mediul său pentru că nu are aspirații sau dorințe. Și nici milă. Un rechin nu simte mâhnire, remușcări, nu speră la nimic, nu visează la nimic, nu are iluzii despre sine sau despre orice altceva dincolo de sine.

Cândva, un om pe nume Evan Walker a avut un vis – un vis pe care nu și-l mai poate aminti –, și în acel vis era un cort într-o pădure, iar în cort era o fată care spunea despre sine că e însăși umanitatea, iar fata valora mai mult decât propria lui viață.

Acum nu mai e așa.

Când o s-o găsească, și o s-o găsească, o s-o omoare. Fără remușcări, fără milă. O s-o omoare pe cea pe care Evan Walker a iubit-o, o s-o omoare simțind aceeași emoție pe care o simte un om când calcă pe un gândac.

Amuțitorul s-a trezit.

85
Zombi

Prima persoană pe care o văd e Dumbo.

Așa știu că sunt mort.

„Merg unde mergi și tu, sergent.”

Ei bine, Bo, de data asta se pare că am venit eu unde te-ai dus tu.

Îl văd printr-o ceață pâlpâitoare cum scoate un pachet de gheață instant din trusa medicală și-i rupe sigiliul ca să amestece chimicalele. Expresia serioasă de pe fața lui – masca îngrijorării –, de parcă soarta întregii lumi stă pe umerii lui, mi-a lipsit asta.

— Un pachet de gheață instant? îl întreb. Ce dracului de mai e ăsta?

Mă tratează cu o privire de genul gura-că-lucrez. Apoi îmi pune în mână pachetul de gheață și-mi spune să-l țin apăsat pe ceafa. Prin ceața pâlpâitoare urechile îi par mai mici. Poate că asta e răsplata lui în rai: urechi mai mici.

— N-ar fi trebuit să te las singur, Bo, îi mărturisesc, îmi pare rău.

Se pierde în ceață. Mă întreb pe cine urmează să văd: Teacup? Poundcake? Poate Flinstone sau Tank. Sper să nu fie fostul meu coleg de cort, Chris. Părinții? Pe sora mea? Gândul de a o vedea din nou îmi strânge stomacul.

Dumnezeule, mai avem stomacuri în rai? Mă întreb cum o fi mâncarea.

Fața care îmi apare înaintea ochilor nu mi-e cunoscută. E o fată de culoare, cam de vârsta mea, cu

pometi perfecți de model și ochi foarte frumoși, dar lipsiți de orice căldură. Strălucesc aspri ca marmura lustruită. Poartă uniformă cu trese de sergent pe mânecă.

La dracu'. Până acum viața de apoi este la fel de deprimantă ca viața dinainte.

— Unde e? mă întreabă fata.

Se așază pe vine în fața mea, și-și odihnește brațele pe genunchi. Corp suplu, ca de atlet. Degete lungi și grațioase cu unghii îngrijite.

— O să-ți promit ceva, îmi spune. Nu te mint dacă nu mă minți nici tu. Unde e?

Clatin din cap.

— Nu știu despre cine vorbești.

Ceafa îmi pulsează, dar pachetul de gheață îmi dă o senzație teribil de bună. Încep să mă gândesc că poate nu sunt atât de mort la urma urmei.

Fata bagă mâna în buzunarul de la piept, scoate o bucată de hârtie mototolită și mi-o azvârle în poală. Dumnezeule, e Ringer zăcând pe un pat de spital cu tuburi ieșind de peste tot din ea, e un fel de *screenshot* de la o cameră video. Cred că a fost făcută când Vosch i-a implementat al 12-lea sistem.

Mă uit la sergent și-i spun:

— N-am văzut-o pe această persoană niciodată în viața mea.

Oftează, apoi ia fotografia și o bagă înapoi în buzunar. Se uită lung peste câmpurile îngălbenite ce tremură în lumina stelelor. Ceața se ridică puțin. O balustradă ruptă de lemn, peretele alb îngălbenit al unei case de țară și profilul unui siloz undeva peste umărul ei. Îmi închipui că noi suntem pe verandă.

— Unde a plecat? întreabă fata. Și ce avea de gând să facă după ce ajungea acolo?

— Judecând după fotografie, nu se duce nicăieri prea

curând.

„Copiii. Ce-ai făcut cu Megan și Nugget?” Strâng din buze ca să nu las întrebarea să iasă. Pe Megan o au, cu siguranță, era cu mine când mi-a căzut Muntele Rushmore în cap. Dar poate că nu și pe Nugget, totuși. Poate că încă se mai ascunde în groapă.

— Te numești Benjamin Thomas Parish, îmi spune fata. Alias Zombi, fost soldat și actualmente sergent al Plutonului 53, care a luat-o razna toamna trecută și care se ascunde după operațiunea condusă împotriva Taberei Haven. Oamenii din fostul tău pluton au murit sau sunt dispăruți în misiune, cu excepția soldatului a cărui fotografie tocmai ți-am arătat-o. Marika Kimura, alias Ringer, care ne-a deturnat un elicopter și acum se îndreaptă spre nord față de acest loc. Credem că știm încotro se duce, dar am vrea să știm de ce și ce intenționează să facă odată ce ajunge acolo.

Așteaptă. Cred că a făcut o pauză ca să umplu eu tăcerea. Numele lui Ringer e Marika Kimura. De ce a trebuit să-i aflu și numele și prenumele de la niște străini?

Tăcerea planează în continuare. Fata asta îmi dă senzația că ar putea aștepta o veșnicie, deși amândoi știm că nu are atâta timp la dispoziție.

— N-am luat-o razna, îi spun. Unul dintre noi a luat-o, dar nu sunt eu ăla.

Clatină din cap.

— Băi, ai luat-o pe câmpii într-un asemenea hal, că nu reușesc să te văd nici cu un afurisit de telescop.

Mă apucă de bărbie cu degetele alea lungi ale ei și mă strânge. Tare.

— N-am răbdare pentru rahatul ăsta, iar tu n-ai timp. Care e planul, sergent Zombi? Ce joc face Ringer?

La dracu’, ce forță are. Mi-e cam greu să deschid gura ca să vorbesc.

— Șah.

Mă mai ține de bărbie câteva secunde, apoi îmi dă drumul pufnind dezgustată. Se îndreaptă spre ușa casei și acum sunt două siluete, una înaltă, una scundă – cât Nugget de scundă.

Sergentul îl trage pe Nugget în fața ei, ținându-l strâns cu mâinile de umeri.

— Vorbește, zice ea.

Nugget se holbează la mine.

— Spune ceva, ordonă ea.

Scoate pistolul și-i lipește țeava de tâmpla lui. Nugget nici măcar nu tresare. Nu se smiorcăie și nu plânge. Corpul îi e la fel de nemișcat ca și ochii, iar ochii lui spun „Nu, Zombi. Nu."

— Fă-o și vezi ce pățești, îi spun.

— Îi omor pe amândoi, îmi promite ea. Întâi pe el, apoi pe fată.

Mută pistolul spre ceafa lui Nugget. La început nu înțeleg, iar apoi îmi doresc să nu fi înțeles. Când o să apese pe trăgaci, creierul lui Nugget o să-mi împroaște fața.

— Bine, îi spun, cu o voce calmă, sau cât se poate de calmă. Apoi o să poți să mă omori pe mine. Și o să fim cu toții morți și va trebui să-i explici comandantului tău acest inconvenient.

Și apoi fac ceva care o deconcertează total, ăsta fiind și scopul, chestia genială din spatele modelului care funcționează de când aveam doișpe ani: zâmbesc. Zâmbetul special Parish.

— Ce făceai înainte de tot rahatul ăsta? Erai sprinter, nu? Sau alergător de cursă lungă? Eu eram cu fotbalul. În ofensivă, jucător de viteză. Nu eram prea rapid, dar îmi foloseam mâinile. Îmi foloseam mâinile, zic eu dând din cap.

Mă uit în ochii ei peste capul lui Nugget. Văd lumina

stelelor în ei, strălucind ca un foc argintiu.

— Ce s-a întâmplat cu noi, sergent Sprinter? Ce ne-au făcut? Acum un an te-ai fi imaginat zburându-i creierii unui copilaș? Nu te cunosc, dar nu prea cred. Poți să zici că sunt Dorothy, dar eu nu cred că erau zece oameni din șapte miliarde care ar fi făcut-o. Acum le băgăm bombe în gât și le punem pistolul la cap de parcă ar fi cel mai natural lucru de pe Pământ, la fel ca îmbrăcatul sau spălatul pe dinți. Te face să te întrebi ce urmează. Adică, după punctul ăsta, poți să ajungi mai jos de-atât?

— Fix de asta aveam nevoie, zice ea arătându-și dinții, într-o maimuțăreală a zâmbetului special Parish. Să-mi împui tu capul cu rahaturile tale de Dorothy.

— Marika se întoarce acolo unde a fost făcută fotografia, îi spun, terminând cu zâmbitul.

Nugget face ochii mari: „Zombi! Nu!”

— După ce ajunge acolo, o să-l găsească pe jegul care ne-a distrus – pe ea, pe tine, pe mine și pe restul lumii din emisfera asta – și, când o să-l găsească, o să-l omoare. Apoi probabil că o să omoare toți soldații cu creierele spălate din baza aia. Și când o să te întorci – dacă reușești să faci asta înainte ca mizeria aia verde de acolo de sus să înceapă să lanseze cărămizile verzi ale morții –, o să te omoare și pe tine.

Arborez din nou același zâmbet. Amețitor. Genial. Irezistibil. Cel puțin așa mi se spunea pe vremuri.

— Acum lasă arma jos, sergent Sprinter, și hai să plecăm dracului de aici.

86

Sunt ridicat în picioare și împins în casă, împreună cu Nugget, Megan și doi tipi mari cât niște fundași, care și-au dat jos gecile numai ca să arate ce duri sunt. Au tatuaje identice scrijelite pe bicepși: VQP. Rămânem în camera din față, Megan pe canapea cu ursulețul în brațe, Nugget lipit de mine, deși nu e prea mulțumit de persoana mea în clipa asta.

— Ai spus, mă acuză el.

Ridic din umeri.

— Glonțul a ieșit deja de pe țeavă, Nugget. Nu prea au ce să mai facă.

Clatină din cap. N-a înțeles metafora. Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Măcar nu le-am spus despre Cassie, nu?

Când menționez numele surorii lui, aproape că se pierde cu firea. Buza de jos îi tremură, ochii i se umplu de lacrimi.

— Hei, ce faci? Hmm? Soldat, prin acțiunile tale din noaptea asta ai dat dovadă de un curaj extraordinar, depășindu-ți îndatoririle. Știi ce e o promovare pe câmpul de luptă?

Nugget clatină solemn din cap.

— Nu.

— Ei bine, tocmai ai parte de una, caporal Nugget.

Îmi duc palma la frunte. El își umflă pieptul, ridică bărbia, în ochi arzându-i vechiul foc al lui Sullivan. Îmi răspunde cu eleganță la salut.

Pe verandă, sergentul are o discuție aprinsă cu secundul ei. Subiectul nu e un mister, se aude clar ce

spun prin ușa deschisă. Și-au îndeplinit misiunea, argumentează secundul, e timpul să o termine cu nemernicii ăștia și să se îndrepte spre bază. „Prinde și reține”, urlă sergentul la el. „N-am niciun ordin să termin pe nimeni.” Șovăie totuși, i se simte în voce. Secundul îi aduce argumentul meu despre bestia care o să se răhățească bombe de pe orbită. Orice ar hotărî în privința acestor Dorothy, trebuie să se întoarcă la bază înainte să răsară soarele, altfel o să aibă locuri în primul rând la Armaghedon.

Ușa de plasă se dă de perete și sergentul se postează fix în fața mea, suficient de aproape cât să-i simt adierea parfumului. A trecut atâta timp de când n-am mai simțit miros de parfum, că durerea de cap îmi dispare într-o singură clipă miraculoasă.

— Cum o să facă toate astea? urlă ea. Cum poate o singură persoană…?

— Nu e nevoie decât de o singură persoană, îi răspund încet, în contrapunct cu vocea ei ridicată. Doar una, și lumea se schimbă. Nu e ceva nemaiauzit, sergent.

Se uită fix la mine cu ochii ei negri, duri, aruncând pumnale de lumină.

— Caporal, strigă la secund, fără să-și ia privirea de la mine. Ne retragem. Escortează prizonierii la elicopter. O să facă o mică excursie în vizuina iepurelui. Îți mai amintești de Țara Minunilor, mi se adresează mie apoi.

— Cu siguranță, încuviințez eu.

87

Pasărea neagră se ridică, Pământul rămâne în urmă – din aer, peșterile sunt invizibile. Casa și câmpurile strălucesc argintii, iar pala de vânt rece e asemenea glasului lumii urlând. Ultima dată când am mers cu un elicopter, mă îndreptam spre o altă tabără, cu misiunea de a-l salva pe puștiul care stă lângă mine acum, al cărui chip cândva rotund e acum supt și încrâncenat și posomorât. Într-o zi o să-și întrebe nepoții: „Hei, v-am povestit vreodată cum am fost promovat caporal la șase ani?”

Nepoții. Potrivit lui Ringer, vor lupta în același război ca și el. La fel și nepoții lor și nepoții nepoților lor. Războiul nu se poate sfârși cât timp nava inamică navighează senină deasupra capetelor noastre. Cum s-ar putea sfârși când urmașii noștri nu vor avea de făcut decât să privească în sus?

La fel cum se uită la mine sergentul Sprinter de pe locul de vizavi de coridorul îngust. Lucrul perfect înspăimântător și înspăimântător de perfect al planului lor este că nu contează că ea știe că nu sunt infestat. „Cine nu e cu noi e împotriva noastră.” Felul ăsta de a gândi a fost de multe ori gata să ne aducă sfârșitul de-a lungul istoriei. De data asta chiar a făcut-o.

Îmi mut privirea de pe chipul ei la lumea de dincolo de elicopter. Nu văd pământul. Doar linia subțire și întunecată a orizontului, adunarea a un milion de stele și sfera verde în formă de ochi care plutește chiar deasupra liniei ce desparte Pământul de ceruri.

Cineva îmi atinge coapsa. Și nu e cineva la care mă

așteptam să facă asta. Mâini murdare, pline de zgârieturi, unghii roase, brațe subțiri ca un creion, fața ascuțită, o claie de păr încâlcit, în ciuda încercărilor curajoase ale lui Sullivan de a i-l pieptăna. Îi ating părul și i-l dau după ureche, iar Megan se uită sfioasă la mine, dar nu și-l dă înapoi. Ultima dată când a mers cu un elicopter, oamenii în care a avut încredere i-au băgat o bombă în gât. Aceeași oameni spre care se îndreaptă acum. Cum treci peste așa ceva? Cum reușești să găsești sensul în așa ceva? Aproape că o spun, cuvintele îmi stau pe limbă și sunt gata să iasă: „N-o să permit să se întâmple asta, Megan. De data asta ești în siguranță.“

Sergentul țipă ceva în căști. Prind doar 10 la sută din ce spune. „Ordinul Patru? Ordinul Patru, ești sigur?” și „Avem suficient combustibil pentru asta?” Și o mulțime de înjurături care nu intră în procentul de 10 la sută. Când aud „Ordinul Patru”, soldații din cabină se crispează. Nu știu ce dracului înseamnă „ordinul patru”, dar sigur nu e de bine.

Nu e bine deloc.

88
Ringer

De pe acoperișul centrului de comandă aud geamul spărgându-se la două sute de metri distanță. Un corp se împleticește afară și se zvârcolește apoi în țărână sub fereastra spartă, cu uniforma plină de cioburi, gemând de durere. Nu-i văd fața, dar chiar și de la distanța asta recunosc încâlceala aia de bucle blond-căpșună.

Străbat în goană acoperișul, sar doisprezece metri, de pe acoperiș pe clădirea anexă, apoi încă trei etaje până jos. Sullivan îmi vede bocancii atingând iarba la treizeci de centimetri de capul ei și țipă. Îi tremură pistolul în mână. I-l zbor cu un șut și o ridic în picioare. Are uniforma udă leoarcă. Ochii îi sunt umflați și roșii, iar fața îi e plină de furuncule de un roșu aprins. Nu se poate opri din tremurat, e pe cale să intre în șoc, trebuie să acționez repede.

O arunc pe umăr și o iau la fugă spre un mic depozit din spatele clădirii. Ușa e încuiată cu un lacăt. Îl sparg cu un șut și o bag înăuntru. Sistemul central procesează informațiile transmise de dronele olfactive: ceva din apă, ceva toxic.

Îi dau haina jos. Îi sfâșii cămașa și maioul. E când conștientă, când inconștientă, abia mai rezistă. Bocanci, șosete, pantaloni, chiloți. Are pielea inflamată și cleioasă la atingere. Îmi apăs mâna pe pieptul ei. Mă uit în ochii ei, care nu văd nimic, și intru în ea. Toxina n-o s-o omoare – sper –, dar groaza ar putea.

Îi calmez panica pentru a-i încetini ritmul cardiac.

Partea primitivă a creierului ei se opune: reacția de opunere sau retragere e mai veche și mai puternică decât tehnologia pe care o dețin. Lupta continuă câteva minute. Inimile noastre, în război.

Trupul ei, câmpul de luptă.

89

Îmi pun haina peste umerii ei goi. Și-o trage peste pieptul gol, semn că încă n-am pierdut-o.

— Unde. Dracu'. Ai fost?

— Am urmărit cum se ascunde toată tabăra în buncăre, îi spun. Au tăiat curentul…

Râde cu amărăciune, apoi întoarce capul și scuipă. În salivă e sânge și mă gândesc la molimă.

— Serios? N-am observat.

— E destul de inteligent, spun. Ne atrag afară, unde avem opțiuni limitate, și apoi trimit personal perfecționat să termine…

Clatină din cap.

— Nu avem nicio opțiune, Ringer. Țara Minunilor. Trebuie să ajungem în Țara Minunilor…

Încearcă să se ridice. O lasă genunchii și cade.

— Unde dracului sunt hainele mele?

— Poftim, ia-le pe ale mele. Le port eu pe ale tale.

Nu știu de ce, începe să râdă.

— Comando. E amuzant.

Nu înțeleg.

Simt toxina pătrunzându-mi în picior când îmi pun pantalonii ei și mii de boți microscopici furnicând ca să-i neutralizeze efectul. Îi dau cămașa mea uscată și o îmbrac pe cea udă a ei.

— Nu pățești nimic de la otravă? mă întreabă.

— Nu simt nimic.

Își dă ochii peste cap.

— Asta știam deja.

— Mă ocup eu acum, îi spun. Tu rămâi aici.

— Ba pe dracu’.
— Sullivan, riscul e…
— Mă doare în cur de riscul tău.
— Nu mă refer la riscul privind misiunea. La riscul tău.
— Nu contează.
Se ridică și de data asta rămâne în picioare.
— Unde e pușca mea?
— N-am văzut-o.
— Bine atunci, dar pistolul?
Respir adânc. N-o să meargă. E mai degrabă o povară decât un bun de folos acum, și de fapt n-a prea fost niciodată de prea mare folos. O să mă încetinească. Ar putea să mă ducă la pieire. Ar trebui să o las aici. Să o pocnesc cât să leșine, dacă trebuie. La dracu’ cu înțelegerea noastră. Walker e mort, sigur e, Vosch n-ar fi avut niciun motiv să-l păstreze în viață după ce i-a descărcat memoria în Țara Minunilor. Ceea ce înseamnă că Sullivan riscă totul pentru nimic.
Și eu la fel. Pentru ceva ce nici măcar nu pot exprima în cuvinte. Același ceva pe care nu-l pot numi l-am văzut în ochii ei. Ceva ce nu are nimic de-a face cu Vosch sau cu răzbunarea pentru ce mi-a făcut mie. E mai important de-atât. Mai solid. Dar mai mult de atât nu-l pot descrie.
Ceva inviolabil.
Dar nu spun nimic din toate astea. Deschid gura și rostesc aceste cuvinte:
— N-o să ai nevoie de armă, Sullivan. Mă ai pe mine.

90

O las puțin singură. Mai întâi o pun să-mi promită că o să stea locului. Nu o interesează să facă promisiuni, vrea să le audă. Așa că îi promit că o să mă întorc după ea.

Când mă întorc, pare să se simtă mai bine. Fața îi e tot roșie, dar umflăturile sau furunculele sau ce or fi fost aproape i-au dispărut. Nu-i prea convine, dar își pune un braț pe după gâtul meu și se sprijină de mine pe drumul înapoi spre centrul de comandă.

Toată baza e stăpânită de o liniște sinistră. Pașii noștri răsună ca tunetele. „Ne urmărești”, îi spun lui Vosch în gând. „Știu că ne urmărești.” Sullivan se trage într-o parte când ajungem la ușă.

— Cum o să procedezi? mă întreabă. O să fim arse de vii de toxină.

— Nu prea cred. Pur și simplu o să închid apa.

Zdrobesc cu pumnul ușa de oțel și împing într-o parte bara care o blochează de pe partea cealaltă. Nu sună nicio alarmă. Nu ne orbește nicio lumină. Nu ne seceră niciun glonț. Liniștea e sufocantă.

Sullivan îmi respiră în ureche.

— Sunt valurile, Ringer. Curentul. Apa. Molima. Știi ce urmează.

— Știu.

Găsim cadavrele pe palierul ce duce spre complexul subteran. Șapte soldați, niciun pic de sânge și nici măcar o zgârietură. Evident, cine a făcut asta a fost perfecționat. Doi dintre puștani au capetele complet răsucite, așa că se holbează la noi, deși stau pe burtă. Îi

dau lui Sullivan unul dintre pistoalele lor. Ne facem loc printre ei și mergem mai departe. Sullivan ține arma într-o mână, cu cealaltă se agață de mâneca mea. Nu i-a văzut pe soldați și nu m-a întrebat ce s-a întâmplat sau ce am văzut eu. Ori nu vrea să știe, ori își dă seama că nu contează.

„Un singur lucru contează”, mi-a spus. Și așa e. Doar că nu sunt sigură că vreuna dintre noi poate explica ce anume.

Când ajungem jos de tot e întuneric și liniște și un culoar al cărui capăt nu-l văd nici măcar ochii mei perfecționați. Dar îmi amintesc unde sunt. Am mai fost aici, sub lumina asta constantă. Aici m-a găsit Razor, m-a salvat, mi-a dat speranță și apoi m-a trădat.

Mă opresc. Mâna ei îmi strânge mâneca tare.

— Nu văd nimic, șoptește Sullivan. Unde e ușa verde?

— Stai chiar în fața ei.

O las lângă ușă și alerg vreo doișpe metri înapoi pe coridor ca să-mi iau avânt. Din câte știu, nici măcar o ființă umană perfecționată nu poate sparge mecanismul de închidere al ușii. N-am de ales, totuși. La jumătatea drumului spre ușă, ating viteza maximă și aproape că n-am loc să mă opresc când Sullivan mi se bagă în față și încearcă clanța.

Ușa se deschide. Alunec doi metri înainte să mă opresc. Și mă bucur că nu-mi poate vedea expresia de mirare pentru că ar izbucni în râs.

— N-au nevoie să încuie ușile dacă nu e curent, explică ea. Țara Minunilor are nevoie de combustibil, nu?

Normal că are dreptate. Mă simt prost că nu am prevăzut ceea ce era evident.

— Înțeleg, îmi spune citindu-mi gândurile. Nu ești obișnuită să te simți proastă. Crede-mă, te obișnuiești până la urmă, zâmbește ea. Poate că Țara Minunilor are

propriul sistem de energie electrică, în caz de ceva.

Intrăm în încăpere. Sullivan închide ușa în urma noastră. Degetele îi alunecă peste panoul de comandă pentru o clipă. După tot ce s-a întâmplat, capacitatea ei de a spera nu a dispărut.

— Și acum? mă întreabă după ce apăs câteva butoane de pe consolă fără niciun rezultat.

„Nu știu, Sullivan. Tu ai vrut să venim aici, când știai că au oprit curentul.”

— Nu au un sistem de rezervă? întreabă. Ai zice că ar trebui să aibă baterii sau ceva, în caz că s-ar lua accidental curentul.

Apoi, mai mult ca să umple tăcerea decât din alt motiv, spune:

— Rămân aici. Tu du-te să găsești centrala electrică sau ce-o fi și pornește lumina.

— Sullivan, mă gândesc.

— Te gândești.

— Da.

— Asta faci. Te gândești.

— La asta mă pricep cel mai bine.

— Și eu care credeam că cel mai bine te pricepi să omori oameni.

— Păi, dacă ar trebui să aleg două lucruri la care sunt foarte bună…

— Nu glumi, zice ea.

— Nu glumesc niciodată.

— Vezi? Asta e fundamental. E un defect critic.

— La fel și vorbitul prea mult.

— Ai dreptate. Ar trebui să omor mai mult și să vorbesc mai puțin.

Mâinile îmi zboară pe blatul mesei. Nimic. Mă las pe podea și mă târăsc pe sub dulap. O încâlceală de fire, cuple, prelungitoare. Mă ridic. Pe perete, monitoare cu ecran plat – fără cabluri, ceea ce înseamnă că sunt

conectate wireless la sistem. Nu mai e nimic altceva în Tara Minunilor, în afară de tastatură, dar trebuie să mai fie ceva. Unde sunt stocate informațiile? Unde e procesorul? Desigur, e tehnologie extraterestră. Vosch ar putea să țină procesorul în buzunar. Ar putea fi într-un cip de mărimea unui fir de nisip inserat în creierul lui.

Cel mai enigmatic lucru e riscul. Țara Minunilor e o piesă vitală a mașinăriei, o componentă importantă în împrăștierea celui de-Al Cincilea Val, cheia de alegere a merelor stricate, inclusiv a lui Evan Walker, cel mai putred măr din butoi.

Camera e uscată. Aici nu s-a declanșat niciun aspersor. Atunci unde e curentul? Curentul se poate să se fi oprit oriunde altundeva în bază, dar ar trebui să funcționeze aici. Riscul ar fi prea mare altfel.

— Ringer?

Faptul că nu mă poate vedea o neliniștește. Îi văd mâna pipăind în direcția mea.

— La ce te gândești acum?

— Nu pot risca să întrerupă curentul în Țara Minunilor.

— De asta te-am întrebat de baterii sau…

„Proastă, proastă, proastă.” Sper că Sullivan are dreptate. Sper să mă pot obișnui să mă simt proastă. Trec pe lângă ea și apăs comutatorul.

Țara Minunilor revine la viață.

91

Cassie se așază. Scaunul alb geme. Se întoarce cu fața îndreptată spre tavan. O prind în legături.

— N-am mai făcut asta niciodată, îmi mărturisește ea. Am fost cât pe ce la Tabăra Haven.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am strâns-o de gât pe dr. Pam cu una dintre curelele astea.

— Bravo ție, îi spun cu sinceritate. Sunt impresionată.

Mă duc la tastatură. Sunt sigură că o să-mi ceară o parolă. Nu-mi cere. Apăs o tastă oarecare și pagina principală apare pe monitorul central.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

De pe scaun nu poate vedea decât tavanul alb.

Baza de date.

— Am găsit!

Apăs pe buton.

— Și acum? întreabă ea.

Totul este codat. Mii de combinații numerice, despre care îmi dau seama că reprezintă indivizi ale căror amintiri au fost stocate de program. Mi-e imposibil să-mi dau seama care secvență e a lui Walker. Am putea să o încercăm pe prima, și dacă nu e el, să mergem mai departe cu lista, dar…

— Ringer, nu zici nimic.

— Mă gândesc.

Oftează zgomotos. Vrea să spună ceva de genul „Credeam că ziceai că te pricepi la asta”, dar nu o face.

— Nu-ți dai seama care e a lui Evan, spune în cele din urmă.

— Am mai trecut prin asta, îi spun. Chiar dacă aș reuși să-i localizez datele, n-ai de unde să știi dacă amintirile lui o să te conducă la el. După ce a fost descărcat, probabil că Vosch…

Își saltă capul din scaun cât îi permit curelele și zice:

— Pe undeva pe-acolo e. Încarcă-le pe toate.

Inițial sunt convinsă că n-am auzit-o bine.

— Sullivan, sunt cu miile.

— Nu-mi pasă. O să trec prin toate până îl găsesc.

— Sunt destul de sigură că nu funcționează așa.

— Ce dracu’ știi tu, de fapt? Cât de mult știi de fapt, Ringer, și cât din ceea ce știi e ce vrea Vosch să știi? Adevărul e că habar n-ai de nimic. Eu habar n-am de nimic. Nimeni nu are.

Își lasă capul pe spate. Mâinile i se încleștează pe curele. Poate se gândește să mă strângă de gât.

— Ai zis că Vosch și le-a descărcat pe toate, continuă ea. Și așa a știut cum să te manipuleze. Are în el toate amintirile astea, ceea ce înseamnă că nu e periculos. E perfect sigur.

Sunt gata să execut comanda, măcar ca să o fac să tacă.

— De ce ți-e frică? mă întreabă.

— Ție de ce nu îți e?

Apăs butonul și trimit spre creierul lui Cassie Sullivan milioane de amintiri nefiltrate.

92

Corpul i se zbate în legături. Materialul începe să se sfâșie, e posibil să se rupă. Apoi înțepenește de parcă ar avea o criză. Dă ochii peste cap. Încleștează maxilarul. I se rupe o unghie și zboară până în cealaltă parte a încăperii.

Pe monitor, secvențele curg încețoșat, prea rapid ca să le pot urmări chiar și pentru vederea mea perfecționată. Câte informații sunt stocate în mințile a zece mii de oameni? Ce se întâmplă cu Sullivan e ca și cum ai încerca să îndeși tot Sistemul solar într-o nucă. O s-o ucidă. Mintea o să-i explodeze asemenea punctului singular în momentul creării.

Nu mă îndoiesc că Vosch a folosit Țara Minunilor pentru a descărca experiențele indivizilor – sunt sigură că pe-a mea a descărcat-o –, de asemenea am foarte puține îndoieli că acele experiențe au fost cumva epurate după ce au fost folosite. Nicio ființă umană nu poate conține în sine suma tuturor experiențelor oamenilor. În cel mai fericit caz, ți-ar distruge personalitatea. Cum te-ai mai putea raporta la centrul individualității tale în mijlocul atâtor alternative?

Sullivan geme. Suspinele se aud încet, din interiorul ființei ei. „E slabă. Ar fi trebuit să știi asta. Ar fi trebuit să-i iei locul. Tehnologia cu care te-au infectat ar fi făcut față; al 12-lea sistem te-ar fi protejat. De ce ai lăsat-o s-o facă?”

Dar știu răspunsul la această întrebare. Al 12-lea sistem poate perfecționa doar trupul uman – e neajutorat împotriva fricii. Nu-mi poate oferi singurul

lucru pe care Cassie Sullivan îl are din abundență.

Credeam că știu ce înseamnă curajul. Am fost chiar suficient de arogantă cât să-i țin lecții lui Zombi pe tema asta. Dar habar n-aveam ce înseamnă curajul adevărat, nediluat până în acest moment. Acel ceva neindentificabil pe care l-am văzut în privirea ei, rădăcina din care izvorăște acest curaj.

Ezit cu degetul deasupra butonului de anulare. Ar fi un act de curaj să apăs pe el? Sau eșecul ultim al jumătății mele umane – partea din mine care speră chiar și atunci când nu mai e nicio speranță, care crede când nu mai are niciun motiv să creadă în ceva, care are încredere când încrederea i-a fost înșelată? Apăsarea butonului ar însemna victoria ultimă a lui Vosch asupra mea? „Vezi, Marika, până și tu ne aparții acum. Până și tu.”

Se termină în mai puțin de cinci minute. Cinci minute cât o eternitate; universul s-a format în mai puțin timp.

Imaginea dispare de pe monitoare. Cassie se lasă moale în scaun. Mă apropii cu blândețe de ea. Mi-e teamă să o ating. Mi-e teamă de ce ar putea simți. Mi-e teamă de propria mea minte, de propria mea sănătate mintală. A te cufunda într-o singură conștiință umană e suficient de periculos, nu-mi pot imagina cum e să te cufunzi în câteva mii.

— Cassie?

Flutură pleoapele. Văd tavanul alb reflectat în ochii ei verzi. Și încă ceva. Ceva șocant. Nu groază. Nu suferință. Nici confuzie sau durere sau panică. Niciunul dintre lucrurile pe care trebuie să le fi întâlnit în Țara Minunilor.

În loc de toate astea, ochii ei, fața ei, tot corpul ei s-a aprins de opusul acestor lucruri, sunt toate acolo, invincibile, de neînfrânt, nemuritoare. Rădăcina curajului ei. Fundamentul vieții, adesea ascuns,

niciodată pierdut. Bucurie.

Trage adânc aer în piept și spune:

— Suntem aici.

93

Fața îi strălucește. Ochii îi sclipesc. Un zâmbet îi joacă pe buze.

— Nici n-ai crede… șoptește ea. Nu știi…

— Nu, nu știu.

— E atât de frumos… atât de frumos… Nu pot. O, Doamne, Marika, nu pot…

Plânge. Îi cuprind fața cu palmele, implorând sistemul central să mă țină afară. Nu vreau să ajung unde e ea. Nu cred că aș putea suporta.

— Sammy e aici, plânge ea. Sammy e aici.

Și se încordează în curelele care o țin nemișcată de parcă ar încerca să-l ia în brațe.

— Și Ben, e și el aici. O, Doamne, Cristoase, i-am spus că e înfrânt. De ce am făcut asta? E puternic… atât de puternic, nu e de mirare că nu-l pot ucide…

Ochii ei cutreieră tavanul alb. Umerii îi tremură.

— Sunt cu toții aici. Dumbo și Teacup și Poundcake…

Mă îndepărtez de ea. Știu ce urmează. E ca și cum aș privi un tren care se apropie în viteză. Mă lupt cu o dorință aproape copleșitoare de a o lua la fugă.

— Îmi pare rău, Marika. Pentru tot. N-am știut. N-am înțeles.

— Nu trebuie să facem *asta,* Cassie, murmur încet. Te rog, să nu facem *asta.*

— Te-a iubit. Razor… Alex. Nu putea recunoaște în fața nimănui. Nici măcar în fața lui. A știut dinainte să facă asta că va muri pentru tine.

— Walker, îi zic răgușită. Ce e cu Walker?

Mă ignoră sau nu aude întrebarea. E aici și nu e aici.

E Cassie Sullivan și e toți ceilalți.

A devenit suma noastră.

— Degete de curcubeu, oftează ea și mie mi se oprește respirația.

Îl vede pe tata ținându-mă de mână. Își amintește senzația, cum simțeam eu mâna tatălui.

— Nu mai avem timp, îi spun, încercând să o îndepărtez de amintirile mele. Cassie, ascultă-mă. Walker e acolo?

Dă din cap. Începe să plângă.

— A spus adevărul. Era muzică acolo. Și muzica era minunată… O văd, Marika. Planeta lui. Nava. Cum arăta el…. O, Doamne, e dezgustător. Marika, spunea adevărul. E adevărat… e adevărat…

— Nu, Cassie, ascultă-mă. Amintirile astea nu sunt adevărate.

Țipă. Se zbate în curele. Mulțumesc Cerului că n-am dezlegat-o încă, altfel ar fi în stare să-și scoată ochii.

Nu am de ales. Va trebui să risc.

O prind de umeri și o forțez să stea pe spate. Un șuvoi haotic de emoții îmi explodează în minte și pentru o clipă mă tem că o să leșin. Cum de poate suporta? Cum poate o singură minte să îndure greutatea altor zece mii? Sfidează înțelegerea. E ca și cum ar încerca să-l definească pe Dumnezeu.

Înăuntrul lui Cassie Sullivan e o oroare atât de profundă, încât e dincolo de cuvinte. Oamenii descărcați în Țara Minunilor au pierdut toate persoanele care contau pentru ei, și majoritatea erau copii. Durerea lor e a ei acum. Confuzia și suferința, mânia și deznădejdea și frica.

E prea mult. Nu mai pot rămâne în ea. Mă retrag câțiva pași clătinându-mă, până mă lovesc cu spatele de pupitru.

— Știu unde e, spune ea trăgându-și sufletul. Sau cel

puțin unde ar putea fi, dacă l-au adus în același loc. Dezleagă-mă, Marika.

Ridic pușca sprijinită de perete.

— Marika.

Mă îndrept spre ușă.

— Marika.

— O să mă întorc, reușesc să-i spun.

Îmi urlă numele iar și iar și n-am de ales. Dacă nu ne-a auzit până acum, cu siguranță o aude pe ea acum.

Pentru că eu l-am auzit pe *el.*

Cineva coboară scările la celălalt capăt al coridorului lung de un kilometru și jumătate. Nu sunt sigură cine e, dar știu ce e.

Și știu de ce vine.

— O să fii în siguranță aici, o mint.

Genul de minciună plină de speranță pe care o spui copiilor.

— N-o să permit să ți se întâmple nimic rău.

Deschid ușa și mă clatin din lumină în întuneric.

94

Chiar și cu viteza mea perfecționată nu o să reușesc să ajung la ușa holului înaintea lui. Dar cu puțin noroc pot să-l prind în bătaia puștii.

Sunt sigură că e Vosch. Cine altcineva ar putea fi? Știe că sunt aici. Știe de ce sunt aici. Creatorul creației sale, creatura creatorului ei, asta e legătura dintre noi. O pot rupe într-un singur fel. Într-un singur fel mă pot elibera.

Țâșnesc pe coridor, o rachetă umană. Îl aud venind. Probabil că și el mă aude pe mine.

Raza de acțiune a unui M16 e de 550 de metri, jumătate de kilometru. Sistemul central îmi calculează viteza și distanța până la scări. N-o să se întâmple. Ignor calculele și continui să alerg. Nouă sute de metri, opt sute, șapte sute. Procesorul inserat în cortexul meu cerebral înnebunește, calculând iar și iar, trimițându-mi mesaje urgente. „Fugi înapoi. Adăpostește-te. Nu mai ai timp. Nu mai e timp, nu mai e timp, numaietimpnumaietimpnumaietimp.”

Îl ignor. Nu îndeplinesc ordinele celui de-al 12-lea sistem. Al 12-lea sistem îndeplinește ordinele mele. În afara cazului în care hotărăște să nu o facă. Sistemul central oprește dronele care îmi perfecționează mușchii. Dacă nu mă poate opri, cel puțin să mă încetinească. Viteza îmi scade. Părăsită de puteri, alerg ca un om obișnuit. Mă simt înlănțuită și dezlănțuită în același timp.

Luminile de pe coridor se trezesc la viață. Ușa dinspre scări se dă de perete și apare o siluetă înaltă. Deschid

focul, înaintând, micșorând distanța cât de repede pot. Silueta se împleticește, se sprijină de perete și ridică instinctiv mâinile ca să-și acopere fața.

Sunt în raza de acțiune acum, o știu, inamicul o știe, sistemul central o știe. S-a terminat. Țintesc spre capul siluetei. Degetul mi se încordează pe trăgaci.

Apoi văd o salopetă albastră, nu o uniformă de colonel. Altă înălțime. Altă greutate. Ezit o clipă și în acea clipă el lasă brațele jos. Primul meu gând e la Cassie, cum a îndurat Țara Minunilor când nu era necesar. A riscat totul ca să-l găsească pe el... până când a găsit-o el pe ea.

Evan Walker are un talent să o găsească. Mereu a avut.

Mă opresc la o sută de metri de el, dar nu las pușca în jos. De când a plecat și până la întâlnirea noastră de acum, nu se știe ce s-a întâmplat. Sistemul central e de acord cu mine. Nu e niciun risc dacă e mort, riscuri enorme dacă rămâne în viață. Orice valoare o fi având, s-a dus acum, se găsește în conștiința lui Cassie Sullivan.

— Unde e Vosch? îl întreb.

Fără o vorbă, lasă capul în jos și o ia la fugă spre mine. E deja la jumătatea distanței când deschid focul, mai întâi ignor dorința sistemului central și-i țintesc capul, apoi, la cererea lui, mă retrag înainte să ajungă la mine. Îi trag șase gloanțe în picioare, crezând că o să-l fac să cadă. Nu cade. Când mă supun în sfârșit ordinelor sistemului central, e prea târziu.

Îmi zboară pușca din mână. Atât de rapid că nici nu văd lovitura venind. Nu o văd nici pe următoarea, pumnul care mă lovește în laterala gâtului, aruncându-mă de perete. Cimentul se crapă din cauza impactului.

Clipesc, și degetele lui mi se înfășoară în jurul gâtului. Mai clipesc o dată și i le desfac cu mâna stângă, lovindu-

l cu dreapta în piept pentru a-i rupe sternul și a-i băga osul frânt în inimă. E ca și cum aș fi dat cu pumnul într-o placă de oțel de zece centimetri. Osul pocnește, dar nu se rupe.

Clipesc din nou și acum stau cu fața lipită de cimentul rece și nu am deloc sânge în gură, dar peretele de care am fost izbită e plin de sânge – doar că nu e un perete, e podeaua. Am fost aruncată o sută de metri prin aer și am aterizat pe burtă.

Prea rapid. Se mișcă mult mai rapid decât preotul de la peșteră, mai rapid decât Claire în baia de la infirmerie. Chiar mai rapid decât Vosch. E o sfidare a legilor fizicii ca o ființă umană să se miște atât de rapid.

Înainte ca procesorul străin din creierul meu să calculeze șansele în nanosecunda de care are nevoie, eu știu deja ce urmează:

Evan Walker o să mă omoare.

Mă ridică de pe podea prinzându-mă de gleznă și mă izbește de perete. Zidul se crapă. La fel și câteva dintre oasele mele. Nu-mi dă drumul. Îmi izbește corpul de celălalt perete. Înainte și înapoi până când cimentul se crapă și se împrăștie pe podea într-o ploaie cenușie. Nu simt nimic, sistemul central mi-a închis centrii durerii. Îmi ridică trupul deasupra capului și îl izbește de genunchi.

Nu simt cum mi se rupe spatele, dar aud zgomotul mărit de o mie de ori de dronele auditive inserate în urechi.

Îmi lasă corpul moale pe podea. Închid ochii, așteptând lovitura de grație. Cel puțin o să fie rapid. Cel puțin știu că ultimul dar pe care îl are cel de-al 12-lea sistem pentru mine va fi o moarte fără durere.

Mă întoarce pe spate cu piciorul. Apoi îngenunchează lângă mine, iar ochii lui sunt un abis insondabil, găuri negre în care nicio lumină nu poate pătrunde. Nu e

nimic viu în ochii aceștia, nici ură, nici furie, nici amuzament sau cea mai vagă curiozitate. Ochii lui Evan Walker sunt la fel de inexpresivi ca ai unei păpuși, nu clipește deloc.

— Mai e una, zice el. Unde e?

Are o voce lipsită de orice emoție, fără nicio urmă de umanitate. Oricine o fi fost Evan Walker înainte acum a dispărut.

Când nu-i răspund, chestia care a fost Evan Walker îmi cuprinde fața în palme cu o blândețe obscenă și îmi pătrunde în conștiință. Entitatea care îmi sfâșie sufletul este ea însăși lipsită de suflet, extraterestră, celălalt. Nu-l pot ține departe, nu mă pot mișca. Cu suficient timp – pe care nu-l are la dispoziție – al 12-lea sistem ar putea fi în stare să repare vătămările aduse coloanei vertebrale, dar deocamdată sunt paralizată. Deschid gura. Nu iese niciun sunet.

A aflat. Îmi dă drumul. Se ridică.

Îmi regăsesc vocea și țip cât de tare pot:

— Cassie! Cassie, vine!

Se îndreaptă agale spre ușa verde.

Și ușa verde se va deschide. O să-l vadă cu ochi care au văzut tot ce a văzut și el și cu o inimă care simte tot ce a simțit și el. O să creadă că a venit să o salveze – că dragostea lui o va mântui încă o dată.

Vocea mi se stinge într-un vaiet jalnic:

— Cassie, vine. Vine…

N-are cum să mă audă. N-are cum să știe.

Mă rog să nu-l vadă venind. Mă rog ca lucrul care a fost cândva Evan Walker să fie rapid.

95
Amuțitorul

La capătul coridorului este o ușă verde. Dincolo de ușa verde e o cameră albă. În cameră, prada lui este legată de un scaun alb, capra legată de un pripon, foca rănită prinsă de un curent puternic. O să-i zdrobească craniul. O să-i smulgă din piept inima încă bătând cu mâinile goale. Acel Evan Walker a salvat-o în prima zi pentru ca în urma lipsită de suflet ce-a mai rămas din el să o ucidă în ultima. Nu e pic de ironie în această cruzime, e doar cruzime.

Dar scaunul e gol. Prada a dispărut. Amuțitorul cercetează legăturile care i-au ținut brațele. Păr, piele, sânge. Probabil că le-a sfâșiat ca să se elibereze.

Ascultă cu atenție, aplecând capul. Auzul lui este extrem de ascuțit. Poate auzi cealaltă ființă umană respirând la un kilometru și jumătate de aici, la celălalt capăt al culoarului, cea al cărei spate l-a frânt, ale cărei oase le-a zdrobit lovind-o de pereți. Aude respirațiile soldaților îngrămădiți în adăposturile din bază, așteptând să audă că e totul în regulă, le aude vocile șoptite, foșnetul uniformelor, inimile bătând nebunește. Aude electricitatea fâșâind prin firele din interiorul pereților. Cerne amalgamul de zgomote pentru a izola prada. Caută o singură bătaie de inimă, o respirație solitară în apropiere, nu putea să fi ajuns prea departe.

Nu simte nicio satisfacție când o localizează. Un rechin nu simte nicio satisfacție când detectează puiul de focă în valuri.

Iese rapid din cameră fără să-și simtă picioarele; procesorul din creierul lui a anulat durerea pe care ar trebui să o simtă din cauza rănilor, iar dronele arteriale au închis fluxul sanguin în punctele de intrare a gloanțelor. Picioarele îi sunt la fel de amorțite ca inima, la fel de insensibile ca mintea.

Trei uși mai departe, pe dreapta. Așteaptă pentru un moment afară, încremenit, cu mâinile pe lângă corp, cu capul plecat, ascultând. Cumva, prada lui a știut combinația și a intrat în cameră. Nu stă să cugete cum de a știut codul. Nu stă să se gândească ce căuta fata în camera albă sau ce i s-a întâmplat acolo. De unde a venit prada și cum a fost viața ei înainte de a ajunge aici – lucrurile astea sunt irelevante. Bestia se repede din adâncuri spre foca aflată la suprafață.

E aproape – atât de aproape. O aude respirând de cealaltă parte a ușii. Îi discerne bătăile inimii. O simte stând cu urechea lipită de ușă, ascultând.

Mâna Amuțitorului se trage înapoi, degetele strângându-se pumn.

Se rotește când lovește, ca să mărească forța și izbește cu pumnul în ușa blindată. De cealaltă parte, prada se retrage, dar prea târziu, o prinde cu mâna de păr. Ea se smulge cu un țipăt înspăimântat, lăsându-l cu un ghemotoc de bucle în mână.

Amuțitorul smulge ușa din țâțâni și dă buzna înăuntru. Prada se târăște pe podeaua udă, alunecând când ajunge între două panouri electrice aflate de o parte și de alta a culoarului îngust.

A încolțit-o într-una din camerele centralei electrice. Există o singură ieșire, și ca să scape, trebuie să treacă de Amuțitor – iar asta va fi imposibil.

Amuțitorul nu se grăbește. Nu are de ce. Alunecă deliberat prin apa murdară, micșorând distanța. Prada se oprește lângă peretele din capăt, poate își dă seama

că nu are unde să fugă, nu are unde să se ascundă, nu poate decât să se întoarcă și să înfrunte lucrul care mai devreme sau mai târziu trebuie înfruntat. Cotește la dreapta și sare, căutând o priză pentru mână ca să ajungă în spațiul de un metru dintre o cutie și tavan. Își înfășoară mâna într-un cablu și se saltă în nișa micuță.

E prinsă în capcană.

Partea cea mai veche a creierului său uman e alertată înaintea procesorului avansat inserat în cortexul cerebral. Ceva nu e în regulă.

Amuțitorul își oprește atacul.

Unu: un cablu gros ruginiu, de mare voltaj atârnă în jos, tăiat sau smuls din panoul electric.

Doi: un covor de apă acoperă podeaua și curge pe lângă picioarele lui.

Procesorul din creierul lui nu poate încetini timpul, dar poate încetini percepția gazdei asupra timpului. În vreme ce timpul începe să se târască, cablul de curent cade din mâna prăzii și mătură aerul, arcuindu-se grațios. Din firele expuse ies scântei în timp ce se lasă în jos, leneșe ca zăpada.

E prea departe de ușă ca să mai poată fugi. Iar cutiile aflate în ambele părți ale Amuțitorului ajung până în tavan, nu e niciun spațiu deschis în care să poată sări.

Amuțitorul face un salt, întinzându-și brațele paralel cu pământul, înălțându-se la aproape treizeci de centimetri deasupra pământului, cu degetele răsfirate, singura lui speranță de a prinde cablul stacojiu înainte să ia contact cu apa.

Cablul alunecă grațios printre degetele Amuțitorului. Scânteile de pe fire se sting când ating podeaua, tăcute, ca fulgii de zăpadă.

96
Ringer

Am mai fost în situația asta, zăcând neajutorată sub lumina sterilă constantă.

Razor venea la mine în timp ce corpul meu ducea bătălia fără sorți de izbândă împotriva celor patruzeci de mii de invadatori injectați în mine de inamic. Razor venea la mine, iar venirea lui mă întărea, speranța pe care mi-o dădea era punctul de sprijin care mă împiedica să mă prăbușesc în vid.

A murit ca să mă salveze, iar acum copilul lui va muri odată cu mine.

Ușa dinspre scări se trântește. Aud zgomotul unor bocanci pe podeaua de piatră. Cunosc sunetul. Recunosc ritmul pașilor.

„De asta nu te-a ucis Amuțitorul. Te-a păstrat pentru el.”

— Marika.

Vosch stă în picioare lângă mine. Are trei mii de metri înălțime, săpat din stâncă solidă, un parapet imbatabil care nu poate fi străpuns, care nu poate cădea. Ochii lui albaștri strălucesc când se uită la mine de la înălțimea lui de nemăsurat.

— Ai uitat ceva, îmi spune. Și acum e prea târziu. Ce ai uitat, Marika?

Un copil aleargă prin paiele fărâmicioase ale grâului înghețat de iarnă, cu o capsulă bombă în gât. Respirația oamenilor învăluie copilul și totul e cuprins de un foc verde, după care nu mai rămâne nimic.

Capsula. Darul lui de despărțire e în buzunarul de la piept al hainei. Încerc să-mi ridic mâna, dar nu o pot mișca.

— Știam că o să te întorci, zice Vosch. Cine altcineva ar putea avea răspunsul final, dacă nu cel care te-a creat?

Cuvintele îmi pier pe buze. Mai pot vorbi, dar ce rost mai are. Știe deja ce vreau să spun. E singura întrebare care a mai rămas.

— Da, am fost pe nava lor. Și e pe atât de remarcabilă pe cât ți-ai imaginat. I-am văzut – pe salvatorii noștri – și da, sunt pe atât de remarcabili pe cât ți-ai imaginat. Ei nu sunt fizic acolo, desigur, dar deja ai ghicit asta. Nu sunt acolo, Marika. N-au fost niciodată.

Ochii îi strălucesc de bucuria transcendentală a profetului care a văzut raiul.

— Sunt ființe pe bază de carbon, la fel ca noi, dar aici se termină toate asemănările. Le-a luat foarte mult timp să ne înțeleagă, să accepte ce se întâmpla aici și să conceapă singura soluție posibilă a problemei. La fel cum mi-a luat și mie foarte mult timp să le înțeleg și să le accept soluția. E foarte dificil să-ți ignori propria umanitate, să treci dincolo de tine însuți și să vezi totul prin ochii unei specii cu totul diferite. Asta a fost principala ta problemă de la început, Marika. Am sperat că la un moment dat o vei putea învinge. Ești cea mai apropiată imagine a mea pe care am regăsit-o într-un alt om.

Observă ceva pe chipul meu și îngenunchează lângă mine. Degetele lui îmi ating obrajii, iar lacrimile mele curg peste ele.

— Plec, Marika. Cred că ți-ai dat seama de asta. Conștiința mea va fi păstrată pentru totdeauna la bordul navei-mamă, liberă pe vecie, pe vecie în siguranță față de orice s-ar întâmpla aici. Acesta a fost prețul meu. Și

au fost de acord să mi-l plătească, zice el zâmbind.

Zâmbetul e blând, ca al unui tată pentru copilul lui iubit.

— Ești mulțumită acum? Ți-am răspuns la toate întrebările.

— Nu, șoptesc. Nu mi-ai spus de ce.

Nu mă ceartă cum că tocmai mi-ar fi spus de ce. Știe că nu-l întreb care e motivația lui.

— Pentru că universul nu are limite, iar viața are. Viața e neasemuită, Marika, și prin urmare prețioasă, trebuie păstrată. Dacă am putea spune că ei au ceva ce seamănă cu credința oamenilor, asta este. Toate formele de viață merită să existe. Pământul nu e prima planetă pe care au salvat-o.

Îmi cuprinde fața în mâini.

— Nu vreau să te pierd, îmi spune. Virtuțile au devenit vicii, și ai spus-o chiar tu: acest viciu anume nu are niciun fel de reguli, nici măcar unele ale sale. Am comis un păcat capital, Marika, și doar tu mă poți ierta.

Își strecoară mâna pe sub capul meu și mi-l ridică ușor de pe podea. Stă în genunchi lângă mine, creatorul, tatăl, ținându-mi capul în mâinile lui.

— Am descoperit-o, Marika. Anomalia din programarea lui Walker. Fisura din sistem este că *nu e acolo.* Înțelegi? Este important să înțelegi. Particularitatea dincolo de spațiu și timp, constanta inefabilă care transcende întreaga putere de înțelegere – nu au avut niciun răspuns pentru asta, așa că nu au dat niciunul. Cum ar fi putut? Cum ar putea fi dragostea cuprinsă într-un algoritm?

Ochii încă îi strălucesc, dar acum sunt plini de lacrimi.

— Vino cu mine, Marika. Să plecăm împreună spre un loc unde nu mai e durere, nici suferință. Toate astea vor dispărea într-o clipă, zice el făcând un semn cu mâna ca

pentru a arăta baza, planeta, trecutul. Îți vor îndepărta orice amintire care te tulbură. Vei fi nemuritoare, tânără pentru totdeauna, liberă pentru totdeauna. Îmi vor oferi asta. Acceptă-mi bunăvoința de a-ți oferi asta.

— Prea târziu, șoptesc.

— Nu! Trupul acesta distrus nu înseamnă nimic. E inutil. Nu e prea târziu.

— Ba e, pentru tine, îi spun.

În spatele lui, Cassie Sullivan preia controlul. Lipește pistolul de ceafa creatorului meu și apasă pe trăgaci.

97

Pistolul îi cade din mână. Cassie se clatină, holbându-se în jos la corpul lui Vosch și la semicercul de sânge care se extinde încet sub capul lui, creând caricatura nerușinată a unui halou. S-a pomenit într-un moment la care visa de foarte mult timp, dar nu se simte așa cum crezuse că o să se simtă. Nu e un moment de triumf sau de răzbunare, așa cum a crezut. Nu-mi dau seama ce simte, fața îi e lipsită de orice expresie, privirea îi e întoarsă înspre interior.

— Evan a murit, îmi spune cu o voce frântă.

— Știu. El mi-a făcut asta.

Privirea îi alunecă de la Vosch la mine.

— Ce ți-a făcut?

— Mi-a rupt spatele. Nu-mi pot mișca picioarele, Cassie.

Clatină din cap. Evan. Vosch. Eu. Prea mult de procesat.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Aruncă o privire înapoi pe coridor.

— Camera electrică. Știam exact unde e. Și codul de la ușă, și pe acela îl știam. Practic, știu totul despre bază, spune ea, întorcându-se iar spre mine.

Nu are lacrimi în ochi, dar e pe cale să cedeze; o aud în vocea ei, din care răzbate o mirare scârbită.

— L-am omorât, Ringer. L-am omorât pe Evan Walker.

— Nu, Cassie. Ce m-a atacat pe mine nu a fost o ființă umană. Cred că Vosch i-a șters memoria – memoria umană – și...

— Știu asta, se răstește ea. E ultimul lucru pe care l-a

auzit înainte să îl lipsească de ea: „Ștergeți omul.”

Respiră adânc. Amintirile lui sunt ale ei acum. Împărtășește oroarea acelei clipe, ultima clipă din viața lui Evan Walker.

— Și ești sigură că a murit? întreb.

Flutură neajutorată o mână în aer.

— Cam al dracului de sigură. M-ai lăsat legată în jegul ăla de scaun, se încruntă ea.

— Credeam că o să am timp…

— Ei, n-ai avut.

Difuzoarele de deasupra noastră pocnesc. „ORDINUL PATRU ESTE ACUM REVOCAT. TOT PERSONALUL ACTIV SĂ SE PREZINTE IMEDIAT LA POSTURILE DE LUPTĂ…”

Aud plutoanele ieșind din buncărele din jurul bazei, într-o clipă o să răsune tunetul bocancilor, o să se vadă licărul oțelului și o să cadă ploaia de gloanțe. Cassie ridică și ea capul, ca și cum i-ar putea auzi, cu urechile ei neperfecționate. Dar ea a fost perfecționată în alt sens, mai profund, un sens pe care eu pot doar pretinde că îl înțeleg.

— Trebuie să plec, spune ea.

Nu se uită la mine. E ca și cum nici nu ar vorbi cu mine. Pot doar s-o urmăresc cum îmi smulge cuțitul din teaca pe care o am prinsă pe coapsă, pășește peste Vosch, îi întinde mâna pe podea și, cu două izbituri puternice, îi taie degetul mare de la mâna dreaptă.

Pune degetul însângerat într-un buzunar de la pantaloni.

— N-ar fi corect să te las aici, Marika.

Își strecoară mâinile pe sub umerii mei și mă târăște spre cea mai apropiată ușă.

— Nu, pe mine lasă-mă, Cassie. Sunt terminată.

— Taci din gură, șoptește.

Introduce codul și mă trage în cameră.

— Te rănesc?
— Nu. Nu mă doare nimic.
Mă așază sprijinită de peretele din spate, cu fața spre ușă și îmi pune pistolul în mână. Clatin din cap. A mă ascunde în camera asta, cu o armă, înseamnă doar amânarea inevitabilului.
Mai e o cale totuși: o am în buzunarul de la piept.
„Când va veni timpul – și va veni timpul – o să-ți dorești să ai asta.”
— Pleacă de aici, îi spun.
Timpul meu a sosit, dar al ei nu.
— Dacă reușești să ieși din clădire, s-ar putea să poți ajunge la perimetru…
Cassie dă din cap cu nerăbdare.
— Nu așa, Marika.
Privirea ei rătăcește din nou.
— Nu e departe. Cinci minute de aici?
Încuviințează din cap ca și cum cineva i-ar fi răspuns la întrebare.
— Da. La capătul coridorului. În jur de cinci minute.
— La capătul coridorului?
— Zona 51.
Se ridică în picioare. E stabilă acum și are o expresie hotărâtă a gurii.
— N-o să înțeleagă. O să fie supărat ca dracu’ și tu va trebui să-i explici. O să-i spui ce s-a întâmplat și de ce și o să ai grijă de el, înțelegi? O să-l ferești de pericole și o să te asiguri că face baie și se spală pe dinți și își taie unghiile și poartă lenjerie curată și învață să citească. Învață-l să fie răbdător și bun și să aibă încredere în toată lumea. Chiar și în străini. Mai ales în străini.
Face o pauză.
— Mai era ceva. A, da. Fă-l să înțeleagă că nu e vorba de întâmplare. Nu se poate ca șapte miliarde de miliarde de atomi să conveargă accidental într-o

persoană numită Samuel Jackson Sullivan. Ce altceva? Ah! Nimeni nu mai are voie să-i spună Nugget pentru tot restul vieții lui. Vorbesc serios. E așa de stupid. Promite-mi, Marika. Promite-mi.

98
Cele șapte miliarde de miliarde

Noi suntem umanitatea.

Noi suntem unul.

Noi suntem fata cu spatele rupt, prăbușită într-o cameră goală, așteptând sfârșitul.

Noi suntem bărbatul care s-a prăbușit la un kilometru de aici și singurul lucru încă viu din noi nu e viu, ci e un dispozitiv extraterestru care direcționează toate resursele pentru a ne salva trupul care zace pe podeaua rece de piatră, pentru a ne readuce inima înapoi la viață. Nu e nicio diferență între noi și sistem. Al 12-lea sistem este noi și noi suntem al 12-lea sistem. Dacă unul cedează, celălalt va muri.

Noi suntem prizonierii de la bordul elicopterului Black Hawk care dă târcoale bazei, cu combustibilul pe terminate, legănându-se deasupra unui râu lat, cu ape întunecate și repezi, iar vocile noastre sunt acoperite de vântul care mugește prin cabina deschisă, iar mâinile ne sunt încleștate; suntem legați unul de altul într-un lanț neatins.

Noi suntem soldații care se grăbesc spre postul de luptă, cei salvați, cei aleși, recolta adunată în autobuze și separată în grupuri în care trupurile au fost călite și sufletele golite pentru a fi umplute cu ură și speranță, și știm în clipa când ieșim din buncăre că zorii se apropie și, odată cu zorii, războiul după care am tânjit și care ne-a îngrozit, sfârșitul iernii, sfârșitul nostru. Ne amintim de Razor și de prețul pe care l-a plătit; ne-am

scrijelit literele VQP pe trupuri în onoarea lui. Ne amintim de morți, dar nu ne putem aminti propriile noastre nume.

Noi suntem cei pierduți, cei singuri, cei care nu s-au îmbarcat în autobuzele care pufăiau pe autostrăzi, pe străzile pustii ale orașelor, pe drumurile singuratice de țară. Ne-am adăpostit pe timp de iarnă și am privit cerul și n-am avut încredere în străini. Aceia dintre noi care n-am murit de inaniție sau din cauza gerului sau a unor simple infecții pe care antibioticele pe care nu le aveam le-ar fi putut vindeca am îndurat. Ne-am plecat, dar nu ne-am frânt.

Noi suntem vânătorii singuratici desemnați de creatorii noștri să conducă supraviețuitorii spre autobuzele care cutreieră țara și să-i ucidă pe cei care refuză. Noi suntem speciali, suntem aparte, suntem Ceilalți. Am fost treziți într-o minciună atât de fascinantă, încât ar fi o nebunie să nu o credem. Acum misiunea noastră s-a încheiat și privim cerul, așteptând o izbăvire care nu va veni niciodată.

Noi suntem cei șapte miliarde care au fost sacrificați, din care n-au mai rămas decât oasele. Suntem cei dați deoparte, cei aruncați, numele noastre au fost uitate, chipurile noastre s-au pierdut în vânt, în pământ și-n nisipuri. Nimeni nu își va aminti de noi, urmele noastre s-au șters, moștenirea noastră a fost distrusă, copiii noștri și copiii lor și copiii copiilor lor vor lupta unii împotriva altora până la ultima generație, până la sfârșitul lumii.

Noi suntem umanitatea. Numele nostru e Cassiopeia. În noi e furia, în noi e durerea, în noi e teama, în noi credința, speranța, dragostea.

Noi suntem amfora a zece mii de suflete. Noi le ducem, noi le ținem, noi le păstrăm. Noi le purtăm povara și prin noi viețile lor sunt mântuite.

Ei se odihnesc în noi și noi în ei. Inima noastră le cuprinde pe toate celelalte. O inimă, o viață, în ajunul ultimului zbor al efemeridei.

Cassie

Extratereștrii sunt proști.

Ne-au studiat zece mii de ani, au ajuns să ne cunoască până la ultimul electron, și tot nu se prind. Nu înțeleg.

Cretinii.

Capsula stă pe o platformă ridicată cu trei trepte deasupra podelei. În formă de ou, de un verde ca o carapace de țestoasă, cam de mărimea unui SUV mare, ca un Suburban sau un Escalade. Bocaportul e închis, dar am cheia. Apăs cu degetul retezat al lui Vosch senzorul de lângă ușă și bocaportul se deschide silențios. Luminile pâlpâie și se aprind, scăldând interiorul într-un verde fluorescent, înăuntru, un singur scaun și un alt dispozitiv cu senzor tactil. Niciun panou de comandă. Nici urmă de monitoare micuțe. Nimic în afara scaunului, a touchpad-ului și a unui geam micuț prin care bănuiesc că poți face cu mâna de la revedere.

Evan s-a înșelat și a avut dreptate. A crezut toate minciunile lor, dar a știut singurul adevăr care contează. Singurul adevăr care conta înainte de venirea lor, la venirea lor și după venirea lor.

Ei nu au niciun răspuns în fața dragostei.

Au crezut că o pot zdrobi din noi, că ne-o pot arde din creiere, că pot înlocui dragostea cu opusul ei – nu ura, indiferența. Au crezut că pot transforma oamenii în rechini.

Dar nu au putut evalua corect din cauza acelui lucru

mărunt. Nu au avut niciun răspuns la el pentru că era de nerăspuns. Nici măcar nu era o întrebare.

Problema afurisitului ăluia de urs.

Ringer

După ce se îndepărtează Cassie, dau drumul pistolului din mână.

Nu am nevoie de el. Am darul lui Vosch în buzunar.

Eu sunt copilul din lanul de grâu.

Pocnetul bocancilor pe pavaj, pe podelele lustruite de beton, pe ștergătoarele metalice, de la pista de aterizare la centrul de comandă, sunetul a mii de picioare alergând în același timp asemenea zgrepțănatului șobolanilor dincolo de pereții unui hotel vechi.

Sunt înconjurată.

„O să-i ofer singurul lucru pe care i-l pot oferi”, mă gândesc, ducând mâna la capsula verde din buzunar. „Singurul lucru care mi-a mai rămas.”

Scotocesc în buzunarul hainei.

Buzunarul gol al hainei.

Îmi pipăi celelalte buzunare. Nu. Nu sunt buzunarele mele. Sunt buzunarele lui Cassie; am făcut schimb de haine cu ea în magazia de provizii înainte să intrăm în centrul de comandă.

Nu am capsula verde. E la Cassie.

Pocnetul bocancilor pe pavaj, pe podelele lustruite de beton, pe treptele metalice. Mă îndepărtez de perete și mă târăsc pe podea spre ușă.

El nu e departe. Trebuie să traversez camera asta și apoi să trec dincolo de ușă, la câțiva metri pe coridor. Dacă reușesc să ajung la el înainte ca soldații să ajungă

la nivelul ăsta, aș mai putea avea o șansă – ei nu, dar eu da.

Și Cassie.

Ușa. Smucesc clanța, o întredeschid, apoi alunec repede înainte ca să o țin deschisă cu corpul. Îl pot vedea, ucigașul fără chip a șapte miliarde de oameni, care ar fi trebuit să mă omoare când a avut ocazia – și a avut mai multe –, dar nu a putut. Nu a putut, pentru că până și el a fost încurcat de traiectoria imprevizibilă a dragostei.

Coridorul. Sigur mai are dispozitivul. Îl avea cu el peste tot. Foarte ușor și nu mai mare ca un telefon mobil, urmărea fiecare soldat implantat din bază. Și cu o atingere putea trimite un semnal implantelor din cefele lor, omorându-i pe toți.

Vosch. Întinsă pe burtă, mă întind spre el, îl prind de partea din spate a uniformei și-l rostogolesc cu fața în sus. Craterul însângerat în care i s-a transformat fața e întors spre lumina sterilă ce vine din tavan. Îi aud pe scări, bocancii pe treptele metalice, zgomotul e tot mai puternic. „Unde e? Renunță, nenorocitule!”

Buzunarul de la piept. Exact unde îl ținea întotdeauna. Pe ecran pâlpâie o mulțime de puncte verzi, o echipă de trei vine direct spre mine. Îi selectez pe toți – fiecare soldat din bază, peste cinci mii de oameni, și butonul verde de sub degetul meu scânteiază, și ăsta e motivul pentru care n-am vrut să mă întorc. Am știut ce o să se întâmple. Am știut:

„O să omor până o să pierd numărul. O să omor până când numărul nu o să mai conteze.”

Mă holbez la ecranul aprins de cinci mii de luminițe pâlpâitoare, fiecare o victimă nefericită, fiecare o ființă umană.

Spunându-mi că nu am de ales.

Spunându-mi că nu sunt creația lui. Nu sunt ceea ce

m-a făcut el.

Zombi

Când survolăm pentru a șaptespea oară perimetrul – sau poate a optișpea, am pierdut numărul luminile de la baza aeriană se aprind brusc și sergentul Sprinter latră în cască „Care e situația?”

Dăm ture de aproape o oră și probabil combustibilul e pe terminate. Trebuie să aterizăm în curând; singura întrebare e unde, înăuntrul bazei sau în afară. Acum ne apropiem iar de râu. Mă aștept ca pilotul să schimbe cursul, să ne aducă deasupra pământului, dar nu o face.

Megan stă cuibărită sub brațul meu, cu capul culcușit sub bărbia mea. Nugget stă lipit de celălalt braț, uitându-se la baza de dedesubt. Sora lui e acolo jos, undeva. Posibil în viață, probabil moartă. Reaprinderea luminilor e un semn rău.

Planăm deasupra râului, avem baza în stânga noastră, și văd și alte elicoptere care survolează, așteptând semnalul că aterizarea e permisă. Reflectoarele lor pătrund prin ceața dinaintea zorilor, stâlpi de lumină strălucitoare. Suntem chiar deasupra râului, umflat acum din cauza dezghețului timpuriu de primăvară.

Deasupra noastră, cerul se luminează spre gri și stelele încep să pălească.

„Asta e. Ziua Verde. Ziua în care cad bombele.” Mă uit după nava-mamă, dar nu reușesc să o depistez pe cerul care se luminează treptat.

Conversația cu cei de la bază se termină și sergentul își smulge căștile de pe cap. Stă cu ochii pironiți asupra mea și cu o mână odihnindu-se pe patul armei. Nugget

înțepenește lângă mine, știe ce urmează înaintea mea; mâna i se încleștează pe echipament, deși nu are unde să fugă și nici unde să se ascundă.

Ordinele s-au schimbat. Sprinter scoate pistolul și îl ațintește spre capul lui.

Mă arunc în fața lui. În sfârșit cercul se închide. A sosit timpul să plătesc datoria.

Cassie

Prin ușa deschisă din spatele meu, soldații curg în încăpere. Se împrăștie rapid, umăr la umăr, de la un perete la altul, pe două rânduri, cei din față lăsându-se într-un genunchi, douăzeci și patru de puști ațintite asupra unei singure ținte cu cap cârlionțat și nas strâmb. Mă întorc și îi înfrunt. Ei nu mă cunosc, dar eu îi cunosc. Recunosc fiecare chip al celor care au venit să mă ucidă.

Știu ce își pot aminti și ce nu. Îi am înăuntrul meu. E ca și cum aș fi pe cale de a fi omorâtă de un mozaic uman de euri. Te face să te întrebi: E crimă? Sau sinucidere? Închid ochii. „Îmi pare rău, Sam. Am încercat.”

E aici cu mine, fratele meu. Îl simt.

Și asta e bine. Cel puțin, când o să mor, nu voi fi singură.

Ringer

Ușa coridorului se trântește de perete iar ei năvălesc pe hol, cu armele în mâini. Cu degetele încordate pe trăgaci.

Prea târziu pentru ei. Prea târziu pentru mine. Apăs pe buton.

Zombi

De partea cealaltă a culoarului, sergentul se zguduie în scaun; dă peste cap frumoșii ei ochi negri; craniul i se lovește de peretele despărțitor; și apoi cade peste echipament. Megan tresare cu un strigăt înspăimântat. Toți soldații au urmat exemplul sergentului.

Inclusiv pilotul.

Botul elicopterului se apleacă în jos, înclinându-se mult spre dreapta, ceea ce mă face să mă izbesc de Nugget, care nu pierde timpul și-și desface centura de siguranță. Afurisitul ăsta de puști înțelege totul înaintea mea. Joc un fel de fripta cu Megan, un joc rapid și disperat, luptându-mă să o eliberez pe ea prima. Nugget s-a ridicat de pe scaun, îl prind de mânecă și-l strâng la piept. Apoi Megan e liberă, dar eu nu, ținând-o pe ea cu o mână și pe Nugget cu cealaltă.

— Râul! țip la el.

Încuviințează din cap. E cel mai calm dintre noi. Degetele lui mici zboară peste centură și mă eliberează.

Elicopterul se îndreaptă cu viteză spre apă.

— Țineți-vă de mine! strig. Nu-mi dați drumul.

Ne prăbușim într-o parte. Râul e un zid negru ce se apropie prin ușa deschisă de pe partea lui Nugget.

— UNU!

Nugget închide ochii.

— DOI!

Megan țipă.

— TREI!

Mă ridic de pe scaun, mă întorc și, cu un copil sub fiecare braț, îmi dau drumul prin deschizătură cu picioarele înainte.

Cassie

Soldații cad la pământ. Acum sunt în picioare, în clipa următoare sunt secerați. Cineva le-a prăjit creierele. Nu sunt sigură cum, dar sunt destul de sigură cine anume a făcut-o.

Mă întorc. Am văzut suficiente cadavre cât pentru cele zece mii de vieți ale mele, începând cu mama, care s-a înecat cu propriul ei sânge, până la tata zvârcolindu-se împușcat în țărână, de la cei de dinainte la cei de după și la cei dintre, morții mei și morții lor, morții *noștri.*

Da, am văzut destule.

În plus, tinerii aceștia care tocmai au căzut sunt și timpurile mele, într-un fel. E ca și cum te-ai uita în jos la propriul tău cadavru. De două ori câte douăsprezece.

Intru în capsulă. Mă așez pe scaun. Îmi pun centurile, fixând strâns legăturile care îmi trec peste piept. Am în mână degetul unui om mort. În buzunar – o capsulă verde învelită în plastic. În cap zece mii de voci care cântă în mod bizar ca una singură. Și în inimă o pace, un loc liniștit, neatins de nimic, dincolo de spațiu, nemărginit de timp.

„Cassie, vrei să zbori?”

Capsula verde a căzut când m-am dezlegat din

scaunul Țării Minunilor și am ridicat-o fără să mă gândesc, fără ca măcar să mă uit la ea. Apoi am văzut-o pe Ringer zăcând pe coridor si mi-am amintit c-am făcut schimb de haine. În tot timpul ăla avusese bomba la ea și nu spusese nimănui. Cred că știu de ce. O cunosc la fel de bine pe cât se cunoaște ea însăși. Chiar mai bine, pentru că eu îmi pot aminti și ce a uitat.

Apăs degetul retezat al lui Vosch pe butonul de lansare. Ușa bocaportului se închide, mecanismele de închidere șuieră. Sistemul de ventilație pornește, aerul rece îmi mângâie obrajii.

Capsula se cutremură. Îmi vine să ridic mâinile.

„Da, tati, vreau să zbor.”

Zombi

Îi pierd pe copii când cădem în apă. Forța izbiturii îi îndepărtează. Elicopterul se rostogolește în râu câteva sute de metri în amonte și mingea de foc colorează suprafața într-un portocaliu întunecat. O văd pe Megan prima, capul îi iese la suprafață destul cât să scoată un țipăt bolborosit. O prind de încheietură și o trag spre mine.

— Căpitan! strigă ea.

„Ce?”

— L-am pierdut pe Căpitan!

Mă lovește cu picioarele, întinzându-se cu mâna liberă spre ursul care se rotește leneș îndepărtându-se de noi. „Cristoase. Afurisitul ăla de urs.”

Mă uit peste umăr. „Nugget, unde ești?” Apoi îl văd la linia țărmului, jumătate afară, jumătate înăuntru, aplecat de spate în vreme ce tușește și scuipă un galon

de apă. Puștiul e cu adevărat indestructibil.

— Bine, Megan. Haide sus, îl prind eu.

Se urcă în spatele meu, încolăcindu-și brațele subțiri în jurul gâtului meu și picioarele ca niște bețe în jurul torsoului meu. Merg spre urs. „Te-am prins.” Apoi înot o grămadă până la țărm, care nu e foarte departe, dar apa e rece ca gheața, iar Megan mă îngreunează și mă mișc ca un urs. „Ca un urs.” Asta-i bună.

Ne prăbușim pe mal lângă Nugget. Nu zice nimeni nimic timp de câteva minute. Apoi Nugget spune:

— Zombi?

— Cineva a apăsat pe butonul de ucidere. Numai asta s-ar fi putut întâmpla, soldat.

— Caporal, mă corectează el. Ringer? întreabă apoi.

— Ringer, încuviințez eu.

Procesează informația o secundă. Apoi, cu vocea tremurând, pentru că îi e teamă să întrebe:

— Cassie?

Cassie

Mâna lui Dumnezeu se prăvălește când capsula țâșnește de pe pista de lansare, un pumn forțos îmi lipește corpul de scaun, și apoi pumnul se închide în jurul meu, strângând. Un deștept mi-a pus pe piept o stâncă de două tone și mi-e foarte greu să respir. De asemenea, cineva căruia nu-i pasă câtuși de puțin de confortul și siguranța mea a stins toate luminile – nu văd nici măcar strălucirea verde sinistră care părea să vină de peste tot și de nicăieri. Ori asta, ori ochii mi s-au înfundat în craniu.

Zombi

„Nu, Nugget. Probabil n-a supraviețuit.” Înainte să pot rosti cuvintele, Megan mă lovește cu palma peste piept și-mi arată ceva spre bază. O minge strălucitoare de lumină verde zboară pe deasupra copacilor spre cerul rozaliu. Imaginea ne stăruie pe retină mult după ce mingea s-a pierdut în atmosferă.

— E o stea căzătoare! zice Megan.

— E în cealaltă direcție, clatin eu din cap.

Cred că, până la urmă, *eu* m-am înșelat.

Cassie

Senzația că sunt zdrobită încet-încet până la moarte în beznă durează câteva minute. Cu alte cuvinte, o eternitate. Bine, o eternitate e un singur cuvânt.

Un cuvânt pe care-l aruncăm cu ușurință, de parcă l-am putea înțelege, de parcă o eternitate ar fi ceva ce mintea umană ar putea concepe.

Centura de peste piept se slăbește. Bolovanul de două tone se dizolvă. Respir adânc, cutremurându-mă si deschid ochii. In capsulă e întuneric, lumina verde a dispărut – adio și n-am cuvinte. Întotdeauna am urât verdele Celorlalți, nu e deloc genul meu. Mă uit pe geam și oftez.

„Salutare, Pământ.”

Deci așa te vede Dumnezeu, albastru strălucitor pe fundalul celui mai plictisitor negru. Nu-i de mirare că te-a creat. Nu-i de mirare că a creat soarele și stelele ca să

te poată vedea.
Frumos e un alt cuvânt pe care-l aruncăm neatenți mereu, împroșcând totul cu el, de la mașini la ojă, până ce cuvântul se prăbușește sub povara banalității. Dar cuvântul este frumos. Sper ca ei să nu uite asta niciodată. Lumea este frumoasă.
Un strop de apă tremură în fața ochilor mei. Plutește liber, cea mai bizară lacrimă pe care am șters-o vreodată.
„Să nu uiți niciodată, Sam. Dragostea e veșnică. Dacă nu ar fi, nu ar fi dragoste. Lumea e frumoasă. Dacă nu ar fi, nu ar fi lumea.”
Care e cel mai nebunesc lucru în faptul că dețin în mine amintirile fratelui meu? Să mă văd prin ochii lui, să mă aud prin urechile lui, să navighez pe marea Cassiopeia în trei dimensiuni, așa cum experimentăm practic totul, în afară de singurul lucru pe care ar trebui să-l înțelegem cel mai bine: pe noi înșine. Pentru Sam, Cassie e făcută dintr-un mănunchi de culori și mirosuri și senzații, iar Cassie a lui nu e Cassie a lui Ben sau Cassie a Marikăi sau Cassie a lui Evan sau chiar Cassie a lui Cassie; ea îi aparține numai și numai lui Sam.
Capsula se rostogolește, nestemata albastră dispare din raza vizuală și, pentru ultima dată în viața mea, mi-e frică, de parcă aș fi căzut de la marginea lumii – ceea ce într-un fel cred că am și făcut. Instinctiv, mă întind spre Pământul care dispare; vârfurile degetelor mi se lovesc de geam.
„Rămas-bun.”
Oh, sunt prea departe. Și prea aproape. Iată-mă, auzind o voce șoptită ce sfâșie pustietatea: „Cassie singură, singură, singură, ești singură.” Și iată-mă privind prin ochii lui Evan la fata cu indispensabilul ursuleț și cu inutilul M16, ghemuită în sacul de dormit, în adâncul pădurii, gândindu-se că e ultima ființă umană

de pe Pământ. O privesc noapte de noapte și-i umblu prin lucruri când e plecată să caute provizii. Ce nenorocit sunt, atingându-i lucrurile și citindu-i jurnalul, de ce nu am omorât-o încă?

„Ăsta e numele meu, Cassie de la Cassiopeia.” Unic ca stelele și singuratic ca stelele.

Acum mă descopăr în el și nu sunt persoana pe care mă așteptam să o găsesc. Cassie a lui străpunge întunericul cu strălucirea unui miliard de sori. El e la fel de uluit de asta pe cât sunt și eu, pe cât este omenirea însăși, pe cât sunt și Ceilalți. Nu-și dă seama de ce. Nu există niciun motiv, nicio explicație clară. E imposibil de înțeles și imposibil de irelevant, ca și cum ai întreba de ce a existat ceva de la bun început.

Avea răspunsul. Doar că nu era răspunsul pe care îl căuta.

„Îmi pare rău, Evan, m-am înșelat.” Nu ai iubit ideea de mine, știu asta acum. Dincolo de geam, strălucirea stelelor pălește înghițită de verdele grețos, și după un minut văd cala navei-mamă.

Scârbo! Un an de zile ți-am urât măruntaiele verzi. M-am uitat la tine, plină de ură și frică, și iată-ne acum, doar noi, Ceilalți și umanitatea.

Acesta e numele meu. Nu Cassie de la Cassandra. Sau Cassie de la Cassidy. Și nici Cassie de la Cassiopeia. Acum nu. Sunt mai mult decât ea acum.

Sunt ei toți, Evan și Ben și Marika și Megan și Sam. Sunt Dumbo și Poundcake și Teacup. Sunt toți cei pe care i-ai pustiit, pe care i-ai corupt, pe care i-ai aruncat, miile pe care ai crezut că i-ai ucis, dar care trăiesc în mine.

Dar sunt chiar mai mult de-atât. Sunt toți cei pe care ei și-i amintesc, cei pe care i-au iubit, toți cei pe care i-au cunoscut și toți cei despre care numai au auzit. Câți oameni sunt în mine? Numără stelele. Haide, numără

firele de nisip. Aceasta sunt eu.

Eu sunt umanitatea.

Zombi

Ne adăpostim sub copaci. Dacă s-a întâmplat ceea ce bănuiesc eu – cineva din bază i-a ucis pe toți ceilalți nu e un risc prea mare să îi iau cu mine, dar totuși e un risc, și cineva care se pricepe la asta mi-a spus că totul se reduce la asta.

Nugget e furios. Megan pare ușurată.

— Cine o să aibă grijă de ea dacă vii cu mine? îl întreb.

— Nu-mi pasă!

— Unuia dintre noi doi îi pasă. Și persoana aceea se întâmplă să fie șeful.

Prin pădure și direct în țara nimănui care înconjoară perimetrul bazei, spre cea mai apropiată intrare și apoi spre turnul de pază de lângă ea. Nu am nicio armă, niciun mijloc de apărare. O țintă ușoară. N-am de ales, totuși. Merg mai departe.

Sunt ud leoarcă și temperatura e în jur de 7 grade Celsius, dar nu mi-e frig. Mă simt minunat, nici măcar piciorul nu mă mai doare.

Cassiopeia

Strălucirea verde lucioasă a navei umple geamul, estompând stelele. E tot ce mai văd acum și lumina soarelui care sclipește pe suprafața plană. Cât de mare ziceau că e? Patruzeci de kilometri de la un capăt la altul, aproximativ de mărimea Manhattanului. Văd doar o bucățică minusculă din întregul enorm. Inima îmi bate cu putere.

Respirația îmi încetinește și scot aburi pe gură când expir. E groaznic de frig. Nu-mi aduc aminte să-mi mai fi fost vreodată așa de frig.

Cu degete tremurătoare, caut în buzunar bomba și o scot de acolo. Îmi scapă și se rostogolește ca momeala în apă spre capătul capsulei. O prind după câteva încercări și o strâng tare în pumn.

La dracu', mi-e frig. Îmi clănțănesc dinții. Nu reușesc să gândesc limpede. Ce altceva? Mai e ceva? Ce am lăsat neterminat? Nu prea mult – sunt suma propriilor mele experiențe acum. Mi-am primit partea de zece mii de ori.

Pentru că uite care-i treaba: când te vezi prin ochii altcuiva ți se schimbă centrul de gravitație. Nu se schimbă felul în care te percepi tu. Se schimbă felul în care percepi lumea. Nu tu. Totul în afară de tine.

„Nu te mai urăsc”, îi spun navei-mamă. „Și nu-mi mai e frică de tine. Nu mai urăsc nimic. Nu-mi mai e frică de nimic.”

În centru, chiar în mijlocul razei mele vizuale, se deschide o gaură neagră ce-mi amintește de o gură care se deschide încet. Mă îndrept direct spre ea.

Strecor capsula între buze.

„Nu, răspunsul nu e ura.”

Gaura neagră se mărește. Cad într-o groapă nesfârșită, un vid, universul dinainte ca universul să fie univers.

„Și răspunsul nu e frica.”

Undeva în interiorul navei-mamă, mii de bombe de douăzeci de ori mai mari decât cea pe care o am eu în gură se rostogolesc spre zonele de lansare. Sper că încă mai sunt acolo. Sper că nu au început să cadă. Sper că am ajuns la timp.

Capsula trece pragul în nava-mamă și se oprește brusc. Geamul e înghețat, dar îmi dau seama că dincolo de el e lumină, lucește prin gheață. Bocaportul din spatele meu șuieră. Trebuie să aștept să se deschidă. Apoi trebuie să mă ridic din scaunul ăsta. Apoi trebuie să mă întorc și să înfrunt ce mă așteaptă acolo.

„Acum suntem aici, și apoi nu mai suntem”, mi-a spus el, „și nu e vorba de timpul pe care-l petrecem aici.”

Nu ne putem dezlega, nu există un loc unde sfârșesc eu și începe el.

Nu există nicio dezlegare pentru nimic. Sunt prinsă în toate astea, de la efemeridă la cea mai îndepărtată stea. Nu am granițe, nu am limite și mă deschid în fața creației ca o floare înaintea ploii.

Nu-mi mai e frig. Brațele celor șapte miliarde mă cuprind.

Mă ridic.

„Acum mă-ndrept spre somn…”

Trag adânc în piept aerul ultimei mele respirații.

„Când în lumina dimineții o să mă trezesc…

Mușc cu putere. Învelișul se rupe.

„Învață-mă să mă-ndrept pe calea iubirii.”

Pășesc *acolo* și răsuflu.

Zombi

Ajung la aleea cu pietriș care mărginește gardul de protecție când soarele se hotărăște să apară la orizont – nu, nu e soarele, nu poate fi, numai dacă nu cumva soarele s-a hotărât să răsară la nord și a trecut de la auriu la verde. Mă întorc spre dreapta și văd cum stelele se sting una câte una, acoperite de o izbucnire masivă de lumină la marginea liniei orizontului dinspre nord, o explozie în atmosfera superioară care transformă tot peisajul într-un ocean de verde strălucitor.

Primul meu gând se îndreaptă către copii. Nu știu ce dracului se întâmplă și încă nu fac legătura între proiectilul care a părăsit baza și flacăra enormă din nord. Nu-mi dau seama că pentru prima dată după foarte mult timp, ceva ar fi putut efectiv să dispară. Serios, când am văzut lumina, am crezut că a început bombardamentul și eram martorul primei salve de distrugere a tuturor orașelor de pe Pământ. Ideea că nava-mamă ar fi putut efectiv dispărea nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Cum putea să dispară? Nava e la fel de intangibilă ca Luna.

Ezit, încercând să mă hotărăsc dacă e mai bine să merg mai departe sau să mă întorc. Dar lumina verde începe să pălească, cerul e din nou rozaliu, și niciun copil îngrozit nu dă buzna din pădure căutând ajutor. Hotărăsc să continui înaintarea. Am încredere în Nugget. O să știe să stea pe loc până mă întorc.

După zece minute în interiorul bazei, găsesc primele dintre multele cadavre. Locul e un mormânt. Traversez câmpiile morții. Zac în grămezi, în grupuri de câte șase sau zece, cu trupurile contorsionate în poziții ale unei agonii tăcute. Mă opresc și cercetez fiecare grămadă

îngrozitoare, căutând cele două fețe cunoscute; nu mă grăbesc, deși aud o voce urlându-mi în cap “grăbește-te, grăbește-te”. Și într-un colț al minții îmi amintesc ce s-a întâmplat la Tabăra Haven – cum Vosch era gata să sacrifice satul pentru a-l salva.

Poate că nu e opera lui Ringer – ar putea fi rezultatul exercitării opțiunii finale de către Vosch.

Îmi ia câteva ore până ajung la ultimul nivel, pe fundul acestei gropi a morții.

Abia reușește să ridice capul când deschid ușa dinspre scări. Poate că i-am strigat numele, nu-mi aduc aminte.

Nu-mi aduc aminte nici când am pășit peste cadavrul lui Vosch, dar sigur am făcut asta, era în calea mea.

Lovesc cu bocancul aparatul ucigaș de lângă ea. Zboară de-a lungul podelei.

— Walker… icnește ea, arătând peste umărul meu, spre coridorul lung. Cred că e…

Clatin din cap. E rănită și tot își mai imaginează că îmi fac griji pentru el vreun pic? Îmi pun mâna pe umărul ei. Părul ei brunet îmi mângâie dosul palmei. Ochii îi lucesc. Strălucirea lor mă învăluie.

— M-ai găsit, îmi spune, îngenunchez lângă ea. O iau de mână.

— Te-am găsit.

— Am spatele rupt. Nu pot să merg. Îmi strecor brațul pe după ea.

— O să te duc eu.

MARBLE FALLS

Ben

Soarele după-amiezii târzii lustruiește ferestrele prăfuite ale supermarketului cu un galben lucios. Înăuntru, lumina a scăzut până aproape de cenușiu. Avem mai puțin de o oră să ne întoarcem acasă până la lăsarea întuneric ului. Poate că ziua ne aparține nouă, dar noaptea le aparține coioților și haitelor de câini sălbatici care hoinăresc pe malurile fluviului Colorado și se preumblă pe la periferia Marble Falls. Sunt bine înarmat, nu-mi plac deloc coioții, dar urăsc să împușc câini; cei mai bătrâni dintre ei au fost cândva animalele de companie ale cuiva; mi se pare că aș renunța la orice speranță de mântuire.

Și nu e vorba doar de câini și coioți. Acum câteva săptămâni am trecut granița în Texas, era spre sfârșitul verii, și Marika a observat niște animale fugite de la o grădină zoologică bând apă la câțiva kilometri în amonte – o leoaică și doi pui. De atunci Sam moare de nerăbdare să participe la un safari. Vrea să captureze și să îmblânzească un elefant ca să meargă călare pe el, ca Aladin. Sau să prindă o maimuță și să o domesticească. Nu e mofturos.

— Hei, Sam! îl strig peste culoar.

S-a îndepărtat ca să caute comori. În ultima vreme – LEGO. Înainte de asta au fost Lincoln Logs. A făcut o pasiune pentru construit. A făcut un fort, o căsuță în copac și a început să sape un buncăr în curtea din spate.

— Ce e? strigă el dinspre raionul de jucării.

— Se face târziu. Trebuie să luăm o hotărâre aici.

— Ți-am spus că nu-mi pasă! Hotărăște tu!

Ceva cade de pe un raft și Sam înjură zgomotos.

— Hei, ce ți-am zis eu despre chestia asta? strig la el. Vezi cum vorbești.

— Futu-i să-i fut, în pizda mă-sii.

Oftez.

— Haide, Sam, trebuie să cărăm toate chestiile astea cinci kilometri jumate și aș prefera să n-o fac pe întuneric.

— Am treabă.

Mă întorc spre raft. Cei cu luminițe incluse sunt inutili. Asta înseamnă că mai rămân cei de doi metri, de doi jumate și de trei. Cei de trei sunt prea înalți pentru tavan. Atunci fie de doi, fie de doi jumate. Unul de doi metri ar fi mai ușor de transportat, dar arată ca dracu'. Căldura din Texas i-a cam distrus. Acele se îndoaie și sunt moi, iar pe ici, pe colo sunt locuri goale destul de mari, de unde acele au căzut. Cei de doi jumate nu arată nici ei prea bine, dar nu sunt la fel de amărâți. Dar doi metri jumate, la naiba! Poate mai sunt alții în depozit, în cutii.

Încă mai dezbat cu mine însumi când aud un zgomot mult prea familiar și dătător de fiori: un glonț intrând în încărcătorul unui pistol.

— Nu mișca! strigă Sam. Mâinile la vedere! Mâinile!

Scot și eu pistolul și alerg pe culoar pe cât de repede îmi permite piciorul olog, alunecând pe covorul de rahați de șobolan și sărind peste polițe căzute și cutii desfăcute, până ajung la raionul de jucării, unde puștiul are în bătaia armei un om aflat la pământ.

Cam de vârsta mea. În uniformă. Cu o vizieră aparținând celui de-Al Cincilea Val atârnată la gâtul slăbănog. Stă cu spatele lipit de peretele din fund, apăsându-și stomacul cu o mână, iar cu cealaltă pusă pe creștetul capului. Bătăile inimii îmi încetinesc. Nu cred că e un Amuțitor – Marika l-a ucis pe cel desemnat

pentru Marble Falls acum câteva luni dar nu se știe niciodată.

— Și cealaltă mână! strigă Sam.

— Nu sunt înarmat... icnește tipul cu un accent de Texas.

— Zombi, percheziționează-l! îmi spune Sam.

— Unde ți-e plutonul? îl întreb, având o imagine cu noi prinși într-o ambuscadă.

— Nu e niciun pluton. Doar eu.

— Ești rănit, îi spun văzând că are sânge pe cămașă, multe pete uscate, dar și unele proaspete. Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap și tușește. I se aude un hârâit din piept. Probabil pneumonie.

— Lunetist, reușește să spună după ce își trage sufletul.

— Unde? Aici în Marble Falls sau...?

Mâna cu care își apasă stomacul se mișcă. Îl simt pe Sam încordându-se lângă mine și mă întind și pun mâna pe țeava pistolului său Beretta.

— Așteaptă, șoptesc.

— Nu-ți spun nimic, jeg infestat ce ești.

— Bine. Atunci o să-ți spun eu. Nu suntem infestați. Nimeni nu e.

Îmi răcesc gura de pomană. Aș putea la fel de bine să îi spun că de fapt e o mușcată care visează un vis foarte ciudat.

— Stai o secundă.

Îl trag pe Sam de cealaltă parte a culoarului și îi șoptesc:

— Avem o problemă.

— Nu, nu avem, clatină el hotărât din cap. Trebuie să-l omorâm.

— Nimeni nu omoară pe nimeni, Sam. S-a terminat cu asta.

— Nu-l putem lăsa aici, Zombi. Dacă minte în privința plutonului? Dacă se preface că e rănit? Trebuie să-l omorâm înainte să ne omoare el pe noi.

Își întoarce fața spre mine, iar ochii îi strălucesc în lumina slabă, strălucesc de ură și frică. „Să-l omorâm înainte să ne omoare el pe noi.” Câteodată, nu des, dar câteodată, mă întreb pentru ce a murit Cassie. Tigrul a scăpat din cușcă și nu avem cum să-l capturăm. Cum o să reconstruim tot ce s-a pierdut? Într-un magazin abandonat, o fată îngrozită a omorât un om nevinovat pentru că încrederea ei fusese făcută bucăți. Nu ai cum să fii sigur, nu ai altă opțiune pentru a fi în siguranță.

„Sunteți în siguranță aici. În perfectă siguranță.” Cuvintele astea încă mă bântuie. Mă bântuie pentru că au fost dintotdeauna o minciună. Au fost o minciună înainte de venirea lor și încă sunt o minciună. Nu ești niciodată în perfectă siguranță. Nicio ființă umană de pe Pământ nu este sau nu a fost vreodată. A trăi înseamnă a-ți risca viața, inima, totul. Altfel, ești doar un cadavru ambulant. Ești un zombi.

— Nu e diferit de noi, Sam, îi spun. Toate astea nu se vor termina niciodată până când cineva nu ia hotărârea să pună armele jos.

Totuși, nu mă întind să-i iau arma. Trebuie să fie decizia lui.

— Zombi…

— Ce ți-am spus despre chestia asta? Mă cheamă Ben.

Sam coboară arma.

În aceeași clipă, la celălalt capăt al culoarului, o altă bătălie silențioasă era pierdută. Soldatul a mințit, era înarmat și a folosit timpul care-i mai rămăsese să-și ducă arma la tâmplă și să apese pe trăgaci.

Marika

Mai întâi i-am spus că era o idee prostească. Apoi, când a insistat, i-am spus să aștepte până a doua zi. Era după-amiaza târziu și magazinul e la peste cinci kilometri distanță. Nu aveau timp să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. A plecat oricum.

— Mâine e Crăciunul, mi-a reamintit Ben. Am ratat Crăciunul trecut și vreau ca ăla să fie ultimul Crăciun pe care-l ratez.

— Ce mare lucru e așa grozav la Crăciun? l-am întrebat.

— Totul.

Și a zâmbit, ca și cum asta m-ar putea influența pe mine.

— Nu-l lua pe Sam cu tine.

— Sam e motivul pentru care mă duc.

S-a uitat peste umăr la Megan, care se juca lângă șemineu.

— Și pentru ea. Și pentru Cassie, a adăugat. Mai ales.

A promis că se întorc repede. I-am urmărit cu privirea de pe veranda care dă spre fluviu, cum se îndreptau spre pod, Sam trăgând căruciorul, Ben șchiopătând. Soarele le profila umbrele, una lungă și una scurtă, ca limbile unui ceas.

Plânsetul a început odată cu căderea întunericului. Întotdeauna e așa. M-am așezat în balansoar, ținând-o în poală. Tocmai ce o hrănisem, așa că știam că nu-i e foame. I-am cuprins chipul în mâini și m-am strecurat cu blândețe în ea, să aflu ce își dorea. „Ben.” Îl voia pe Ben.

— Stai liniștită. Se întoarce. Îți promit.

De ce a trebuit să se ducă până la magazin? Probabil că sunt zece case pe malul ăsta al fluviului cu pomi de Crăciun în pod. Dar nu, el a vrut un pom „nou” și trebuia să fie unul artificial. Nimic care să moară, a insistat.

I-am aranjat păturica mai bine. Noaptea era înnorată și vântul bătea rece dinspre fluviu. Lumina de la șemineu pătrundea prin ferestrele din spatele meu și scânteia peste scânduri.

Evan Walker a venit pe verandă și și-a sprijinit pușca de balustradă. Privirea lui a urmat-o pe a mea în întuneric, dincolo de fluviu, cercetând podul și clădirile de pe celălalt mal.

— Tot nu s-au întors? a întrebat.

— Nu.

S-a uitat la mine și a zâmbit.

— O să se întoarcă.

El i-a văzut primul, apropiindu-se de pod, trăgând după ei căruciorul roșu cu încărcătura lui verde. A zâmbit.

— Se pare că au dat lovitura.

Și-a pus arma pe umăr și a intrat înapoi în casă. Direcția vântului s-a schimbat. Am simțit miros de praf de pușcă. „La dracu’, Ben.” Când a intrat pe alee, cu un rânjet lățit pe toată fața, ca un vânător triumfător care-și cară prada în peșteră, am avut o pornire să-i dau o palmă după ceafa. „Un risc prostesc pentru un afurisit de pom de Crăciun de plastic.”

M-am ridicat în picioare. Mi-a văzut expresia feței și s-a oprit. Sam s-a pitit după el de parcă ar fi încercat să se ascundă.

— Ce e? a întrebat Ben.

— Cine a tras cu pistolul și de ce?

— Ai auzit sau ai simțit mirosul? a oftat el. Așa urăsc câteodată al 12-lea sistem.

— Răspunde cinstit, Parish.

— Îmi place la nebunie când îmi spui Parish. Ți-am spus asta? E așa de sexy, a zis el și m-a sărutat. N-am tras noi, și restul e o poveste lungă. Hai înăuntru. Înghețăm aici.

— Nu înghețăm.

— E frig. Haide, Sullivan, să înceapă petrecerea!

I-am urmat în casă. Megan și-a abandonat păpușile și a sărit în sus, chițăind de bucurie. Pomul de plastic a atins ceva în sufletul lor. Walker a venit din bucătărie și a dat o mână de ajutor la instalare. Eu am rămas lângă ușă, legănând fetița care plângea. Ben a băgat de seamă în cele din urmă și a lăsat pomul ca să o ia în brațe.

— Ce s-a întâmplat, efemeridă mică? Care-i problema?

L-a lovit cu pumnul ei micuț în nas și Ben a început să râdă. Tot timpul râde când ea îl pocnește sau îi face altceva ce nu ar trebui încurajată să facă, cum ar fi să fie ținută în brațe în fiecare clipă. Din momentul în care s-a născut l-a avut la degetul mic.

În cealaltă parte a camerei, Evan Walker a tresărit. Efemeridă. Un cuvânt care rezonează în el, un cuvânt care n-o să mai fie niciodată doar un cuvânt. Câteodată mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l lăsăm în Canada, dacă nu cumva recuperarea amintirilor nu a fost o cruzime, un fel de tortură psihologică. Totuși, alternativele erau de nesuportat: să-l omorâm sau să îi ștergem complet memoria, lăsându-l doar o carapace umană, fără niciun fel de amintire. Aceste două posibilități era lipsite de durere, noi am ales durerea.

Durerea este necesară. Durerea înseamnă viață. Fără durere, nu poate exista bucurie. Cassie Sullivan m-a învățat asta.

Plânsul continua. Nici chiar Ben, cu toată puterea lui specială de Parish nu o putea liniști.

— Ce-a pățit? m-a întrebat, de parcă eu aș fi știut.

L-am înțepat oricum.

— Ai plecat. Și-a întrerupt rutina. Urăște chestia asta.

Seamănă așa de mult cu tiza ei: plânge, izbește, cere, are nevoie. Poate că e ceva adevăr în ideea de reîncarnare. Neliniștită, mereu nemulțumită, iute la mânie, încăpățânată și îngrozitor de curioasă. Cassie i-a dat numele. S-a etichetat acum mult timp. *Eu sunt umanitatea.*

Sam a tăiat-o pe hol, spre camera lui. Am crezut că nu mai suporta scâncetele. M-am înșelat. S-a întors ținând ceva la spate.

— Voiam să aștept până mâine, dar…

A ridicat din umeri.

Ursul ăla a văzut și zile mai bune. Nu mai avea o ureche, blana i se decolorase de la maro la un cenușiu spălăcit, cârpit și recârpit și cârpit iar, mai multe cusături decât monstrul lui Frankenstein. Rupt, hărtănit, dar încă rezistând. Încă aici.

Ben a luat ursul și l-a făcut să danseze în fața lui Cassie. Brațele durdulii ale ursului au fâlfâit. Picioarele inegale – unul era mai scurt decât celălalt – s-au răsucit și s-au învârtit. Copilul a mai plâns câteva minute, agățându-se de furie și de disconfort până când i-au alunecat printre degete, la fel de lipsite de substanță ca vântul. A întins mâna spre jucărie. „Dă-mi, dă-mi, o vreau, o vreau.”

— Ei, ca să vezi! a zis Ben.

S-a uitat la mine și zâmbetul îi era atât de sincer – fără niciun calcul în spate, fără vanitate, fără să-și dorească altceva decât să exprime totul –, așa că nu m-am putut abține și, de fapt, nici n-am vrut.

Am zâmbit.

Evan Walker

În fiecare seară, de la apus până-n zori stătea de pază pe veranda care dădea spre fluviu. La fiecare jumătate de oră părăsea veranda ca să patruleze în jurul casei. Apoi se întorcea pe verandă ca să stea de veghe în timp ce toți ceilalți dormeau. Dormea puțin, de obicei o oră sau două după-amiaza, după care se trezea mereu brusc, confuz, panicat, ca un om care se îneacă și reușește să iasă la suprafața apei care-l trage în jos, mediul lipsit de remușcări care o să-l ucidă.

Dacă visa ceva, nu-și aducea aminte nimic.

Singur în întuneric, treaz în vreme ce toată lumea dormea, se simțea cel mai liniștit. Presupunea că așa era natura lui, transmisă de la tatăl lui, de la tatăl tatălui lui, fermieri care lucraseră pământul și avuseseră grijă de cirezi. Îngrijitori, paznici, supraveghetori ai recoltei. Aceasta trebuia să fie moștenirea lui Evan Walker. În loc de asta, a devenit opusul. Vânătorul silențios din pădure. Asasinul nemilos care urmărea prada umană. Câți a ucis înainte să o găsească pe ea ascunzându-se în pădure în după-amiaza aceea de toamnă? Nu-și amintea. Nu găsea niciun fel de iertare în faptul că știa că fusese folosit, nicio mântuire înțelegând că fusese o victimă în aceeași măsură ca oamenii pe care îi omorâse – de la distanță, mereu de la distanță. Iertarea nu se naște din inocență sau din ignoranță. Iertarea se naște din dragoste.

În zori, a plecat de pe verandă și s-a dus în camera lui. Sosise timpul. Deja zăbovise prea mult aici. A îndesat o geacă de rezervă în sacul de campanie – geaca

de bowling pe care o luase de la Grace de acasă și pe care Cassie o ura așa de mult – când a apărut Ben în prag, fără cămașă, cu ochii lipiți de somn, ciufulit.

— Pleci, a zis el.

— Plec.

— Marika a zis că o s-o faci. N-am crezut-o.

— De ce nu?

Ben a ridicat din umeri.

— Nu are întotdeauna dreptate. O jumătate de procent o dată are doar pe jumătate dreptate.

Și-a frecat bărbia și a căscat.

— Și nu te mai întorci, a continuat. Niciodată. Are dreptate și în privința asta?

— Da, a încuviințat Evan.

— Mda, a zis Ben uitându-se într-o parte, scărpinându-se ușor pe umăr. Încotro?

— Să caut luminile din întuneric.

— Luminile, a repetat Ben. Adică, efectiv lumini sau...?

— Adică baze. Complexuri militare. Cea mai apropiată e la vreo sută cincizeci de kilometri de aici. O să încep de acolo.

— Și ce o să faci?

— Ce am fost înzestrat să fac.

— O să arunci în aer toate bazele militare din America de Nord?

— Și din America de Sud, dacă trăiesc suficient.

— Ambițios din partea ta.

— Nu cred că o să acționez singur.

Ben a stat o clipă să se gândească.

— Amuțitorii.

— Unde altundeva să se ducă? Știu unde sunt inamicii lor. Știu că fiecare bază are un arsenal extraterestru cum avea și Tabăra Haven. Acum că a dispărut nava-mamă cred cu toții că nu mai au de ales decât să arunce

în aer bazele celui de-Al Cincilea Val. Mă rog, eu cred că asta cred ei. Asta aș crede eu dacă încă aș mai crede. O să vedem.

Și-a pus rucsacul pe umăr și s-a dus spre ușă. Ben i-a blocat calea. Se înroșise la față de furie.

— Te gândești să ucizi mii de oameni nevinovați.

— Tu ce sugerezi să fac, Ben?

— Stai aici. Ajută-ne. Noi, a zis el respirând adânc, avem nevoie de tine.

— Pentru ce? Poți tu să faci de pază noaptea, să ai grijă de grădină și să te descurci mai bine ca mine la vânătoare.

— Dă-o dracului, Walker, despre ce e vorba aici? a răbufnit Ben de nervi. Despre ce e vorba? E vorba despre a pune capăt războiului sau despre răzbunare? Poți să arunci în aer jumătate de lume și tot nu o să rezolvi nimic, asta nu o s-o aducă înapoi.

Evan a rămas calm. Auzise argumentele astea de mai multe ori. Se luptase luni întregi cu toate, singur, în tăcerea tumultuoasă a inimii lui.

— Pentru fiecare pe care îl ucid, doi vor fi salvați. Astea sunt calculele. Care e alternativa? Să stau aici până când asta o să devină suficient de periculos, apoi să mă mut în alt loc, după asta în altul, fugind, ascunzându-mă, folosind darurile pe care mi le-au dat ca să rămân în viață – pentru ce? Cassie nu a murit pentru ca *eu* să trăiesc. A murit pentru ceva mult mai important decât asta.

Ben dădea din cap.

— Bine, și dacă te omor eu acum și salvez mii de vieți? De calculele *astea* ce zici?

— Ai dreptate, a zâmbit Evan. Problema e că tu nu ești un ucigaș, Ben. Niciodată n-ai fost.

SAM

EVAN WALKER pe podul de peste râu. Evan Walker cu un rucsac pe un umăr și o pușcă pe celălalt, făcându-se tot mai mic.

— Unde se duce? a întrebat Megan.

Sam a dat din cap. Nu știa.

S-au uitat până când nu l-au mai văzut deloc.

— Hai să ne jucăm ceva, a zis Megan.

— Trebuie să-mi termin buncărul.

— Sapi mai mult decât o cârtiță.

— Tu *ești* o cârtiță.

— Tu l-ai dat pe Căpitan.

Sam a oftat. Din nou asta.

— Nu îl cheamă Căpitanul. Și nu era al tău. Era al meu.

— Nici măcar nu m-ai întrebat, a zis ea. Și nu-mi pasă. Cassie poate să-l păstreze. Puțea.

— Tu puți.

A plecat din fața ferestrei din față și s-a dus în bucătărie. Îi era foame. Și-a luat cartea preferată ca să citească în timp ce mânca. *Acolo unde nu mai e trotuar.* Evan Walker îi spusese că era cartea preferată a lui Cassie.

Dacă știi să visezi, îți voi spune: Poftim![14]

Evan Walker plecase. *Pentru totdeauna,* a zis Zombi. Sam nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se

---

[14] Primul vers din *Acolo unde nu mai e trotuar* de Shel Silverstein, trad. de Florin Bican, Arthur, 2016.

gândească la faptul că și Cassie se dusese, Dumbo, Poundcake și toți cei din vechea echipă, tatăl și mama lui sau oricare dintre cei pe care îi cunoscuse înainte să vină aici, la marea casă de pe malul râului. În cea mai mare parte a timpului, se pricepea destul de bine să nu se gândească la ei. Câteodată Cassie îi apărea în vise și îl certa în legătură cu toate. Că nu era destul de curat. Nu era destul de drăguț. Nu-și amintea lucruri despre care ea credea că sunt importante. În visele lui, nasul ei era drept, părul mai lung și hainele mai curate. În visele lui ea era cea de dinainte de Cassie.

Ești cuminte, Sam? Îți spui rugăciunile în fiecare seară?

Într-o noapte l-a trezit pe Zombi – în capul lui, Sam încă îi zicea Zombi –, iar Zombi l-a dus la baie, i-a spălat lacrimile de pe față și i-a spus că și lui îi e dor de ea, apoi l-a dus pe Sam afară și a arătat spre cer.

„Vezi stelele alea de sus, cele care seamănă cumva cu un W înclinat? Știi ce e aia?”

Au stat pe veranda din spate și s-au uitat la stele în timp ce Zombi i-a spus povestea reginei numite Cassiopeia, cea care trăia pentru totdeauna pe un tron din cer.

— Dar tronul ei s-a înclinat, a zis Sam privind spre constelație. Nu o să cadă?

— Nu o să cadă, a zis Zombi dregându-și vocea. Tronul ei stă așa ca să poată să-și supravegheze tărâmul.

— Ce e un tărâm?

Zombi și-a apăsat mâna pe pieptul lui Sam.

— Asta e, a zis Zombi cu mâna pe inima lui Sam. Aici.